

Vadkert

Bácsi

Pelzo

Vadkert felől félúton

**Szent Imre emlékeztetőnek
templomában**

Könyv-e.hu elektronikus könyvtár:
www.konyv-e.hu

Pelzo

Szent Imre
Emlékezetének Templomában

*

Vadkert felől félúton

Első kiadás, 2005.

© Pelzo 2005

Kiadja: Péli és Társa Bt.

Felelős kiadó: Péli Zoltán Gábor

Szakmai lektor: Ráma Anna

Nyomdai munkálatok: B & L Crazy Studio

ISBN 963 219 076 9

Külön köszönet Harkai Istvánnak !

Levelezési cím:

Péli és Társa Kiadó

6230 Soltvadkert,

Postafiók: 12.

www.pelzo.hu

*Az 1999. év hetedik havában
az égen a rettegés nagy királya jön:
Feltámad a magyarok (mongolok) nagy királya,
Előtte és utána a Mars boldogan uralkodik.
(Nostradamus X./72. számú prófécijája) [1. jegyzet]*

*Ősi tudás
Tiszta sarja
Magasztos belső odaadása
Több jövőndölés eljövételének a földjén
a KIRÁLY
Uralma (az ő városa) ISTEN felé tereli (az embereket) a próféciaák
teljesültével.
(Ez egy újszerű korból származó szerpentinkő pecséthenger írása,
amely szintén egy próféciát tartalmaz) [2.][1.kép]*

„Boldogasszony anyánk...” avagy a magyarok régebbi Himnusza:

*Boldogasszony Anyánk, régi nagy Patrónánk,
Nagy inségben lévén, így szólít meg hazánk:
Magyarországról, édes hazánkról
Ne feledkezzél el szegény magyarokról.*

*Nyisd fel az egeket sok kiáltásunkra!
Anyai palástod fordítsd oltalmunkra!
Magyarországról, édes hazánkról
Ne feledkezzél el szegény magyarokról.*

*Kegyes szemeiddel tekintsd meg népedet!
Segéld meg áldásra Magyar nemzetedet!
Magyarországról, édes hazánkról
Ne feledkezzél el szegény magyarokról.*

*Sírnak és zokognak árváknak szívei,
Hazánk pusztulásán özvegyek lelkei.
Magyarországról, édes hazánkról
Ne feledkezzél el szegény magyarokról.*

*Fordítsd el Hazánkról ezt a sok inséget,
Melyben torkig úszunk ! Nyerj már békességet!
Magyarországról, édes hazánkról
Ne feledkezzél el szegény magyarokról.*

*Irtsd ki, édes Anyánk, az eretnekséget,
Magyar nemzetedből a Hitetlenséget!
Magyarországról, édes hazánkról
Ne feledkezzél el szegény magyarokról.*

Szótlanul megyünk el az ősök lábnyomai mellett, s ahelyett, hogy apró rezdüléseit felfognánk, intő jeleikre nem figyelünk. Az alábbiakban megfogalmazott történet lelényegét VALAHA MINDEN MAGYAR ISMERTE. Mivel mindenki ismerte, ezért egyben senki le nem jegyezte. Mivel le nem jegyződött, ezért idővel meg nem jegyződött: Elfelejtődött. De századok verésével újból a Napvilágra került. S immár lejegyződik az, ami megjegyzendő mindaddig, amíg magyar a magyar, és világ a világ. Ez a legizgalmasabb történet, amely az idők kezdete óta valaha szül-e-tett...

Érdeklődésem színtere valahogy mindig is az utolsó fejedelmeink világa volt, valamint az, ami ebből a világból megőrződött és az is, ami ebből egy még régebbi múltba mutat. Valahogy nem is kerestem és nem is találtam meg erre a mertet a napjaink könyvéből. Inkább azt az utat követtem, ami belülről megfogott, és üzent. Évtizedek múlásával két dolog vált nyilvánvalóvá. Ami egyben megfogalmazva: a kutatóknak feltüntetett személyek többségének NINCS KÖZVETLEN KAPCSOLATA ! Általában beszélnek erről, arról, amarról, egy régmúlt világról elméletet gyártva úgy, hogy a fennmaradt EMLÉKEKET nem is vizsgálják meg ! A legtöbbet talán úgy tudhatnánk meg, hogy egy időutazáson keresztül abba a bizonyos régmúlt világba csöppennénk, megfoghatnánk a tárgyakat, megérezhetnénk a gondolatokat... Pedig erre ma is lehetőség van ! Nem is kell messzire menni, hiszen mindenütt ott vannak a régi korok emlékei megszámlálhatatlanul. S ezek szinte egy időutazáson túljutva léteznek ma is, s léteztek akkor is. Nekik kell hát beszélni arról a világról, amelyben megalkották és használták őket. Az akkori gondolati világ keze alkotta meg őket, a lenyomat bennük ÉL. Csupán tisztelnünk és megbecsülnünk kéne, hogy oldalaik nyitott könyvet adjanak. És épp ez a másik dolog, hogy nincs meg a tisztelet irántuk. A ma emberképe még öreganyját is lebecsüli, fejletlennek tartja és megveti a más ország azon lakóját is, amelyben ő maga akár néhány évvel ezelőtt is létezett. A réges régi múltban eleve primitívséget gon-

dol, valamint hitetlennek tartja minden tekintetben az, aki valójában nem is ismeri. Mivel megvetett, ezért a tárgyi emlék SOSEM TUD BESZÉLNI, mert nincs fül, amely meghallaná őt, nincs szem, amely meglátná őt, és gondolat sincs, amely együtt élne vele.

Elolvasásra váró nyitott könyv, az Esztergom várhegyén található legrégebbi falfestés is. Kapcsolatom vele sokkal kötöttebb és nyitottabb, mint azt bárki is gondolná. Előítélet nélkül fordultam feléje. S sokkal inkább egy hihetetlenül tiszta lélekvilág tükröződött rajta keresztül, anélkül hogy még ekkor bármit is szóba tudtam volna önteni. Megérintett s én megérintettem a láthatatlanság mezején. Tisztán és egyedül állottam előtte. Fényképezőgémem keresőoptikáján átnézve egy bizonyos távolságban állva, mintha fényt tükrözött volna elém, holott ott semmi természetes fényforrás nem volt az útjában. Talán én voltam az egyetlen, aki így előtte állva megértette lényegét. Magam voltam a Fényben. S ez a fény szült engem... [2.kép]

Majd a következő évben én voltam az, aki utolsóként láthatta eme Életfa előtt lépő Oroszlános falfestést, mivel a várkápolnát hosszabb időre bezárták. S valóban én voltam az utolsó, aki elhagyta a Termet, mivel a várkápolna öre tiszteletből előttem ment ki, s nem utánam. Ezek után is vissza-vissza tértem a színhely környezetébe, s mindig valami újabb információval lettem gazdagabb itt és a helytől távol is, aminek csupán töredéke az ezelőtt megjelent három könyv. Minden anyagi, fizikai és gondolati lehetőséget és eszközt ennek szenteltem, oly annyira, hogy lehetetlenné vált több mint egy kerek évre, hogy bármilyen nehézség árán de Esztergomba, a magyarok régi fővárosába mehessek. Vadkerten ragadtam. VAD-KERT a nevét a népi hagyomány szerint azért viselte magán mivel AZ ÁRPÁD-HÁZI KIRÁLYOK IDE JÁRTAK LE VADÁSZNI. [3.] Az esztergomi oroszlános falfestés [3.kép] többszörös képjel írást tartalmaz. S kiolvasható belőle az is, hogy VAD-KERT. Az oroszán nem más, mint egy VAD, amelyet egy mindent átszövő növény dzsungel, azaz KERT övez. Továbbgörgetve a szálakat azt vettem észre, hogy mintha fizikai megszületésem helye és ideje is kódolva van benne, ugyanis

1972-ben (kimondva 72-ben) születtem KISKÖRÖSön, és a kisebbik kör pontosan 72-század része a nagynak [3.kép], s a KIS-KÖR-ÖS rajz foglalja magában az ábrázolás leglényegibb információját a VAD-KERT-et. Mégis a végső értelmét nem ezmiatt láttam benne, VALAMI MIATT MÁÉRT FONTOS VADKERT !

Idővel már oly annyira olvastam az ábrázolás jelképi világát, hogy akaratlanul is volt olyan időszak, hogy majd minden nap, majd minden éjjel felismert tudásszálak tömkelegével lettem gazdagabb, amely elviselhetetlen nagy terhet jelentett. De szinte sokszor már mérges is voltam ezmiatt az exponenciálisan növekvő ismeret miatt, éreztem, hogy folytatni kell, de nehéz ez, ha az ember ezmiatt keveset pihen, a reá való pénzért - és azért mert 'mindent' egyedül kell csinálnia - sok fizikai munkát folytat, s a tudás már oly mértékben gyűlik, hogy lehetetlen megírni és ebből amit kell könyv formában kiadni, főleg akkor, ha az ember fáradtságos munkájának értelmét, végeredményét nem fizetik ki, sőt.. Vadkerten ragadtam majdnem fizikai rokkantként. Néha erőt kellett venni magamon, hogy egyáltalán járni tudjak, vagy fel tudjak kelni az ágyból, úgy hogy mások ne lássanak ebből semmit. De az ábrázolás sosem hagyott nyugton, mindig üzent valamit, **ÉS TISZTÁBAN IS VOLTAM A FONTOSSÁGÁVAL**. Ez az Életem. Cselekednem kell. Az immár szülőhelyemnek tartott Esztergomig, ha nem is tudok eljutni, akkor is valameddig el kell menni, legfeljebb ha gyalog elindulok, akkor is VADKERT FELÖL FÉLÚTON megállok s legvégül egy könnycseppet hullatok...

Mígnem a Vendégváros sorozat Látnivalók Bács-Kiskun megyében című könyv elektronikus kiadásában [4.] az 1420 fős Soltszentimre kerül a figyelmem középpontjába, illetve leginkább csak az, amit 'széljegyzetként' olvashattam róla:

„Soltszentimre határában van a Bárómajor, ahol érdemes megnézni a XIV. századi erődített pusztatemplom maradványát, a Csonkatornyot. A legenda szerint a ma látható szépen helyreállított templomot maga Szent István király építtette Imre fia emlékére. A páratlan nevezetességhez a települést elhagyva tanyák és szőlők között kanyargó, kb. 4 kilométeres úton érkezünk.”

Nem is igazán találok szavakat. Kellemes érzéssel töltődtem fel eme érdekességet megismerve. Bár a központ nálam az István előtti kor, de kétségtelen hogy az utolsó fejedelem, Géza unokája Imre herceg, akire manapság SENKI SEM szentel figyelmet ! Bár furcsának és lehetetlennek találtam ekkor, hogy István király Imrének épített volna templomot, mert miért tette volna ? Milyen nyomós oka lett volna rá? A királyok nem építenek passzióból a fiaiknak templomot ! Azt azonban tapasztalatból tudtam, hogy a régi történeteknek a magvát kell megkeresni, mert az biztos igaz. A lecsupaszított mag pedig nem más, minthogy SZENT IMRÉVEL valamilyen módon kapcsolatos az ezerévesnek tartott templom, amely a valamikori SZENT-IMRE nevezetű településen található meg. Felettébb érdekes ! Úgy éreztem, hogy másnap mindenféleképp ott kell lennem.

És valóban ugyanúgy, ahogy valamikor Esztergom estében az elhatározás egyik napról a másikra történt, úgy Szentimre esetében is másnap útnak indultam Soltvadkertről Soltszentimrére. Soltvadkertet öt irányból érkező fontos átmenő közlekedési forgalom – plusz a híres helyi tó üdülőövezetéhez vezető út – határolja. Soltszentimrén viszont alig van átmenő kocsiforgalom, kicsit 'elfelejtettebb' helyen fekszik, s annak ellenére, hogy Soltvadkerttől légvonalban mindössze 20 km-re található, korábban csak egyszer utaztam rajta keresztül. A mai kiépített kövesutak idején az út oda jóval nagyobb távolságot ölel fel [33+4 km], s logikátlanak találtam ezt a földesutak korához képest. Autóval az utam Kiskőrösön átvezetve északi irányban folytatódott, s már ekkor úgy éreztem, hogy egy régmúlt világba csöppentem, melynek ezernyi apró jelei felém érkezett. Sokkal nyugodtabb, kihaltabb és a múltat akaratlanul is jobban megőrző vidék, itt nincs bűzös kamion- és autóforgalom, hanem nádfődeles kis kunyhókat és vadászalkatú madarak röptét láthattam. Az itteni kövesutak viszont a hagyományt mintha nem vennék figyelembe: a valamikori és mai azonos rangú kistelepülésket nem köti össze itt egyenes út, hanem szövevényes ! Valamikor máshogyan vihetett az út Szentimrére !

Az útleírás szerint a keresett templom-rom a mai Soltszentime

település külső határában fekszik. Azonban azt, hogy megtaláljuk ezt, mindenféleképp Soltszentimréről kell kiindulnunk. A településen már majd túlhaladva a vasútállomás felé mutató közlekedési táblát láthatunk, s felette egy helyileg kirakott másikat: CSONKA-TORONY. Megérkeztünk hát, de az útnak koránt sincs vége: a települést nyugati irányba elhagyva, a vasúti síneken áthajtva további egyenes - de már szűkebb – aszfaltos út vezet, majd mielőtt még ez az út elgömbülne, egy póznára felakasztva egy újabb útbaigazító tábla és egy SÁRGA TURISTAÚT-JELZÉS adja meg az irányt. Balra lefordulva földes úton könnyen nyomunkkövetve tanyák és szőlők közt kanyarogva haladhatunk. Talán amikor még nem is sejtjük, de már nagyon várjuk, akkor a nyílt pusztán elénk tárul a látvány: A TEMPLOM.

A templom. A már messziről is lenyűgöző látványú templom, amely első benyomásként sokkal inkább vár-romra hasonlít. S a templom-e, vagy vár mikéntjét talán az ekkor itt játszó tízéves fiúk sem tudták, hiszen a templom megmaradt hajótestén keresztül a torony oldalain található lépcsőzetes köveit is megmászták úgy öt méteres magasságban, majd innen lejöve a 'semmiből' ismét felmászva egy három-négy méteres magasságú belső ablakmélyedésbe jutottak. Várnak gondolhatják a még tudatlanok, hiszen hatalmas kövekből épült ez is. De templom ez, s a vaskos megjelenése és a lőrésszerű ablakai azt mutatják, hogy a „romanika” stílusában készült, azaz Árpád-kori s nyugodtan lehet így AKÁR EZER ÉVES IS ! [4. kép] Néhol még látható az eredeti vakolatréteg maradványai a hajótest- és a toronyból szervesen egybeszerkesztett épületben. A templom szentélye nyolcszög záródású, s ennek északi belső oldalán még látható a Szentségtartó-fülke is.

A templomtorony belsejének alsó szintjét egy ismertető tábla szerepel a „Csonka-torony Alapítvány” segedelmével elhelyezve, melyet most kivonatossan idézek:

„CSONKA-TORONY

Soltszentimre

Műemlék, pusztatemplom. Árpád-kori templom-rom. Pontos építési

ideje nem ismert... A templom orientált tehát nyugat-keleti elhelyezkedésű. A torony a nyugati oldalon helyezkedik el, 9m magas. Falai vastagok, a toronyablakok befelé tágulnak, rézsűsek. A szentély szögletes záródású egy nyolcszög három oldalából képezve... Az első írás a templomról 1880-ban a Pesti Hírlapban jelent meg Blaskovics Sándor tollából. 1961-ben végeztek először állagmegóvási munkákat, majd 2000-ben a Millenium évében újabb felújítás történt. A fal védelmét szolgálja a toronyra került fém tető. A torony előtt álló kereszt, mely Szt. Imrét ábrázolja, Polyák Ferenc népművész fafaragó alkotása.”

További érdekesség, hogy a kelet-nyugati irányú hajótest tengelyére pontosan merőleges az előtte elhelyezkedő földút, sőt ezt a kijelölt egyenes irányt folytatja 'felfelé' és 'lefelé' is, ameddig csak a szem ellát ! Már rögtön kitudt, hogy a templom nem akárhol, hanem valóban egy minden tekintetben szent helyen helyezkedik el ! Nagyon is megszentelt és nagyon is tudatos építkezéssel rendelkezik. A lélek és a test itt valóban föltöltődik, amit korábban csak az esztergomi [2.kép] ősi ábrázolásvilágú szentélyben éreztem ! Itt szabadon ellát a szem messzi távlatokba, minden irányba. Látható innen például az akasztói footballstadion világító lámpáinak szerkezete, de egyáltalán nem látható a mai 'százéves' Soltszentimre faluja. S mintha a 'lefelé', a templom elől délnek vezető földút pontosan Csengőd településének tornyát célozná meg ! A 'felfelé', az észak felé haladó földút pedig pontosan Fülöpszállás templomtornyát célozza meg ! Egyértelmű: az ősi szentimrei templomrom előtt elhelyezkedő földút valamikor a régi településeket kötötte össze oly módon, hogy EZ AZ ÚT FŐÚTNAK SZÁMÍTOTT !

Mindezt ilyen mélységében még nem tudtam, amikor az oroszán havának nyolcadik napján itt jártam, de egyvalamit biztosnak láttam, és amit az ismertető tábla írásából nem fogadtam el. A **TEMPLOM NEM KELET-NYUGATI TÁJOLÁSÚ !** A nap közepén még magasan járt a Nap, de az tisztán kivehető volt, hogy a pusztatemplom belsejébe állva nem a templomtorony irányába, hanem attól jóval, de jóval nyugatabbra fog a Nap lenyugodni, olyannyira, hogy még az

elkövetkező őszi napéjgyenlőség idején [5.] sem fog a torony síkja napnyugati irányba nézni, azaz nem felel meg a földrajzi értelemben vett Nyugati iránynak ! Tisztában voltam, avval az általánosan hallott és olvasott ismerettel, hogy régi templomaink gyakran tájoltak, még hozzá ahogy mondják „kelet-nyugati irányba”. Bár korábban már sok régi templomot fölkerestem, de ezt sosem mértem le pontosan, azáltal sem, hogy minduntalan egy fedett térben álltam, itt viszont a Szent Imréről elnevezett templomban a boltozat maga az ég volt. [4.kép] MIÉRT TÉRTEK EL ETTŐL AZ IRÁNYTÓL ? Hiszen egy egyszerű pálcát ledugva, s annak az árnyékát nézve könnyen meghatározható az égtájak iránya [6.]. Ekkorát nem tévedhettek ! Ennyire nem tekinthetjük tudatlannak azt, aki egy ilyen templomot képes tervezni és emelni !

A további napot úgy terveztem, hogy a távolabbi környék érdekességeit is megnézzem az útikönyv segédelmével. Bosszantó volt, mert sokminden nem volt megtekinthető, vagy nem volt megtalálható, a nap vége felé elfáradtam a meleg miatt is. Szomorúan és kimerülten tartottam hazafelé, s valahogyan elveszettnek éreztem a napot. Az EGYETLEN érték amit találtam az a szentimrei templom. VISSZA KELL MENNEM ! Nem véletlen. A Nap már továbbfolytatta lefelé tartó útját, s néhány perc múlva a „nyugati” torony előtt helyezkedett el a nyugvásra felkészülő Nap, de még mindig MAGASAN volt ! A torony egyszerre vetett árnyékot és fényt testének jobb és baloldalára. Súrolódott a fény a templom hosszanti tengelyével, a FÉNY IRÁNYA pontosan megegyezett a templom „tájolásának” irányával. Az órámra néztem: 4 óra múlt néhány perccel. De még nem nyugodott le a Nap, továbbfolytatta késő estig az útját...

A súrolódó fény hatására, a templom belsejében vizsgálgódtam. A szentély előterében álltam, s a Nap iránya, a torony iránya felé néztem. Megláttam, amit meg kellett látnom akkor, ott. A torony templombelső oldalán egy szokatlanul nagy ablaknyílás tátongott; de ami még meglepőbb ennek a térnek a közepén egy kisebb ablaknyílás volt látható ! A kisebbik ablak pediglen a torony külső felén helyezkedett el. [5.kép] Az irány érdekes volt, hiszen közvetlen ki lehetett látni

innen az égboltra. A Nap ekkor MAGASAN JÁRT, közvetlen napfényt a kettős ablakon keresztül beereszteni nem tudott. De a nyár utolsó havának lévén tudható volt az is, hogy napról-napra a NAP útja itt egyre ALACSONYABBAN fog járni ! Mígnem elérkezik az a nap, amikor a kettős ablakon keresztüljutva A NAPFÉNY KÖZVETLEN a templom legszentebb helyére, a szentélybe vetülhet! Míg tehát korábban a Nap nyugvásának idején napról-napra egy SÖTÉT templombelső fogadhatta a hajdan kor emberét, úgy elérkezvén egy bizonyos nap idejéhez, HIRTELEN MEGJELNHETETT A FÉNY ! A TEMPLOM EGY BIZONYOS DÁTUMNAPOT JELÖL KI ! EZ LEHET A TÁJOLÁSA IRÁNYÁNAK TITKA. Nem éreztem már fizikai fájdalmat. Sokkal inkább a harmónia járt át.

Otthon voltam, haza tértem. Melyik lehet az a nap, amelyiket a szentimrei ősi templom megmaradt kövei kijelölnek a naptárban ? Kézénfekvő volt a válasz. A templom Szent Imre nevét viseli, s az a föld is amelyen elhelyezkedik szintén a Szentimre nevet hordozza, Szent Imre életének kell hát megadnia a választ. Mit tudunk hát róla? Az első királyunk (1000-1038) István fia volt Imre herceg. S többet a ma általános emlékezete, mintha nem hagyott volna meg. Egyszerűen az akadémiai (magyar) lexikális könyvek szinte el is felejtik megemlíteni ! Elképesztő ! Ilyen körülmények közt az embereknek talán olyan képzetük lehet, hogy biztosan a már túlon túl „istenített” Szent István kép miatt lehetett csak István fia, Imre herceg szent. Pedig a szentté avatásnak igen nagy feltételei voltak. Elfeledtünk hát VALAMIT, de nagyon !

Kezdetben mindenhol csak foszlányokkal találkoztam magam is a még alig ismert Imre hercegről. De én egy DÁTUMOT kerestem, amely Szent Imrével kapcsolatos. Két ilyen van. Az egyik, felszentelésének ideje. A magyar egyház Szent Imre ünnepét november 5.-én tartja, s ehhez kapcsolódik a mindenki által használt névnaptári Imre bejegyzés november 5.-én is. 1083-ban ugyanis (Szent) László királyunk ezen a napon, emelte fel Imre testét a Szentté avatás végett. Felettébb érdekes egy névnap történetét így visszavetíteni, de ez nem

Szent Imre életéhez, hanem halála utáni közvetett eseményhez kapcsolódik. De van egy másik mindenhol fellelhető dátumnap személyével kapcsolatban. Szeptember 2.-a. 1031-ben egy vadászat során igen fiatalon életét veszti Imre herceg **SZEPTEMBER MÁSODIKÁN**. Valóban csak ez az **EGYETLEN FELLELHETŐ NAP**, amely személyéhez, életútjához köthető.

Majd ezer év távlatából biztos lehet ez a dátum ? - teheti fel a kérdést az olvasó. Kivétel nélkül **MINDENHOL** ezt találtam, legyen az új vagy régi, legyen az egyházi, vagy csupán hitetlen lelkületű történelmi könyv, vagy legyen egyszerű vagy vaskos ismertető kiadványról szó. A történelmi kort tekintve 'Szent István' közel 'egydős', nála viszont elképesztő kavalkád uralkodik. István esetében valójában pontosan azt sem tudjuk, hogy mikor született, mikor koronázták meg, sőt még a halála napja is különböző napokat takar ! (A kedves olvasó nézze meg mondjuk egy adott évben az augusztus 20.-a tiszteletére megjelenő újságcikkeket ennek leellenőrzéséhez.) Több mint lehetséges, hanem méginkább igaz az, hogy Istvánnál azért alakult ki ez a rendezetlenség, mert az idők folyamán személye egy mitizált képbe került bele, s mesterségesen élete meghatározó napjaihoz a magyar nép kalendáriumának jeles napjait társították egyesek, amik a korábbi írott forrásoknak ellentmondtak, s kialakult az utódok emlékezetében egy többes dátumrendszer, amelyben ma már nehéz megmondani, hogy melyik lehet az esetleges igazi. Szent Imre esetében, szeptember másodikát illetően nincs kétség, **EGYSÉG** uralkodik, bármilyen régi vagy bármilyen új forrást is tekintsünk meg! Ami két dolgot jelenthet. Nem kellett mesterségesen túlmitizálni, hanem az a tisztelet, amely Szent Imre személyét övezi: **VALÓDI**. S mivel ilyen nagy időtávlatból is egység uralkodik, ez azt is jelenti, hogy a magyar nép emlékezete valamiért **FONTOSNAK TARTOTTA** megjegyezni életének ezt a napját, szeptember másodikát !

Nincs kétség ! Biztos voltam benne, ezt a **MEGHATÁROZÓ** napot jelöli a nevét viselő templom. Ekkor szökik be legelőször a Fény ? Mivel még majdnem egy hónapnyi idő volt ennek eldöntéséhez, 'lázasan' kapcsoltam be számítógépet, s elindítottam rajta azt a régi, de

maig megalkotott legkiválóbb planetáriumprogramot, amelyet csillagnéző alkotóközösség is előszeretettel használ, s ez a SKYGLOBE. [7.] A program képes úgy szemléltetni az Ég boltozatát, ahogy a valóságban is elhelyezkedik a Nap, a Hold, a bolygók, a csillagok és a Tejút, lett légyen az Földünk bármely pontja, szinte 'bármely' múltbéli, jelenbéli vagy jövőbéli ideje. Leginkább arra voltam kíváncsi, hogy a Nap a közel egy hónap elteltével arányait tekintve a magasságából fog-e majd annyit veszíteni, hogy az elképzelt ablak helyére kerüljön. Megnéztem. Elképzelhető ! [6a.kép]

De közben egy egészen más dologra lettem figyelmes ! Mivel pontosan modelleznem kellett a dolgokat, ezért a kiszámított földrajzi koordináták mellé egy időpillanatot is kellett 'írnom' a csillagkép kiszámítása végett. Mi legyen ez az idő ? Egyetlen időt ismertem és jegyeztem meg a helyszínen: amikor a Nap pontosan a Torony - és a templom hosszanti síkjának – irányában vetette sugarait. Ez a nyári időszámítás szerint a négy óra után néhány perccel lévő időpont viszont megadta a planetáriumprogramban a Nap akkori elhelyezkedését. A leendő 'magasságváltozást' a Nap figyelembevételével kellett vennem, ezért a kijelölő egérkurzort föléje húztam, ami kijelölte az égi koordinátáit. Méghozzá A NAP (a programban SUN) AZIMUTJA (égi irányának horizontális elhelyezkedése) $250,5^{\circ}$ VOLT, s mivel a Nyugati irányt (West) a 270° jelöli, ezért az ettől való eltérés különbsége $19,5^{\circ}$! Mivel ebben az időpillanatban a Nap sugarai pont a templom hosszanti tengelyével megegyeztek, ezért rögtön megvolt az a korábbi kérdéses szög, amellyel a tájolásban a templomépítők a Nyugati iránytól eltértek: TIZENKILENC EGÉSZ ÖTTIZED FOK. Megvolt az égi iránytűm ! [6.kép] (Későbbi mérésekkel még pontosabban meghatároztam ezt; $19,4^{\circ}$ -ot kaptam.)

Már nemcsak a szentimrei templom tájolását tudtam hihetetlenül pontosan megállapítani e 'véletlen' folytán, hanem mindemellett nagyon, de nagyon ismerős volt ez a fokmérték ! AZ ESZTERGOMI ÉLETFA DÖLÉSSZÖGE PONTOSAN UGYANENNYI ! [8.jegyzet] [3.kép] Mit akar üzeni ez a $19,5^{\circ}$? Köze-e lehet az ősi szentimrei templomnak az ősi esztergomi falfestéshez ?

Szeptember 2.-át vártam már a valóságban is. Úgy gondoltam, hogy ekkor süt be majd a Nap. Mindezt otthon nehéz volt modellezni, ugyanis nem egy egyes fénykapu, hanem egy 'kettős ablak' található a pusztatemplom esetében. Mindenesetre meg voltam róla győződve, hogy Szent Imre halála napját jelöli majd, ezért nem is mentem korábban a megszentelt helyre, csak másodikán.

Szeptember másodikán Szentimre pusztájában vártam meg a Napfelkeltét. S az „égi mester” ez időtől kezdve percről percre, napról napra tanított MINDENRE, úgy hogy ennek még nem voltam akkor teljesen a tudatában. Fokozatosan felismertem, hogy minden pillanat más, amit az ember eltölt itt. Nincs két azonos pillanat, nincs két azonos fényviszony amelyben a Templom az ember szemében tükröződik. Változása ugyanolyan egyedi, mint a csillagok összességének soha vissza nem térő állása. A csillagos ég ismeretére ez az építmény tanított meg, s tanít ma is.

Szeptember második napjának végére közeledve, vártam a Nap hanyatlásának, lefelé tartó útjának a szakát. A kőépítmény déli hosszanti oldaláról lassan átvánszorgott a Nap a keskenyebbik oldalra, a a kimagasodó torony elébe. A közel tíz méteres torony eme oldalának közepén egy kicsiny ablak helyezkedik el. S mivel már erről kezdett sütni a Nap, így lassan annak belső oldalát is érte a közvetlen fény. Majd a Nap továbbhaladva már olyan irányt vett fel, hogy sugarai immár a torony BELSEJÉBE vetültek. A torony átel- lenes belső falán lehetett látni a kisablak „árnyékát”, pontosabban kifejezve a 'fényárnyékát', a fényét. Ahogy a Nap egyre süllyedt, úgy árnyéka egyre MAGASODOTT, s ahogy a Nap egyre jobban nyugatra haladt, úgy az árnyéka egyre jobban a KELETI irányba fordult. Háttal a Napnak a torony belsejében a szentély felé fordulva állva tehát a FÉNYKAPU balról jobbra, lentől felfelé haladt. Igen alacsonyról indult a fényvetület, s bár meredeken emelkedett, de biztosan látható volt az is, hogy NEM FOG BEKÖVETKEZNI az, amit várok: nem fog bekövetkezni az, hogy A FÉNY a második ablakon is túljutva A TEMPLOM BELSEJÉBE VETÜLJÖN !

Bár szeptember másodika volt most is, s szeptember másodikán

történt Szent Imre herceg halála is, de valamit nem vettem figyelembe ! Valamit nem vettem figyelembe: A CSILLAGOK ÁLLÁSÁT ! Szent Imre halálakor a Juliánus-féle naptár volt érvényben, amely fokozatosan az évkezdét eltolódását eredményezte, s csak 1582-től kezdve terjedt el a 'Gergely pápa'-féle naptár, amely kiigazította és összhangba hozta az évhosszokat a csillagos ég rendjével. (Mindenki számára ismeretes a nem oly rég még ünnepeztetett „nagy októberi szocialista forradalom” [okt. 30.], amit mi tulajdonképpen „november” hetedikén tartottunk. S ennek oka, hogy Oroszországban továbbhasználódott a Julián-féle naptár.) Természetesen szeptember másodikát kellett, hogy feljegyezzék Szent Imre halálakor, s ezt az időpontot kellett így a templomába is kódolni. Ez a bizonyos időpillanat az ÉVKÖR EGY MEGHAZÁROZOTT SZÖGÉN helyezkedik el. S ugyanazt a 'szöget' kell megtalálni a mai naptárhasználatban. Úgy számoltam, hogy csillagászatilag a MAI szeptember 6.-a, 7.-e felelhet meg az akkori szeptember 2.-ának. Újból vissza kellett térnem ide az új időpontok tükrében.

Hatodikán csodálattal tapasztaltam, hogy a fényvetület immár mennyivel magasabban fut végig, annak ellenére, hogy csak négy nap telt el. Hogy 'elszalasztom' megint, az ismét benne volt a tarsolyban. Valóban a második ablakon is kezdett átjutni a fény, de mivel e falnak is jelentős vastagsága volt, így eme nagyobbik ablak alsó sarkába vetült a fény, egyre jobban túljutva a falon. S mivel a templom boltozata ma hiányzik, így a megfigyelés és az észrevétel nehezebbé válik. Felmásztam a szentély falának végébe, hiszen onnan jobban látható az, ami a második fénykapu belsejében zajlott le. Ha az áttörés meg is történhetett, akkor az egy nagyon rövid ideig tarthatott, de ezt vagy elszalasztottam (nem tudtam még, hogy mit kell majd látni), vagy szeptember hetedik napja a megfelelőbb időpont.

A következő nap már tudtam, hogy mit kell keresnem, mit kell látnom, és hova kell álljak, hogy mindezt lássam. Este fél öt óra tájékában következett be a csoda. ELŐSZÖR TÖRT ÁT A FÉNY A NYUGVÓ NAP IRÁNYÁBÓL A TEMPLOM BELSEJÉBE, A TEMPLOM SZÍVÉBE ! A fény egy sugárban gyöngyöződött, s

lehetett látni benne a levegőben lebegő porszemcséket, amelyek az útjába kerültek. A KÖZVETLEN FÉNY a szemeimbe vetült. [7.kép] Míg a korábbi napokban sötétséget láttam ebből az irányból, úgy Szent Imre halálának CSILLAGÁSZATI NAPJÁN hirtelen megjelent a fény a templombelsőben. A templom épségének korába visszavezetve ezt, ez egy emlékezetes nap lehetett. Míg a nyugvó napszak (délután) idején a Nap irányából csak egyetlen egy fénybeeresztő ablak van e templomban [4.kép], így minden nap késő délután már igen sötét lehetett ekkor. Sőt napról-napra az őszi felé fordulva egyre sötétebb. Mígnem a kettős ablakon túljutva hirtelen áttör a fény, S IMMÁR NEM SÖTÉTSÉG, HANEM VILÁGOSSÁG KÖLTÖZIK A TEMPLOMBA.

Kétségtelen: Szent Imre életéhez nagyon mélyen kötődik ez a templom. De mivel a dolgoknak ilyenfokú megjelenése van, ezért jelent is ez valamit. A FÉNY: a Születés, az Élet, a Feltámadás szimbóluma is egyben. S mivel itt egy emberi elmúlás, halál időpontja van jelölve, így érdekes ez az egész. Egy valamit elfelejtünk ma e pusztuló rom közelében: valamikor egy egészen mély keresztényi áhitat ölelte körbe ezt az egész szent helyet. A Jézusi keresztényi tanítások egyik legfontosabbika AZ ÖRÖK ÉLETBE VETETT HIT. Ezt jelenti hát a FÉNY. Egy nagyon, de nagyon mélyről gyökerező hit, itt nem a dolgok elmúlására, elvesztésére irányulnak, hanem a hangsúlyt az 'újjászületésben', az örök érvényű értékek megmaradásában és hordozásában látja !

Mindennapi ismeretekkel rendelkezem az esztergomi 'életfa előtt lépő oroszlános' falfestést illetően. [2. és 3.kép] S akaratlanul is párhuzamot láttam benne. A Szentimre templom tengelyének nyugattól vett elhajló iránya fél fok pontossággal $19,5^\circ$. S miért használták a templomépítők pont ezt az irányt a herceg halála-időpontjának jelölésére ? Használhattak volna más tengelyirányt is, s ekkor az ablakok magasságának és nagyságának változtatásával hasonló fényüzenet-eredményt lehetett volna elérni. De nem tették ! Miért ilyen pontos a templom tájolása ? S miért egyezik meg ez a érték PONTOSAN az esztergomi Életfa elhajlásának szögével ? Milyen

további titka van ennek ?

Ráeszméltem, hogy míg amit az esztergomi templom esetében egy FALFESTÉSRE vittek, UGYANAZ látható a szentimrei templom esetén a FALAKBA kódolva ! A falak, s az épület jellemző tulajdonságai adják meg azt, és őrzik azt, amit ma is láthatunk Szent Imre halálának időpillanatában. A 19,5° fokú - illetve pontosabban 19,4°-fokú - templomtengely mentén átszűrődik a FÉNY, s az ÖRÖK ÉLET hitéről regél. Az esztergomi ábrázolásvilágban egy ARANYLÓ testű [9.], fénylő testű oroszlán társaságában található a 19,5° tengelyferdülésű ÉLETFA. Az Életfa a jelképiség világában az örök élet hordozója, az arany viszont a Nap fényének megtestesítője ! A szentimrei átszűrődő fény kapcsán, ha le kellene rajzolnunk mindent ami fontos, akkor a jelképiség nyelvén MAGÁT az esztergomi életfás-oroszlános ábrát is megalkothatnánk ! S ha még azt is figyelembe vennénk, hogy az oroszlán, mint uralkodói jelkép ismeretes, akkor már talán könnyebben láthatnánk benne Imre herceget, a királyi sarját is.

Eszembe jutott a pusztatemplom mellett állva, az előtte elhelyezkedő út, amely földút minden valószínűséggel az építménnyel egyidős korszak maradványa, hiszen más út nem visz el a templom mellett. Az egyik iránya hozzátétőlegesen északnak, a másik délnek fut. Az északi irány mintha a királyi országgözpontba vezetne innen. A 'déli út' pedig Vadkert irányába húz. Vadkert az Árpád-házi királyok vadászhelye volt a nép nyelvén élő hagyomány szerint, s tudvalevő hogy az Árpád-házi Imre herceg EGY VADÁSZAT SORÁN SEBESÜL MEG [10.], s súlyos sérüléseibe belehal. Történhetett-e Vadkerten a vadászat, s történhetett-e Szentimrén a halálának helye ? Hiszen Vadkert nincs messze ide, s egy megsebesülő királyi utódot itt kellett elvinni, ha az ország szívébe akarják visszajuttatni. Hogy mikor épülhetett a templom, azt ekkor még nem rendeztem pontos időrendbe, de egyre inkább elfogadhatóvá vált az az elgondolás, hogy ITT, ennek a szentimrei templomnak a közvetlen szomszédságában történhetett az utolsó lélegzetvétele az ifjú hercegnek. Nemsokára szép sorjában minden mesélni kezdett...

Írott forrásokat kell hát keresni VAD-KERT elnevezését illetően. Ezeket időrendben visszafele közlöm. „Soltvadkert az ezredfordulón” című képes könyvalbum 7. oldalán ez olvasható: „A hagyomány szerint a település elnevezése, - Vadkert – onnan ered, hogy valamikor régen az Árpád-házi királyok vadászterülete ezen a vidéken terült el, ezért kapta a Vad-kert nevet.”

Nagy-Pál István ezt írja a „Soltvadkert 1376-1976” című helytörténeti könyvének 10. oldalán:

„Elfogadtam dr. Borovszky Samu megállapítását, mely szerint „Vadkert és Szarvaskút nevéhez az a hagyomány fűződik, hogy valamikor itt volt az Árpád-házi királyok vadaskertje.” Szarvaskút nevének eredetét azonban a múlt század közepén azzal magyarázták a helybeliek, hogy egy Szarvas nevű ember építette ott a kutat.

Az történelmi tény, hogy Vadkert kezdettől fogva Fejér megye solti székhéhez tartozott, vagyis az Árpád-ház központi megyéjéhez, míg a szomszéd Bócsa Pest megyei község volt. A bócsai Templomhegy romja és a templomrom körül található sok csont bizonyítja, hogy itt tekintélyes község lehetett valamikor. Vadkert evvel szemben pusztá maradt évszázadokon át. Föltételezhető tehát, hogy Árpádnak, majd Fajsz nevű unokájának és ennek leszármazottainak a vadászterülete volt ez a vidék, és annak egyik legjobb, legtöbb vadat nevelő része az itteni erdő és mező, amit valóságos vadkertnek lehetett nevezni. Rajta is maradt a név: Vadkert.” - eddig Nagy-Pál István közlése.

1910-ben Dr. Borovszky Samu szerkesztésében megjelent Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye című monográfia I. kötetének 128. oldalán a Soltvadkert nagyközséggel kapcsolatban többek közt ez olvasható: „Érdekesebb dűlőnevek: Ipar, Csonthalom és Szarvaskút; ez utóbbihoz, valamint a község nevéhez az a hagyomány fűződik, hogy valamikor itt volt az Árpád-házi királyok vadaskertje.”

Bogozzuk ki, hogy a szájról szájra terjedő hagyományok miről is mesélnek. Ha mindez igaz és elfogadható, akkor valóban érdekes Vadkert nevének elnevezéseredete. És ami még fontosabb pontosítva van az, hogy az Árpád-házi uralkodók Vadkert területén belül pontosan hol is vadászhattak: SZARVASKÚT. Szarvaskút ma is Solt-

Vadkert egyik nagy dűlője. Ezek után a következő kérdést tehetjük fel: a találó elnevezéseredet Vadkert nevében rejlik, akkor miért nem CSAK A Szarvaskút nevezetű terület viseli magán a Vadkert nevét ? Ez az érthetetlen kettősség mintha a következőket mesélné el. Árpád-fejedelem fejedelmi és királyi leszármazottainak volt egy kedvenc vadászterülete, s ezt a területet emígy Vadkertnek nevezték. A több vadászat során azonban volt EGY BIZONYOS vadászat, amit a jelentősége miatt az itt lakó környező nép megjegyzett, s e vadászat területének megjelölésére alakult ki a „Szarvaskút” név. Miért jegyezte meg a nép, miért volt fontos ? Miért így nevezte el ? S az utóbbi kérdés megértéséhez könnyebben hozzájuthatunk, hiszen minden elnevezés valamilyen fokon takarja azt, hogy miért is nevezték el úgy ahogy.

Szarvaskút. S jelentése zeng is a fülemben. A SZARVAS a régi magyar mítikában az „ISTENANYA” megjelenítője; a KÚT pedig nem más, mint egy vizet adó „FORRÁS”. Szarvaskút nem más, mint az Istenanya forrása, tartalmi táplálója. Nagyon, de nagyon meghatározó vadászat történhetett majd ezer éve ott, hogy az elődök az utódoknak pont ezt a nevet adta át !

A „Szarvas” nyomába eredve sok mindent megérthetünk. Minden magyar előtt ismeretes az a rege, amely elmeséli a magyarok eredetét. Hunor és Magor testvérpár a vadászat során egy gímszarvas nyomába ered, azonban az, egy mocsaras vidéken eltűnik, s OTT ahol eltűnik a szarvas ott leányokat vesznek magukhoz, s tőlük származnak a hunok és a magyarok. [11.] E történetbe a következő van rejtve: az eltűnő szarvas tulajdonképpen nem más, mint a később átalakulva megjelenő leányzó. S mindkettő tulajdonképpen a nőiség hordozója, s végső soron az Istenanya kifejezője. Ezt „követték” hát a magyar és hunor ősök, ez határozta meg mindennapjaikat, szó szerint „evvel éltek együtt”, s ennek a tudását adták át az utódoknak, kik „tőle származnak”. Röviden ez van a regébe rejtve. [11.] Az Istenanyaság fogalmát nem nehéz megérteni, mert tulajdonképpen ugyanazt takarja, mint a „Mindenható Isten” fogalma, a különbség csupán annyi, hogy az előbbi 'megfoghatóvá', megérthetővé teszi a megérthetlent,

a megfoghatatlant. Ezt fejezi ki az ANYA és az ANYA-G magyar szavunk is. (Anya-k, azaz az anya-g nem más, mint az anya többes száma, amely tehát 'a dolgok „szülőjétől” ered'; de a latin nyelv is követi ezt a logikát a 'Máter', 'material' kapcsán .) A 'Teremtő erők' megfoghatóvá, megérezhetővé, megérthetővé válnak az ANYAG voltában, amelyet a mindent teremtő, mindent szülő és befogadó-tápláló ANYA, az ISTENANYA, s végső soron az ISTEN alkot. A szarvas agancsának elágazó ága, visszavezetve egy közös töből, közös forrásból ered, s ilyen ős-forrás maga a teremtő-isten, melynek egyedül a megérzékelhető formája maga az Istenanya. A magyar kultúrtörténetben sokan feldolgozták azt, hogy az ősi Istenanya Tudás a későbbiekben a NagyBoldogasszony, illetve a Szűzanya-Mária képében TOVÁBBÉL.

Azon elgondolásomat, hogy a szarvas jelentéstartalmában nem más, mint az Istenanya, azt a Képes Krónika (1358) írása Szent László királyhoz kötve eképpen festi le: „Ezután Bihar vármegyében a Körös folyó mellett vadászat közben talált egy helyet, ahol angyali intelemre elhatározta, hogy monostort épít Szűz Mária tiszteletére: ezt a helyet Váradnak nevezte.” S valóban a Képes Krónika 44. számozott lapján egy olyan miniatura van, amely egy vadászatot, Szent Lászlót, valamint egy 'fénygyertyás' szarvast ábrázol együtt. Ott ahol tehát megjelent az 'angyali intelemre' a szarvas, ott épít egy templomot az Istenanyának, Szűzmáriának.

Szintén említésre méltó Géza fejedelem görög nyelvű alapítólevele a veszprémvölgyi monostorról, melyben négyszer is megtalálható az Istenanya kifejezés pl.: „miután létesítettem, felállítottam és berendeztem a szentséges Istenanya veszprémi, érseki monostorát...” [12.] Fontos megjegyezni, hogy Géza fia István király esetében már egyetlenegy 'ifjúkori' alapítólevelében sem NEM SZEREPEL ezen kifejezés !

Mielőtt bármiben is továbbvizsgálnánk, fontos megemlíteni azt a történelmi vonatkozású tárgyat, amelyet A SOLTSZENTIMREI NYEREG néven ismerünk. A múlt század fordulójának környékén Blaskovits Sándor kertjéből egy X. századra datált („honfoglalásko-

rabeli”) 'csontnyereg' megmaradt darabjai kerültek elő. E leletnek kiemelkedően nagy jelentősége volt hiszen lehetőséget adott a korabeli nyeregforma rekonstruálására. Ami tulajdonképpen megmaradt belőle az tulajdonképpen az egyben díszítést is adó „kápa” csontlemezei, amelyek belefaragott „palmettákat”, életfaindákat tartalmaznak. A lelet 1935 óta a budapesti Nemzeti Múzeumban látható. A legbehatóbb vizsgálatokat vele kapcsolatban László Gyula professzor végezte az 1940-es években. A 'századfordulón' a Blaskovich major, a Csonka-toronytól délre, az út mentén volt található. S szintén a major környékén volt megtalálható a régi SZENTIMRE települése is, amely akkor kevés lakosa miatt PUSZTASZENTIMRE néven volt ismert, és közigazgatásilag Akasztó településéhez tartozott.

Ahhoz, hogy Szent Imre vadászatának helye Vadkerten történhessen az is előfeltétele, hogy a fejedelmi-királyi Árpád-korban (de legalább az ő korában) a TERÜLET az uralkodó tulajdona, FENHATÓSÁGA alá tartozhasson ! Ugyanis csak a saját terület alatt megengedhető egy nagyívű vadászat lefolytatása. A Vadkert névtörténete szerint az Árpád-fejedelem utódai itt vadásztak, ami azt jelentheti, hogy ha Szent Imre is itt vadászott valamely jeles esemény alkalmával 1031-ben, akkor már az utolsó fejedelmeink (895-1000) idején ez egy 'bejártott' hely volt. De területe tartozhatott-e az uralkodóházhoz ? Tudni kell ehhez, hogy a „honfoglaló” magyarság idején hét törzs szövetsége volt egy közös választott fejedellel, kinek közvetlen uralma alá egy törzs is tartozott. Új hazát találva itt a Kárpát-medencében a központi helyet a fejedelem törzse foglalta el, s a fejedelem törzsét körbeölelte a további hat törzs. Fehérvár, Veszprém, Esztergom egyértelműen az utolsó fejedelmeink korszakában a fejedelmeink valamelyike által lettek alapítva, de az újabb kutatás azt mutatja, hogy Visegrád és Buda ('Óbuda') is már egy királyainktól régebbi korhoz köthető. S ezen öt város valamelyike volt a későbbi királyaink alatt is SZÉKHELYEK. Ezek kivétel nélkül az ország középső szegletében, egymástól nem is olyan távol helyezkednek el, tehát gyakorlatilag a fejedelmi majd a megörökölt királyi területeken. Az első királyunk, Szent István alatt ismét FEHÉRVÁR jelentősége

növekszik meg a királyi székhely gyanánt. S István király egy nagyívű templom építkezésébe is kezd itt.

Az olvasó azt gondolhatja, hogy mivel ebben a Szent Imre, Szent István alatti korban a Fehérvár székhelytől „távolabb” elhelyezkedő Vadkert nem ugyanabban a vármegyében van, ezért egy kicsit nehéz eldönteni, hogy területe tartozhatott-e a fejedelmi-királyi család birtokába ? De hiszen abban a korban VADKERT UGYANABBAN A VÁRMEGYÉBEN HELYEZKEDETT EL, MINT FEHÉRVÁR ('Fejérvár') ! A legrégebbi időkben a Fejér vármegye területe átnyúlt a Dunán is, és magában foglalta az úgynevezett Solti széket is a Duna-Tisza közén, melynek része volt Szentimre és Vadkert településterülete egyaránt. (Ezért is lett az 1900-as évek elején nevük Solt-Szentimre és Solt-Vadkert.) A Borovszky-féle 1910-es Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegyéről szóló monográfia 224. oldalán ezt találjuk: „Vármegyénk ama része, melyet egykor Soltmegyének neveztek, Szent István idejében Fejér vármegye kiegészítő része volt.” A Soltszentimre az ezredfordulón című kötet (2003) ezt tudatosítja: „Az történelmi tény, hogy Vadkert kezdettől fogva Fejér megye solti székéhez tartozott, vagyis az Árpád-ház központi megyéjéhez.” Soltszentimre története című (2000) helytörténeti munkában ezt olvashatjuk: „A mai Soltszentimre területe Solt megyéhez tartozott. Ez a terület vármegyénk ama része, mely Szent István idején Fejér vármegye kiegészítő része volt.” Hóman Bálint ezt írja 'A honfoglaló törzsek megtelepedése' című (1912) munkájában: „Így az Árpád nemzetség szállásbirtokai a Duna két partján húzódó Sárvizek közt terültek el s ugyanitt kétparti helyzetet foglalt el Fejér vármegye, melynek solti része csak a XV. század végén kezdett különválni.”

A „hiszem ha látom” elv igazolására a kedves olvasó vegye elő az iskola atlaszát, pl. 'A középiskolák számára' készített TÖRTÉNELMI ATLASZT, s ebben keresse meg a „Magyarország a XIII. században” illetve a „Magyarország a XV. században” című tábláit. S meglepve fogja benne látni, hogy valóban a valamikori (EREDETI) Fejér vármegye valóban túlnyúlt a Duna 'innenső' oldalába is úgy, hogy Szentimre és Vadkert területeit is magában foglalta.

E területek tehát valóban KIRÁLYI BIRTOKOK lehettek, VOLTAK. S ha VADKERT a Szent Imre 1031-es vadászatának színhelye, akkor ha innen a megsebesülő ifjú herceget Fehérvár-Esztergom irányába 'menekítik' élete megmentése érdekében, akkor azt is láthatjuk, hogy eme útkezdő útvégződő pontokat összekötve, ez a vonal valóban ÉRINTI a Szent Imre emlékezetére épült templom területét SZENTIMRÉT ! De ha ilyen fontos jelentőségű az Árpád-ház számára – a Fejér megye legdélebbi részén elhelyezkedő – Vadkert, akkor a gyakori 'használat' miatt egy nagyon FONTOS ÚTNAK KELLETT ELHELYEZKEDNI AZ IRÁNYÁBAN.

Ősi utaink megőrződnek, hiszen az utódok is általában ott mennek keresztül, ahol már egy kitaposott és egy kijárt út, földút helyezkedik el. Gondoljunk bele: egy földúton hajtva magunk sem megyünk be letérve róla egy erdőrengetegbe, egy kalászos gabonátlába, hanem követjük az utat (amit előttünk tapostak ki) hiszen tudjuk, hogy az valahova vezet; mert ha nem így tennénk, nem követnénk a biztos utat, akkor a legkönnyebben tévednénk el ! Amit most keresünk az nem más, mint egy KÖZVETLEN, járható út Soltvadkert és a valamikori Szentimre között.

Tudni kell ehhez, hogy a mai Soltszentimre települése mindössze százegynéhány éves múltra tekint vissza. Tehát ebből következően érthető, hogy az aszfaltos kövesutak korában ide épült a főút, a műút és nem az ettől néhány kilométerre elhelyezkedő Pusztatemplom kihalt vidékére. De evvel nem szűnik meg a régi templom társaságában elhelyezkedő Szentimre településének megmaradt útja. Mint már említettem, a templom hosszanti – hozzávetőlegesen keletnyugati – síkjára pontosan MERŐLEGES az előtte elhelyezkedő egyetlen földút. Az észak felé tartó iránya pontosan megcélazza a légvonalban 7-8 km-re található Fülöpszállás templomának tornyát ! Ha követjük ezt az utat, akkor EGYENES út visz úgy majd másfél kilométerig ebbe az irányba, s itt hirtelen egy fölhasított földtábla torlaszolja el az utunkat. (A helyi mezőőr elmondása szerint 'bentebb' folytatódik ez a 'fülöpszállási' út.) Nekünk azonban egyenlőre ettől még fontosabb jelentőségű a templom elől dél felé, Vadkert felé tartó

földút !

Soltszentimréről a pusztatemplomhoz végső pontban a templom előtti északi irányú földútról érkezünk meg. S az idelátogató emberek többsége is természetesen ezt az utat követi. Én is korábban csak erről közelítettem meg a szent helyet. Mígnem egy napon ide érkezve a kiskőrösi könyvesbolt tulajdonos-dolgozóit látom itt szabadidejüket töltve, s távozva innen nem arra mentek majd el ahonnan én jöttem, hanem az általam akkor még nem ismert hozzávetőlegesen déli irányú földúton át. Mivel én is Kiskőrösön át jöttem, ezért feltűnő volt a dolog: van rövidebb út is ? És van. Az olvasót kérem, hogy a könnyebb figyelemtartás végett vegyen elő egy e helyre vonatkozó ország- vagy megyetérképet a továbbiakhoz ! [8.kép]

A Szent Imre emlékezetére épült templomtól 'lefelé' vezető út, nem olyan kanyargós, mint ami a mai Soltszentimre házaitól ide vezet. Sőt inkább egyenesnek mondható ! Nincs kusza kitérő, hanem nagyon is pontosan TARTJA AZ IRÁNYT, s majd úgy 4-5 km megtétele után már azon vesszük észre magunkat, hogy már Csengőd településén tartózkodunk. Csengőd központján túljutva természetesen egyenes aszfaltos út vezet Tabdi irányába. De ez a Csengőd-Tabdi irányú műút érdekes módon UGYANOLYAN szögirányú, mint amilyen az ősi Szentimre-Csengőd vonal volt ! S Tabdin átjutva ugyanolyan irányba folytatódik a kövesút, mint ami Csengőd-Tabdi irány közt volt, mígnem ezen harmonikus utunk hirtelen megszakad, elfogy. S ekkor a Kiskőröst Izsákkal összekötő kövesút kereszteződésébe érkezünk. Miért tartott volna egy irányba ilyen hosszan egy út, ha valaha nem folytatódott volna tovább ? De tulajdonképpen folytatódik, s ezt egy másik irányból ide érve találjuk meg !

Induljunk ki akkor Soltvadkertről ! Vadkertet-Soltvadkertet mindig is kiemelt jelentőségű fő közlekedési utak öveztek. S kövesutak szintjén belőle kijöve az aszfalt csak egy helyen, egy irányban fogy el. Az, amelyiket a nép nyelvén „Büdöstő”-nak nevezett terület mellett halad el. Ezt az utat még nem oly régen a helybeliek RÁCZ-ÚTNAK nevezték.[13.] Amely nem a vadkerti Büdöstő partjára vezetett, hanem mellette száz méterekkel elhaladva útját továbbfolytatta hoz-

závetőlegesen északi irányába. Errefelé található Cebe, amely ma Kiskőrös közigazgatási fennhatósága alá tartozik. S a cebeiek még ma is meg tudják mutatni, hogy merre vezet a „Rácz-út”. (A részletekért majd meg kell kérdezni őket.) Mitöbb érdekes, hogy ez az út elvezet a cebei „Templomhegy” mellett, ahol valamikor réges régen, még a török kor előtt templom állt. Földesutunk tehát nem is olyan jelentéktelen, hiszen ennek mentén valamikor önálló település virágzott. Innen kikerülve már egyszerűbb utunk vezet majd tovább Szent Imre templomának irányába, de addig is vizsgáljuk meg eme Rácz-út eredetét. Az elmondások szerint, az ország FŐVÁROSÁBÓL erre (itt) vezetett a DÉLI VIDÉKNEK, a hajdani Rácz-ország irányába az út, s ezért a neve „Rácz-út” ! A mai Középső-Cebe illetve majd Felső-Cebe kövesútját s lakott házait végigkövetve, utunkat egy STOP tábla torlaszolja el annak ellenére, hogy tulajdonképpen EGYENESEN haladnánk. Amikor ide érünk, akkor a Kiskőrös-Kaskantyú irányába tartó kövesújtára érünk ki úgy, hogy viszont ennek a főbb forgalomnak az útja nem egyenes, hanem hirtelen éles kanyart vesz, s a mi utunkba fut bele. (S ennek az oka az, hogy Cebén ma kevesebben laknak, mint Kaskantyún.) A mi utunk egyenes, a mi utunk logikusabb, a mi utunk ősi, a mi utunk fontosabb, csupán ma alsóbbrendű, s elfelejtődöttebb lett. S valóban a cebei utunk jó néhány száz métert folytatva is irányt tart. De hirtelen nem várt kanyar következik, s ekkor álljunk meg ebben a pontban ! Mivel a fő vonzáskörzetet a járási székhely, Kiskőrös adja, ezért logikus, hogy az itteni kiserégiók mai aszfaltozott útjai úgy futnak bele, mint az erek. De ez nem jelenti azt, hogy régebben, az azonos településnagyságok szintjén is minden így volt, de a múlt akkor is megőrződik a kövesutakban, hiszen egy régi nyomvonal mentén rakták le őket ! S megvan a régi földutunk is ! Emlékszünk, hogy a Szent Imre temploma felől jövő Csengőd-Tabdi irányú egyenes utunk a kövesutak szintjén elfogyott ? S emlékszünk, arra, hogy ha Vadkert felől jöttünk, akkor a cebei egyenestartó utunk is szintén elfogyott ? Kössük össze eme tabdii és a cebei utunkat ! S azt vesszük észre, hogy EGYMÁSBA FUTNAK, és nem is olyan messze állnak egymástól ! [8. kép]

Minden kétségünk tehát elszállt, s annak bizonyosságát látjuk, hogy VADKERT IRÁNYÁBÓL AZ ORSZÁG SZÉKES VÁROSÁBA EGY KÖZVETLEN ÚT VEZETETT, AMELY AZ ŐSI SZENTIMRE TELEPÜLÉSÉN IS ÁTHALADT. (Aki kíváncsi eme tény további megerősítésére, az olvassa el az idevonatkozó jegyzetet. [14.]

Ha tehát Vadkerten történt Szent Imrének a vadászat során szerzett sebesülése, akkor az életének megmentése érdekében igyekvők az ifjú herceget, az ország központjába víve, valóban KELLETT ÉRINTENIÜK AZ ŐSI SZENTIMRE TELEPÜLÉSÉT !

Mit tudunk halálának körülményeiről ? A Hildelsheimi Évkönyvek XII. századi átdolgozásának 1031-es bejegyzése a következőket is tartalmazza: „És Henriket [Imrét], István király fiát.. egy vadászon vadkan öklelte fel, siralmas halállal pusztult el.” Eme külföldi bejegyzéssel ellentétben a XI. és a XII. századi Szent-István és Szent-Imre legendák NEM ISMERIK azt az állítást, hogy a vadászon BALESET történt volna, csupán a „HÍRTELEN”, NEM VÁRT HALÁLÁT - és annak bizonyos következményeit - említik meg. Valószínű, hogy a korabeli magyar bejegyzés, azért nem közölte Imre herceg halálának okát, mert időben hozzá oly közel léve, MINDENKI ismerte és nem feledte el. És ezáltal (valami által) MEGHATÁROZÓ volt, ezért nem feledte a nép, ezért nem említette az írás. De hogyan halhatott meg ? Tény: a VADÁSZAT alkalmával valamilyen ok folyamán szerzett sérülése(i) miatt SIRALMAS HALÁLLAL PUSZTULT EL; ami azt is jelenti hogy súlyosan vérezve SOKÁIG szenvedett ! S ha sokáig szenvedett, akkor testével még el tudtak jutni a megmentésével igyekvők Vadkertről a mai Szent Imre templomának helyéig, AHOL MEGHALT ! S ilyen forrást is találtam: „olyan siralmasan halt” meg 'a késő délutáni órákban'. Szent Imre templomának fénybeköltözése - halálának csillagászati napján - valóban úgy fél öt óra tájékában történik (ami a nyári időszámítás nélkül fél négyet jelentene akkor) ! Ha ismeri a templom 'A' halálának idejét, akkor ismertetnie kell a körülményeit, okát is ! A templomon található egyetlen „írás” el is mondja, csak mára az olvasói tűntek el. [9a. kép]

A TEMPLOMIDŐ egy másik fontos tény is közöl. Általánosan elmondható, hogy eme pusztatemplom a Szent Imre kultuszát övezi, valamint egységesen elfogadott, hogy reánézve az Árpád-kori templomaink sajátosságait viseli magán. De tény, hogy ismeri a NÉVADÓ HALÁLÁNAK időpillanatát, tehát azon korábbi állítás, ami egy néphagyomány során maradt fenn, nem értelmezhető úgy, hogy Szent István Szent Imre ÉLETÉBEN építette volna a templomot. Mindenféleképp elmondható róla: nem életében építették. Marad tehát az építés ideje gyanánt Imre herceg közvetlen halála utáni időpillanat, valamint az azt követő úgy 250 év valamelyike. Bármikor is épülhetett a templom, de abban biztos voltam, hogy ez CSAK akkor, és azok által mehetett végbe, akik nagyon is ismerték Imre halálának HELYÉT, körülményeit. És még volt valami, amit ismerniük kellett mélyről-hatóan, s ez nem más, mint az Géza-kori esztergomi vár Életfás-falfestése [2.kép és 3.kép], hiszen lassan egyre mélyebb kapcsolat bontakozott ki ez irányában.

Az esztergomi falfestés későbbi megismerői, fontosságának felismerői közt III. Béla király (1172-1196) és kora emelkedik ki. Erről a felismerésről árulkodik, III. Béla fiainak címerpajzsa. Esztergomban HÉT egymással szembenező OROSZLÁN-PÁR volt látható. III. Béla elődei követték, azt a gyakorlatot, hogy a ma úgynevezett Árpád-sávokat úgy jelenítik meg, mint a ma ezeréves LANCEA REGIS feliratú pénzérméken volt látható, ez az örökség a mai címpajzsunk szemből nézeti bal oldala is egyben ! A Béla-fiak azonban egyedülállóan egészítik ki ezt a címerpajzsot, amelyet sem előttük sem utánuk senki nem alkalmazott így: a sávozások közt egymással szembenező hét oroszlán látható ! Egyértelműen esztergomi ráhatásról uralkodik. A II. András király (1205-1235) néven ismerté váló Béla-fiú úgynevezett Aranybullájának pecsétformáján nagyon szépen látható mindez, de tulajdonképpen EZ AZ OROSZLÁNOS CÍMERPAJZS már az idősebbik Béla-fiúnál, IMRE KIRÁLYNÁL (1196-1204) IS MEGJELENIK ! S egyben IMRE KIRÁLY az, aki ELSŐKÉNT VISELI A SZENT ŐS NEVÉT. Az ember nem önmagát nevezi el, hanem így keresztelik. Miért kaphatta ezt a nevet ? Hóman Bálint

„Szent Imre” című munkájában (1930) olvashatjuk: „A XII. század második felében kultusza még inkább fellendült, Eufro[s]zina királyné káptalant és több templomot alapított emlékére, III. Béla pedig anyjától örökölt tiszteletének kifejezéséppen elsőszülött fiát is az ő nevéből keresztelte el.”

Imre király nagyanyja, Eufroszina királyné (II. Géza magyar király felesége, Msztyiszláv kijevi fejedelem lánya) Szent Imre halála után úgy száz évre rá született. A királyné által gyakorolt mély Szent-Imre kultusz, amely időben nem állt távol az ősforrástól, ezért mélyreható ISMERETEKKEKEL rendelkezhetett és azáltal adhatott át ilyen módon tudásmagvakat IMRE KIRÁLYNAK. Imre királyt is biztosan foglalkozhatta az a tény, hogy miért is nevezik őt úgy, ahogy Szent őt. S talán erről még többet tudott-kutatott, mint elődei. S ebbéli tudását az általa veretett PÉNZÉRMÉN jelenítette meg. [9b.kép]

Szent Imre herceg a tudunk szerint az IMRE név legelső birtokosa, s Imre király (1196-1204) az első, aki a későbbi királyi házból elsőként veszi fel szent ősné névét. Szent Imre viszont a nevét az édesanyja, a bajor Gizella által kapta, ki a családjában oly gyakori HENRIK (Henricus) elnevezést hozza magával. Gizella testvére, István sógora a Henrik név birtokosa (aki így Imre nagybátyja is). Gizella apja, II. (Civakodó) Henrik BAJOR HERCEG szintén e név birtokosa. A német Henrik név lett, az ifjú magyar herceg nevéredezett neve is, amely az idők folyamán az IMRE névben honosodott meg. De térjünk vissza a templomához !

Soltszentimre története c. mű 9. oldalán ez találjuk: „Faragott köveket, díszített záróköveket nem találtak a feltárások során. Egyetlen faragott kő került beépítésre a templom szentélyének külső falán.. ám a helyi monda szerint addig fog állni a templom míg az ott van.” Még mielőtt találkoztam volna a Csonka-torony alapítvány eme kiadványával, már azelőtt is észrevettem ezt a FARAGOTT KÖVET, s megdöbbenve tapasztaltam, hogy a jelek nagyon ismerősek voltak: ÍRÁST TARTALMAZNAK. [9a.kép] Ugyanezt találok mindenhol amerre járok, még Vadkerten is. Őseink nemcsak véletlenszerűen alkalmazták, hanem használták is a kereszténység történeke legrégibb

írásváltoztatát, a SZENTÍRÁS LEGRÉGIBB NYELVÉT, amit ma sumér KÉPÍRÁSNAK neveznek !

Azért volt feltűnő a szentimrei kőbe mélyített forma, mert ezekről a jelekről mindennapi ismereteim vannak. NÉGY AZONOS NAGYSÁGÚ FÉLKÖRFORMA úgy helyezkedik el, hogy míg baloldaluk egyenes vonallal záródik, addig belőle jobb oldalra ível kör alakban. Ezek a formák a legismertebb képjelek egyikei, s a René Labat 'szótárában' is ugyanígy balról jobbra ívelnek ezek a formák, s a jelentésük szerint, ha egy van belőle, akkor egyet, ha négy van belőle egymás mellett, akkor alapjelentésben négyet jelentenek. Mivel az olvasónak nem valószínű, hogy volna eme képjeleket időrendben is részletező összesített szótára-képtára, de mégis ennek megerősítése fontos volna, így azt javaslom, hogy vegyen elő egy 'mezopotámiai' történeti könyvet, vagy egy könyv azon részét, amelyekben ilyen többezeréves napon szárított agyagtáblák írásképeit taglalják. S mivel ezekben gyakran egy mezőgazdasági jellegű 'összeírás'-táblát mutatnak példaként, így könnyen megtalálhatja, észreveheti a kedves olvasó is ezen félkör-jeleket, amelyek tulajdonképpen számokat takarnak. Kezdetben az ujjá végét nyomta bele az írnok a még puha agyagba, amely így félkörformát adott ki, s ezt annyiszor tette ahány számot akart közölni-megörökíteni. Nekünk (nekem) tehát a sumerológusok számára általános alaplüként használt Labat-szótárból a NÉGY-et kell kikeresni. [9c.kép] Megtalálva azt tapasztaljuk, hogy eme kezdeti képjel leegyszerűsödve egybeolvadt úgy hogy egy félkörformájú TÁLAT formáz, majd idővel a gyorsabb írás végett a jelek leegyszerűsödtek, majd mégkésőbb mindegyik képjelet egy nád íróvessző végével ÉKJEL-formákat alkotva rajzoltak meg, méghozzá NÉGY ékjelből ! E Labat 597-es képjel olvasata NINDA vagy NÍG, jelentése NÉGY vagy átvitt értelemben KENYÉR, TÁPLÁLÉK, ÉTEL..

Ismerhette-e mindezt Imre király (1196-1204) ? Ismerhette-e mindezt Imre király, aki a 'Szent-Imre-kultusz alapján' született meg ? És minden valószínűséggel járt itt, ezen a szent helyen. Saját magát megörökítő pénzérmét nem veretett, hanem csak egy olyat, amelyen

CSAK ÍRÁSJEGYEK vannak ! [9b.kép] Feltűnő ez így minden tekintetben, mert jelképeket SEM helyzetetett rá, csak betűformákat. A pénzveret előlapján három sorban a numizmatikusok szerint ez található: HE-NRIC-VS. Hátlapján az R betű szárán áthúzott vonallal képzett X, azaz a REX felirat olvasható. A HENRICUS azaz, az IMRE felirat nem mindennapi ! [9b.kép] Korábban általános volt, hogy a királyi név az érme szélén körformában s egybefüggően volt olvasható. Itt TAGOLVA van ! S az íráskép sem egyszerűen nézhető. Legelőször ránézve a felső sorban inkább egy I betűforma látható, s távolabb egy E, majd előtűnik egy ezeket összekötő vékonyabb forma, amely kiadja a H-t, tehát így egyben „HE” IS, de egyben MÁS IS. S ugyanolyan különváló I forma található kétszer is a második sorban, de csak a másodikból lesz a királynév gyanánt „I”. S szintén összekötve az I-t az R-rel, lesz az N, mely egy olyan szállal tartalmaz átlót, amely gyakorlatilag, az I és az R formától is különáll, s a nem is annyira rejtett olvasat így: INRI..

INRI. INRI. Belém hasított a felismerés: SZENT IMRE HERCEGET MEGÖLTÉK ! Mi volt ÍRVA, a TISZTA LÉLEKVILÁGÚ, s ártatlanul megvádolt, majd MEGÖLETETT Jézus Krisztus keresztféjére ? INRI.

Ezért találkozunk hát kivételek seregével, mely nem ér itt véget. A szögletes betűformák itt, s csak az Imre-király pénznél: VÉGEIKNÉL KISZÉLESEDNEK EGY HOSSZABB EGYENES VONALBÓL. De hiszen ugyanilyen jelek a mezopotámiai ÉKJELEK ! [9b. kép] A Szent Imre templománál megismert NINDA KÉPJELÉT ÉKJELVÁLTOZATBAN az Imre-királyi „HE”-forma TARTALMAZZA ! [9c.kép] Imre király A TEMPLOM képjelét alkalmazta üzenet gyanánt az ÍRÁSTUDOKNAK: István király egyetlen gyermekét, Imre herceget megölték. S érthetővé vált, a tudók számáról a nép szájába adott szavak: „addig áll ez a templom, míg ez a kő ott van.” Amely így azt jelenti, arra figyelmezteti a 'tudatlan' népet, hogy a majd pusztuló, leomló templomból, NE VIGYE EL SENKI AZT A KÖVET, mert jelentése van, s jelentősége van. S NÉLKÜLE NEM ÁLL A TEMPLOM ! S nélküle nem áll a Templom, nélküle nem áll

az a Templom, amelyről ebben a pillanatban még fogalmunk sincs, de megépítettet.

(Mivel a pénzérme az INRI alakot hordozza, ezért a mi Szent Imre hercegünk eredendő leírt névalakja: HEINRICUS. S valóban Györffi György könyvében erre a névalakra tudatosít [15.], s ezáltal ez van eredetileg is ráírva az itt bemutatott érmére !)

A tény, a bűn-tény nem volt előttem ismeretlen, de megrázott a felismerés. Miért kellett orvul meghalnia, a Szent-Imre legenda szerint is minden tekintetben Tiszta Lélekfiúnak ? Ismert volt számomra az a forrás is, mely a régmúlt világból elmondja Imréről, hogy „olyan vad üzésekor Péter meggyilkoltassa olyan fiatalon, amikor még felesége nem lehetett.” FIATAL volt még Imre, nagyon fiatal férfi. S antikváriumokat járva, amúgy is sokat olvasva, saját szemmel is láttam már olyan XVI. századi könyvet, melyben az szerepelt, hogy Imre herceget megölték. (Sőt olyan könyvet is, amely hivatkozik így egy régebbi könyvre.) De én nem tudom megvenni ezeket a könyveket, pedig szívesen rámutatnák A SOROKRA. De hinne-e nekem valaki, hiszen a ma könyveiben az szerepel, hogy Imrét „egy feldühödött vadkan ölte meg”. Tény, hogy a régi magyar forrásokban vagy nem szerepel halálának mikéntje, vagy meggyilkolásáról szól. S mivel általában nem szerepelt (mert ekkor a hogyanja közismert volt), így az idők folyamán a történetírók a vadászat tényét kitoldották avval, amit a nem magyar Hildelsheimi Évkönyv takar: „vadkan öklelte fel.” [16.] S ez vált ismertté, ismertebbé mára. Nehéz így hát valami ellen menni, valamit tagadni, mert az nem néz ki jól. Bár nekem a régi korokból megmaradt tárgyak közvetlen mesélnek, s ezt tartom valódi irodalomnak, s nem azt aminek eredetije nincs, s ki tudja honnan másolgattak. Az EREDETI az már mesélt, de mit mondjak hogyan vezessem föl emeényt, az nem elég, hogy ÁLLÍTOM, az nem elég, hogy TUDOM...

Ha dolgok kereke nem megy, tudom hogy mindig Esztergomból kell kiindulnom. S valóban emlékszem arra, hogy amikor betérve az ottani egyik antikváriumba szóba elegyedtem az idős tulajdonos úrral az oroszlános kápolna kapcsán, akkor megkérdezte tőlem, tudom-e,

hogy: „Imre herceget egy vadászat során KORONÁZÁSA ELŐTT HÁROM NAPPAL megölték” ? Szégyen, de nem tudtam. „Megölték” - bár leírva már többször is láttam, de először halottam élő ember szájából. Az érdekesebb azonban más volt: „koronázása előtt” nemsokkal. Szégyen, de nem tudtam, avagy nem jutott el ÍGY a tudatomig, de még inkább a két összetevő egymásmellé kerülése tette különösen érdekessé a dolgot.

A Képes Krónikában (1358) ezt találjuk: „Szent István király úgy tervelte és szilárdan elhatározta, hogy az evilági dicsőség minden pompáját félreveti, az ideigtartó királyság koronáját leteszi, és egyedül Isten szolgálatának szenteli magát. Elhagyja a külső gondokat, csöndes békességben, szemlélődésben tölti életét; A KIRÁLYI FÖNSÉG KORONÁJÁT PEDIG FIÁNAK, IMRE HERCEGNEK AKARTA ADNI, aki szentséges erkölcsökkel volt megáldva. Szent Imre herceg IFJÚSÁGA virágjában volt, isteni ajándékok a közönséges emberi természet fölé magasztalták, fel volt ruházva az igazság, bölcsesség, vitézség, mérséklet, okosság, tudomány, szelídség, irgalmasság, jóság, bőkezűség, alázatosság és türelem erényeivel, ékes volt a katolikus élet meg a közügyek intézésének virtusaival is, hasonlóan atyjához, Szent Istvánhoz. Midőn tehát a szentséges atya át akarta adni fiának a kormányzás gondját és az országglás terhét, SZENT IMRE HERCEG HIRTELEN HALÁLLAL MÉG ELŐBB MEGHALT...”

A 'Kézai Simon'- féle krónikában (1200 körül) ezt találjuk: „...Ennek leverése után nem mulasztotta el, hogy ennek kincséből a Boldogságos Szűz fejérvári templomát ne javadalmazza, amelyet, mint mondják, maga alapított. Miután pedig az Úr fölségét Szent-Istvánban felmagasztalta, és sok néptörszet uralma alá vetett, elhatározta, hogy az ország koronáját leteszi, lemond a világ fényéről és külső gondoktól mentesen egyenesen az Isten szolgálatára szenteli magát, AZ ORSZÁG KORONÁJÁT PEDIG, FIÁNAK, IMRE HERCEGNEK ADJA ÁT. Szent-István egyébként tanult és az égtől természetes ésszel megáldott ember volt, Imre hasonlóképen. Midőn tehát a legszentebb atya az uralkodás és a kormányzás gondját

legszentebb fiára szándékozott rábízni, MAGA A HERCZEG VÁRATLANUL MEGHALT.”

Tehát AMIKOR a királyság intézményét rá akarták bízni Imrére, AKKOR hirtelen meghalt ! Hogy halálának körülményeiről többet tudjunk, úgy életét kell megismernünk. A koronát, amit Imre kapott volna, avval az első koronázás atyját , István királyt érte. Dümmerth Dezső, így írja le „Az Árpádok nyomában” című könyvében: „A koronázó szertartás színhelye történetíróink megállapítása szerint Esztergom volt, ahol ebben az időben – az 1000. év karácsonyán – nem csak a fejedelem vára állt, hanem az a templom is, melyet még Géza kezdett építeni Szent István első vértanú tiszteletére. Hogy kik voltak személy szerint ott, azt még a püspökökre vonatkozóan sem tudjuk hitelesen megállapítani. Azt sem tudjuk pontosan, hány püspöki egyházmegye volt ekkor – az ezredfordulón – Magyarországon megszervezve már. A Legenda mindenesetre úgy említi, mintha az esztergomi érsekség mint rangban első, a koronázás idején fennállott volna.” (!!!!) Mindenki olvassa el legalább négyszer ! Nem akartam, minden szavát, minden betűjét négyszer is aláhúzni, mert megjegyzendő volna minden tényezője. Géza fiának, Istvánnak a magyar egyhákszervezésben tulajdonképpen nem oly sok maradt hátra ! Jéé, és ebben a korszakban miért nincsenek lázongások ? Ugye. Szégyen, hogy egy folyamatos álkultusz-építés mögött elorvad az igazság. [17.]

Az István-királyi hatalomátvétellel tulajdonképpen felborult az egész ország rendje. István király halála (1038) után szintén a káosz uralkodik, s két ízben is az ország idegen kézbe került ! László király (1077-1095) amikor tehát felhozatja István testét 1083-ban annak felszentelése végett, akkor valamiről MEGFELEDKEZIK az ország:

„A legenda szövege azonban azt is elárulja, hogy Imre gyorsan kezdődő kultuszában törés állhatott be. Mikor ugyanis 1083. augusztus 20.-án apjának, Szent Istvánnak és már előbb, július 25-én egykori nevelőjének, Gellért püspöknek az elavációja megtörtént, Imre hercegre nem gondoltak. Az ő testének felemelése csak késéssel november 5-én, egy újabb, rendkívüli esemény hatására történt meg.”

- olvasható Dümmerth Deszőnek „A titokzatos jelbeszéd” c. könyvének, „Szent Imre herceg és az elfelejtett első jelek” című fejezetében.

A „rendkívüli esemény hatása” tekintetében az 1110 körüli SZENT IMRE HERCEG LEGENDÁJÁBAN (Csóka J. Gáspár fordítása) ezt olvashatjuk: „Kiemelkedő csodái közül azonban még felveszünk egyet elbeszélésünkbe, amit hitvallójáért később, napjainkban méltóztatott Isten kinyilatkoztatni, ÁMBÁR EZ ÉS A TÖBBI MEGÍRÁSUK NÉLKÜL IS ANNYIRA HÍRES, hogy az ezután születő és felnövekvő nemzedék ismerni fogja ezeket és el fogják mondani fiaiknak..” S itt hirtelen megszakítom az elbeszélést ! Az Imrével kapcsolatos történetek, a „megírásuk nélkül is annyira híresek” voltak, hogy valójában keveset írtak le vele kapcsolatban, vagy éppen ezért semmit. S később pont ezért nem volt írott forrása annak, amit ELŐTTE MINDENKI ISMERT, de így már lejegyződés hiányában időnként mindig elfelejtett. Nagy horderejű dolognak kell lennie annak Imrével kapcsolatban (amit ismertsége miatt ez a legenda sem írt le bizonyos értelemben), ami egy egész nép emlékezetére kihat, s megjegyződik ! A nép emlékezetében ilyenek például a hun Etele, vagy a 'honfoglaló' Árpád fejedelem. Mi volt Imre herceg tekintetében az a tényező, amely eme nagyok közé emelte volna ? De a jelek mindig megjelennek, hogy ne felejtjük el lényét, s az előbbi Szent Imre legenda így folytatódik, melyet nagyon alaposan olvasunk el:

„Volt ugyanis egy KONRÁD nevű és NÉMET nemzetiségű ember, akit BÚNEINEK UTÁLATOS TERHE annyira nyomasztott, és akkora SZÉGYEN ÉRT, hogy szinte búzlott, mint sírjában a negyednapos halott. De mivel az, aki Lázárt feltámasztotta a testben, naponta támasztja fel a bűnösöket a lélekben, az említett bűnöst sem hagyta a bűnök mélységében, hanem hogy megtudja, mekkora nyomorúság övezi, lelki szemeit megnyitotta a töredelem útján. Ez azután SZENT PÉTER HELYTARTÓJÁHOZ, Hildebrandhoz jött, aki akkor a római székhelyen ült. Elkövetett bűneinek sebeit felfedte, és elégtétel kiszabását kérve kereste lelke orvosságát. A PÁPA azonban NEM HAL-

LOTT BŰNEI SOKASÁGÁN ELÁMÚLVA, miután a dolgot megfontolta, a sebet elégtétel kiszabásával NEM gyógyította meg. De mégis nehogy reményét veszelve kétségek között hánykolódjék, tanácsával MEGERŐSÍTETTE A BŰNÖST. Ezért aztán páncélt adott rá, és azt öt vasláncsal körülkötötte, hogy erősebben tapadjon testéhez. És átnyújtott neki egy levelet, amire gyónását írta, majd viasszal lezárta és saját gyűrűs pecsétjével lepecsételte. Figyelmeztette és buzdította őt, hogy keressen meg MINDEN helyet, ahol szentek nyugszanak, hogy így az ISTENI KEGYELEM a szentek közbenjárására meglátogassa. Az isteni látogatásnak pedig az lesz a jele, hogy egyszer a láncok elszakadásával a páncél darabokra szakad és a levél semmi írást nem tartalmaz.

Eltávozva tehát ez az ember igen sok szent nyugvóhelyére zárandokolt el. Legutoljára JERUZSÁLEMBE, AZ ÚR SÍRJÁHOZ MENT, és ott remélt irgalmat attól, aki: Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket. DE AZ ÚR SEM MUTATTA MEG RAJTA EREJÉT az erős városban, hogy Szent Imre dicséretére és dicsőségére őrizte azt.

Eközben ismerté vált Szent Istvánnak, Pannónia királyának híre. A sírjánál naponként történtek csodák. Zarándokútja végén az előbb említett férfi FEHÉRVÁRRÁ ment, ahol SZENT ISTVÁN testét eltemetve tisztelték. És mivel isten ereje és a kiváló király közbenjárása másokban megnyilvánult a gyakori csodákkal, ezt a férfit pedig PÁNCÉLJA EGYRE INKÁBB SZORÍTOTTA BILINCSEIVEL, magában esküvel fogadta, hogy a TEMPLOMBÓL NEM TÁVOZIK ADDIG, míg az Úr meg nem mutatja rajta, hogy előtte mennyi érdeme van Szent Istvánnak.

Az történt azonban, hogy amikor a nap hatodik órája volt, ez az ember teste a túlságos meggyötrődéstől és szíve töredelmétől a templomban elaludt. Álmában aztán megjelent Szent István, és így szólt hozzá: „Kelj fel, s Isten előtt ne az én érdemeimben bizakodj, mivel NEM VAGYOK ELÉG AHHOZ, hogy érted közbenjárjak. MENJ hát fiamnak, SZENT IMRÉNEK A SÍRJÁHOZ, ő legyen a közbenjáród. Ő az aki szüzi életével tetszett az Istennek, aki nem szennyezte be

ruháját, és KÖVETI A BÁRÁNYT, AHOVÁ CSAK MEGY. Ő is azok közül való, akik az Isten trónja előtt új éneket énekelnek, amit senki sem tanulhat meg, csak az aki szüz.” És így még ugyanabban az órában álmából felkelve Szent Imre sírjához sietett, amely UGYAN-ABBAN A TEMPLOMBAN VOLT. S AMIKOR OTT LEBORULVA IMÁDKOZOTT, A BILINCSEK SZÉTTÖRTEK és a páncél hirtelen sok darabra szakadva a földre hullott. A templomban sokan csodálkoztak azon, mitől van ekkora vascörömpölés keltette zaj.

Miután pedig a dologra fény derült, a papság és a nép összegyülekezett, a pápa pecsétjét, amit ez az ember már régóta hordozott, Fábián kancellár, ezen templom igazgatója feltörte, és a levél belseje kitérült, de benne az írás semmi nyoma sem látszott.

AKKOR aztán az összes jelenlevőkből kitört Isten és Szent Imre dicsérete, és hogy ez a nagy jótétemény emlékezetes maradjon, AMIT CSAK LÁTTAK ÉS HALLOTTAK ERRŐL A DOLOGRÓL, LÁSZLÓ KIRÁLYNAK, aki abban az időben Pannónia uralkodója volt, az ország összes püspökének és főemberének TUDOMÁSÁRA HOZTÁK. László király pedig, aki tudniillik az isteni vallást gyakorolta, miután zsinatot hívott össze és háromnapos böjtöt hirdetett, november 5-én Szent Imre testét tisztelettel felemeltette. Ezen a napon később hitvallója érdemeit a csodák nagy erejével hirdette a mi Urunk Jézus Krisztus, aki az atyaistennel él és uralkodik mindörökkön örökké. Amen.” S eddig tartott a csodás történet.

Amikor először olvastam ezt a történetet, akkor elgondolkodtam azon: hogyha nincs ez a különös eset, akkor nem lett volna Imre herceg Szentté avatva ? Furcsa. Mert akkor a vele kapcsolatos történetek, templomépítések, emlékek egész sora sem történhetett volna meg a későbbi idők folyamán. S így ez a könyv sem íródhatott volna meg, hiszen életét elfeledve mára már nem tudnánk semmit róla ! Csupán egy esemény meg nem történte miatt romba dőlt volna minden ? 1083-ban István király, Gellért püspök, Hitvalló Szent Zoerard-András és Vértanú Szent Benedek is szentekké lettek nyilvánítva László király rendelkezése által. Imre kimaradt volna ? A Szent Imre legenda elmesél néhány történetet TÖMÖREN Imre

ÉLETÉBŐL, AMI MIATT tulajdonképpen valóban tisztelni kell, s ehhez viszonyítva meglepően HOSSZÚ az a „csodás eset”, ami HALÁLA után történt, s ezt az előbbieken idéztem is. EGY SZENTÉLETŰT AZ ÉLETE MIATT AVATNAK SZENTTÉ. Bár nem akarom tagadni azt, hogy sírjánál ne történt volna jeles esemény, de én ezt eme könyv végére érve már máshogyan látom, amely nem kibővíti személyét, sőt... a „csodát még nagyobbá” teszi.

Hogyan gondoltuk eddig ezt a történetet. Van egy Konrád nevezetű ember, aki „bűzös”, s ezáltal valószínű, hogy hétköznapi ember, s mértéktelen bűnének bocsánatát csak Imre sírjánál találja meg csodálatos módon, mely eset hatására László király egy újabb Szent testét emelteti fel. De nem ez van leírva, mert ha ezt akarták volna leírni, akkor erre egy-két rövid bekezdés is elég lett volna. Mászt örökítették meg a történetben !

Ki volt ez a KONRÁD ? Megtudhatjuk: NÉMET. Akit BŰNEINEK utálatos terhe annyira nyomasztott, hogy irtózott önmagától, s korábbi megszégyenült viselkedése miatt, lelki nyugalmat nem nyert, s ezért állandóan izzadt, bűzlött. De végre nyugalmat akart találni. Nem egy paphoz megy „gyónni”, nem is egy püspökhöz, hanem magához Szent Péter helytartójához, a római PÁPÁHOZ. Nem mindenkit engednek a pápa színe elé ! Megtalálható sok mai is létező szerzetesrend történetében, hogy amikor az alapítójuk a rend hivatalos alapítása kapcsán a szentatya elébe akar járulni, akkor első nekifutásra NEM ENGEDIK BE ! Mégis csak nagyobbaknak kell lennie egy hitvalló közösségnek, mint egy egyszerű halandó vezeklésének ! Ki az az egyetlen emberi személy, aki 'a pápai öszentsége' elébe járulhat gyónni, s bocsánatért esedezni ? KIRÁLY vagy CSÁSZÁR ? A pápa viszont az eltitkolt bűnök mértékén és mikéntjén ELÁMUL, nem gyakorolja a keresztényi megbocsátást, hanem inkább MEGERŐSÍTETTE, hogy VALÓBAN BŰNÖS az istentelen tett végrehajtója. MEGBÉLYEGZI, vasba vereti, hogy mindenki aki lássa, az tudja meg az okát. S lehetetlen várását teszi elébe. Sok szent nyugvóhelyére zarándokol el a vezeklő, „LEGUTOLJÁRA Jeruzsálembé”. Ki az az ember, aki be tudja járni a fél világot ?

Anyagilag TEHETŐS embernek kellett lennie, főleg abban a korszakban volt szükséges ez, amikor lényegesen lassabb volt a közlekedés. MEKKORA lehetett a vétke, hogy maga az ÚR JÉZUS KRISZTUS SEM bocsájthatott meg neki ?! Majd úgy gondolja, hogy Szent Istvánnál találja meg a bocsánatát, de nem: MERT CSAK SZENT IMRE ADHAT FELOLDOZÁST ! Ki az, aki a mértéktelen bűn ellen adhat feloldozást, s csak ő, senki más ? CSAK AZ, AKI ELLEN IRÁNYULHATOTT A SZÖRNYŰ TETT !!!

Valóban járhatott (?) a német Konrád Szent Imre sírjánál, oly módon, hogy kifejezze, nem egészen ezt akarta, megbánta, amit tett, de ez csak 1031-et követően történhetett, mert a később leírtakban „ez a mi Konrádunk” 1039-ben meghal. S többet ne is gondoljunk most ebbe. De bizonyos szempontból nem ez a fontos most. Ott vagyunk László király szenteket avató korában, s elfelejtik Imre érdemeit ! Ekkor figyelmeztetik, s a tudói elmondanak AMIT CSAK LÁTTAK ÉS HALLOTTAK ERRŐL A DOLOGRÓL, LÁSZLÓ KIRÁLYNAK méghozzá IMRE hercegről. Mit mondanak neki ? Elmesélik Konrádnak Imre herceg ellen irányuló szörnyű tetteit, s ez a nép szemében MEGÍRÁSUK NÉLKÜL IS ANNYIRA HÍRES, hogy a korabeli Szent Imre legendájának szövegét elolvasva, mindenki értette, hogy a KONRÁDOS BŰN-TÖRTÉNET MIATT, MIÉRT ELKERÜLHETETLEN AZ, HOGY IMRE HERCEG A SZENTEK SORÁBA LÉPJEN. S ezt jelenti a legendatörténet vége, de ezt most még nem érthetjük. S olyan valami ez, amely azt írja le, hogy Szent István MEGBOCSÁJTOTT még az életében a Szent Imre ellen irányuló EGYIK gaztettnek ! Konrád tulajdonképpen azt hihette, hogy az uralkodó István ellen cselekedett, „mert ott akart vezekelni”, s ezt mutatja az is, hogy a bűn miatt rákerült PÁNCÉLJA EGYRE INKÁBB SZORÍTOTTA BILINCSEIVEL itt. De a bűn és a feloldozás tulajdonképpen Imre halotti testénél következik be !

A következő kulcsszó: HILDEBRAND. Próbáltam ezt az Imre-legendában megemlített nevet a pápák sorrendjének felsorolásában megkeresni, de NEM TALÁLTAM, mert így nincs. László királyunk alatt a pápa (VII.) GERGELY néven (1073-1086) szerepel, s itt kel-

lett hát körülnézнем. Valóban eme Gergely pápa eredeti neve Hildebrand, amit nagy nehezen találtam meg. De miért hivatkoznak rá evvel a névvel itt ? Mert körülbelül ez számomra olyan, mintha eme legenda nem Szent Istvánt említene, hanem annak EREDETI NEVÉT, a Vajkot alkalmazná. De van ehhez egy másik kulcsszó is, az a személy, aki Hildebrand „nevénél” („neve által”) akar legelőször vezekelni: „német”. S ezt a kapcsolatot így csak a német kultúrtörténet által ismerhetjük meg. A Pallas Nagy Lexikonában ezt olvashatjuk a „Hildebrand” címszó alatt: „Heriband fia, a NÉMET hősmunda egyik legkedveltebb alakja, Berni Detre ősz nevelője és fegyverhordozója, ki urát számos kalandos útjára híven elkíséri, megküzd érte óriásokkal és sárkányokkal és ismételve MEGMENTI A MERÉSZ KIRÁLY ÉLETÉT (lásd Hildebrand-dal [18.]...)” Ha az olvasó eme könyv végére ér, akkor majd megérti, hogy bár „Konrád” Imre herceg ellen cselekszik, de átvitt értelemben egyben „megmenti a király életét”, ami azt jelenti, hogy EZÁLTAL VALÓBAN MEGMARAD AZ UTÓKORNAK AZ, AMI IMRE KÖZVETLEN ÉLETÉT JELLEMEZTE: „MINDAZ MEGMARAD AMIT IMRE AZ ÉLETÉBEN TISZTELT” !

Mit tisztelt az ifjú herceg az életében ? Mit látott a királyi sarj maga körül ? Ugyanúgy mint más, ő is beleszületett egy bizonyos helyre. István királynak és a bajor származású Gizellának volt a gyermeke. S ez a tényező határozta meg az életét, ami ellen nem tehetett, hiszen beleszületett. Milyen tényezők érték, érthették itt a fejedelmi sarjat ? APJA ebben a korban EGYÁLTALÁN NEM VOLT NÉPSZERŰ a nép és a nemesség körében sem ! De erről ő nem tehetett ! Kiutálta volna őt is a nép ? Nem, mert meglepő – hogy a források tanúsága szerint – IMRE HERCEGET MINDENKI SZERETTE ! Hogyan alakulhatott ki ez a látszólagos ellentmondás ?

Miért utálta István királyt a nép még évszázadok elmúlásával is, s miért akasztotta rá a „véreskezű” jelzőt ? Géza fejedelem által kijelölt és MINDENKI ÁLTAL ELFOGADOTT UTÓDJA az ősi jog nyomán a Somogy-i részek ura KOPPÁNY. De mégsem Koppány öröklő Géza trónját. Géza fia VAJK-István nem nyugszik bele, s CSAK ÚGY

TUD HATALOMRA KERÜLNI, HA a jogos utódot MEGÖLI ! Koppány gyakorlatilag egyetlen percig sem gyakorolhatta igazán a fejedelmi tisztségét. S Vajk-István csak úgy tudta előnyös (veleszületett) pozícióját megőrizni, ha az „ellenség elébe kerekedik”, s váratlanul lepi meg Géza fejedelem halála után az utódot, Koppányt. E „váratlan”, hirtelen eseménysorról mesél a Képes Krónika is ! Eme 1358-ban kelt krónikánkban tulajdonképpen az szerepel, hogy ISTVÁN TÁMADTA MEG KOPPÁNYT ! És véletlen sem fordítva ! A másik tényező, ami még ebben a történetben is le vagyon írva: István a KEVÉS SZÁMÚ NÉMETJÉVEL MEGY Koppány ellen ! Hiszen a magyarokra nem számíthatott, mert azok tisztelték és elfogadták őseik törvényét és igazságát ! Ezért csak Gizella által idekerült német testőrseregre számíthatott Vajk-István az utódharcok kezdetén. A váratlan meglepés terve sikeres volt: „Koppányt pedig (Szent) István néggyé vágatta.” De nem érte be ennyivel: négy várkapubejárat fölé helyeztette Koppány szétszabdalt testét ELRETTENTÉSÜL, HOGY MOST MÁR ÍGY Ő AZ ÚR. A tulajdonképpen ki kit támadott meg elv igazolására álljon itt egy összegző gondolat, amelynek alapját a Somogyvárott és környékén gyűjtött népemlékezet takarja: „Koppány támadásáról is viszonylag ritkán esik szó, s a mondák többsége eleve védekező pozícióban, várának-várainak védekező közben mutatja be.” (Megjelent: Magyar Zoltán – Koppány alakja a néphagyományban című tanulmánya által a Szent István és az államalapítás c. kötetben.)

Tulajdonképpen nem volt elég ez Istvánnak, hogy hatalmi pozícióját megőrizze. Az ősi szokáshagyomány ellen támadt a trónigénye érdekében. S ezt az utat követte, ezt az utat kellett követnie a továbbiakban is: SEMMIT NEM TARTOTT ÍGY ÉRDEMLEGESNEK, AMI A RÉGMÚLT VILÁGUNKBÓL SZÁRMAZOTT ! S nem is tisztelhetette, mert akkor tudnia kellett volna, hogy „rossz helyen ül”. Hirtelen oly mértékű változások történtek az országban, amelyet sosem élt meg korábban: SZINTE MINDENKI BŰNÖSNEK TARTOTT, ha nem fogadta el az új önkényuralmi rendet. Népünk azon csodálatos ábrázolásvilága és hite, amely az utolsó fejedelmeink

korszakában virágoztak és mára megmaradt lelet- emlékeiként a sírokba kerültek, az „új törvény” értelmében eltűntek. A régészet e korra vonatkozóan így fogalmaz, „hatalmas érvágás érhetett” a régi világot hiszen „ezek emlékei a sírokból egyik napról a másikra eltűntek”. EGYIK NAPRÓL A MÁSIKRA, s nem volt békés átmenet !

S van még egy másik fontos tényező is. Koppány halála után, a fejedelmi trón VAZUL-t illette volna. De Vazul is áldozata lesz az új Istváni-rendnek. Kegyetlen halállal halt. István tulajdonképpen nem akart oly barbár módon megnyilvánulni feléje, mint azt más esetben tapasztalható volt, de a királyné követe hamarabb odaért: „Gizella királyné.. nagy hamarsággal elküldte követét, név szerint Seböst.. Sebös tehát megelőzte a király küldöttét, kitolta Vazul szemét, és ólmot öntött fülének üregébe.. Utána megérkezett a király küldötte, látta a megvakított szeműt, és azon módon, sebesülten vezette a királyhoz.”- írja a Képes Krónika. [17.kép] Általánosságban úgy ismerjük, hogy Vazul szemét kitolták, fülébe forró ólmot öntöttek, és nyelvét is kitépték, tehát MINDEN TEKINTETBEN ALKALMATLANNÁ TETTÉK AZ ESETLEGES URALKODÁSRA ! S fontos megjegyezni, hogy nem István, hanem Gizella emberei hajtották végre az embertelen tettet ! A Vazul-fiak pedig (névszerint Béla, Levente és András) elmenekülnek (elmenekítik őket) az országból. (S nem mellékes tény, hogy a későbbi szent királyaink sora tulajdonképpen EBBŐL a Vazul-ágból származnak majd !)

Ilyen körülmények között nevelkedett hát Imre herceg. Egy felborult és feldúlt rendszerű országot látott, s olyan történeteket, amelyekre sokszor nem is volt ésszerű magyarázat. De ő is ebből a földből nőtt, mint saját népe, ő is abból az ágból hajtotta levelét, mint nagyapja Géza fejedelem. A Mindenható úrnak szentelte hát életét, és imádkozott népe sebeinek gyógyulásáért, mert SZERETTE AZT A NÉPET, AHOL FELNŐTT, ÉS A NÉP IS VISZONT SZERETTE. S lassan kibontakozott az ifjú szentségének első állomása, mint ahogy 1110 körüli legendájában olvashatjuk: „Így Szent Imre megelégedett kevés alvással. Minden éjjel, amikor a többiek már lefeküdtek, ő – mint

királyi sarjhoz illik – maga előtt két gyertyával világított, Istennek zsoltárokat énekelve virrasztott, **ÉS MINDEGYIK ZSOLTÁR VÉGÉN SZÍVE TÖREDELMÉVEL KÉRT BOCSÁNATOT.** Ezt atyja óvatosan, sőt titokban a fal repedésén keresztül gyakran megfigyelte, de családjából senkinek sem akarta tudomására hozni.” Miért kért volna bocsánatot ily alázatosan minden éjjel és mindegyik zsoltár végén, **HA NEM APJA BŰNEIÉRT ?** Mert bántotta mindaz amit látott. Mert bántotta, hogy népe miért nem élhet békében. Ő ártatlan, és büntelen volt, s ahogy a legendája a továbbiakban leírja, mind az apja, mind a főpapok szemében megmutatkozott az ifjú herceg **KERESZTÉNYI ERÉNYEI, ÉS ISTENTŐL VALÓ BÖLCSESSÉGE.**

Ha a későbbi korok **SZENT IMRE** ábrázolását nézzük, akkor kivétel nélkül csak egyféleképp láthatjuk megjeleníteni a királyi herceget: **KEZÉBEN LILIAMOT TART !** Mi lehet ennek az egységesülő elvnek az oka ? Mi ennek az eredete ? A mai képi-formai megjelenítői szükségszerűen alkalmazzák és követik a korábbi elvet. Régebben viszont tudták is, hogy miért. A kedves olvasó ha meglát mondjuk egy egyházi vonatkozású festményt, szobrot vagy metszetet és rajta egy ifjú férfi alakja bontakozik ki, aki kezében liliamot (virágot) tart, akkor biztos lehet benne, hogy Szent Imre megjelenítése az, ami szemébe vetül. [18.kép] Liliam található Árpádházi Szent Margit esetében is: „kezében a testi és lelki tisztaságot jelképező liliamot és egy csatos könyvet tart” - olvasható a legrégebbi fennmaradt ábrázolása kapcsán 'A magyar szentek tisztelete és ereiklyéi' című könyvben. Ismerve IV. Béla király lányának élettörténetét érthető az efféle párosítás kihangsúlyozása, Imre herceg esetében azonban valami más lehet a meghatározó tényező. Az 1930 körüli időben, a Szent Imre halálának 900.-ik évfordulója kapcsán több életével foglalkozó tanulmány, kiadvány jelent meg. Dr. Hóka Imre – Szent Imre emléke című (1930, III. kiadás) könyvének 41. oldalán olvashatjuk:

„Szent Imre kezében látja a modern ember a liliamot. **EZ VOLT A NAPI FELAJÁNLÁSA A BOLDOGSÁGOS SZŰZNEK,** kinek oltalma alatt „a kemény parancs” lovagja lett.”

Hihetetlen értékű dokumentum ez az elfeledett tény által. Az utókor mindenféleképp jegyezze meg ! Átvitt értelemben tulajdonképpen az „Istenanyának” szolt ez az 'áldozat' ! Másrészt a „Boldogságos Szűz” története Imre további 'életútjával' A VALÓSÁGBAN IS ÖSSZEKAPCSOLÓDIK ! - csak legyünk türelmesek és a későbbi lapokon majd megértjük ezt is. 2002-ben az első könyvem megjelenése és terjesztése kapcsán az egyik könyvterjesztő a kezembe nyomta ajándék gyanánt Meszlényi Róbert Imre A VALLÁSALAPÍTÓ ŐSMAGYAROK KÉKLILIOMA című könyvét. Nem kellett elolvasnom ahhoz, hogy magam is tisztán lássam a színes képekbe foglaltakat: A LILIFORMA A VALÓSÁGBAN IS BENNE REJTÉZIK A FEJEDELMi KOR ÖTVÖSREMEKEIBEN, azaz a megjelenített 'palmetták', életfaindák tulajdonképpen egyben liliumok is ! A megdöbbenő hasonlóságot tulajdonképpen nem is lehet leírni. További tény ehhez, hogy az általuk is tisztelt „Istenanya” tulajdonképpen egy LILIAMKEHELYBŐL született e világra. (- régebbi kulturális vonatkozását tekintve.) Most már kétségtelen tény, hogy Imre herceg nagyon MÉLYEN TISZTELTE azt hitbéli meggyőződést, AMIT AZ ŐSEI IS VALLOTTAK, s az érthetetleneknek egy szóba így önthető ma: Istenanya !

Az 1110 körüli Szent Imre legenda további szálaiban, „Isteni-jelenésben” van része a hercegnek, s tulajdonképpen a „szüzességét” kéri tőle az Úr. De az én értelmezésemben az van, hogy IMRE AZ ÉLETÉT AJÁNLOTTA FEL ISTENNEK, a Boldogságos Szűz-Anyának, népe 'megváltása' érdekében. Mert hisz még István király életében a Korona várt nemsoká rá, s egy „szűz” utód, ki gyermekeket nem ad tovább, nem oldja meg az ország gondját. De mégis az életét „kérte”, az életét „adta” azért, hogy ez az ország éljen és maig megmaradjon. HIRTELEN MEGHALT oly fiatalon, hogy nem lehetett még gyermeke...

Az idős István király látta „a résen meglesve” Imre fiának mindennapi vívódását. Az egyetlen gyereke volt, vére, örököse, s az egyetlen, aki „örök életét” továbbtudja vinni ebben a mulandó világban. Szerette gyermekét, kit a sors a kezébe adott, s még véletlenül sem

cselekedett ellene. Figyelte csemetéje fejlődését, kit lassan „az Isten gyermekének” tartott. S már maga is megfáradva a dolgokban kénytelen volt beismerni, nem minden úgy történt ahogy szerette volna. Bánta a dolgokat, bánta az apja halálát. S úgy gondolta, hogy népének ALKALMASABB volna fia, mint ő maga volt, hiszen a fia 'velük gondolkozik', 'velük él', megérti gondjaikat, s tisztelik is őt.

Bár még nem készült el teljesen István király életének fő-műve a fehérvári templom, de úgy gondolta most van itt az idő arra, hogy az országlás gondját átadja fiának, s itt ebben a templomban szerette volna megtudni, hogy a később szentként tisztelt Korona biztos helyen van. Gizella királyné és István király között sem volt minden tekintetben felhőtlen a viszony, hiszen példát is láthattunk már arra, hogy Gizella és illetve emberei István akarata ellen cselekszik. Az idős Gizella is engesztelődni akart ura mellett, s tiszteletben tartotta azt az elhatározást, hogy közös fiukból KIRÁLY lehessen. Most kellett Gizellának cselekedni, hogy vezekeljen. Ezért aprólékos munkához látott, s segítőivel együtt elkészített, megvarrt egy olyan misemondó ruhát melyhez foghatót a világ azóta sem látott máshol. Kelméje bíborszínű keleti selyem, aranyfonállal hímezve. Hímzése rajzának központját Krisztus alakja képezi, majd Szűz Mária képe, s próféták, apostolok, vértanúk serege következik feliratok társaságában, majd a 'palást' alján a középső szalagtól jobbra Gizella királyné alakja (GISELA REGINA felirattal), balra István király (STEPHANVS REX felirattal) képe szerepel. S kettejük közt egy nagyon fiatal férfiú alakja bontakozik ki: IMRE HERCEG.[13b.kép] EZ A LEGRÉGIBB ÁBRÁZOLÁSA írásunk fő szereplőjének, s ami még fontosabb AZ ÉLETÉBEN KÉSZÜLT RÓLA ! Ma a Magyar Nemzeti Múzeumban tekintheti meg az érdeklődő. Akkor viszont Gizella királyné misemondó ruhának szánta a felavatandó fejevári egyház számára. A felavatást a fia koronázása adta volna, s az első szentmisén minden bizonnyal EBBEN A RUHÁBAN KORONÁZTÁK VOLNA MEG FIÁT, IMRÉT. Mindezt bizonyítja a palást közepén félkörben szereplő felirat: CASVLA HEX OPERATA ET DATA ECCLESIAE SANCTAE MARAE SITAE IN CIVITATE

ALBA, ANNO INCARNATIONIS XPI (annyi mint Christi) MXXXI. INDICCIONE XIII. A STEPHANO REGE ET GISLA REGINA - „Ez a „casula” Szűz Máriának Fejérváron levő egyháza számára készült és adatott Krisztus megtestesülésének 1031. évében, a XIV. indictióban, István király és Gizella királyné által.”

Nagyon alaposan szerveződhetett meg István király által a leendő koronázás körülményei. Azok a tények amelyek ebben közrejátszottak, azt mutatják, hogy egyben ez a NÉPPEL ÉS A NEMESSÉGGEL VALÓ KIEGYEZÉS, MEGBÉKÉLÉS jele is. Mind a koronázási szertartásra, mind az avval összekapcsolódó eseményekre, úgymint az előtte megtartandó VADÁSZATRA meghívta az ország nemességének meghatározó tényezőjű részét. S IMMÁR AZ ŐSEI HAGYOMÁNYÁT KELLETT KÖVETNIE EBBEN. A fejedelem törzséhez, Fejérvár megyéjéhez tartozott az a hely, amely oly gyakori színtere volt az uralkodók vadászatának. Ez a VAD-KERT egyben a központi uradalmi rész legdélebbi részén helyezkedett el, A LEGKÖZELEBB ÍGY A NAPHOZ, amely igen fontos tényezője volt a hagyományrendszernek. Minden nagyon jól alakulónak látszott. El is kezdődött 1031 szeptember 2.-án a vadászat, a SZARVAS-ÜZÉS LEGENDÁJA. Azonban hirtelen nem várt esemény következett be: a koronázása előtt lévő ifjú utóddal történt valami. Vérző sebhelyek borították mindenhol testét, s iszonyúan szenvedett, mert még ÉLT. Hatalmas tragédia ! S mi tévők legyenek, hogyan tudják a vérzést végképp elállítani, hogyan tudják az ország egyetlen reményének életét megmenteni ? Mivel tehetetlenek voltak, csak egyetlen dologban bízhattak, azokban akik csodával határos módon oly sok életet tudtak annakelőtt megmenteni. A régi URUSOK (a mai orvos szavunk elődje), kik a PILIS erdeibe menekültek az ESZTERGOM FELÉ vezető úton, csak ők adhattak utolsó reményt. [19.] Tudásuk mindenek felett volt. A hit és a remény még éltette a szíveket. Útnak indultak az ősi úton, mely az ország szívébe vezetett. Néhány óra múlva azonban MEGÁLLTAK, szívük fenséges fejedelme a haláltusájának az utolsó küzdelmeit vívta. Nem volt mit tenni, az utolsó lehelettel elszállt a Lélek VADKERT FELŐL FÉLÚTON !

„Midőn tehát a szentséges atya át akarta adni fiának a kormányzás gondját és az országlás terhét, Szent Imre herceg hirtelen halállal még előbb meghalt. SIRATTA ŐT SZENT ISTVÁN KIRÁLY ÉS EGÉSZ MAGYARORSZÁG VIGASZTALHATATLAN, NAGY SÍRÁSSAL. A keserves, nagy fájdalom beteggé tette Szent István királyt, súlyos kórságba esett; hosszú napok után is csak alig érte meg egészsége javulását, de régi épsége nem tért vissza soha többé.” - található a képes Krónikában. Egyszerűen átérezhetetlen szomorú életérzés volt ez a pillanat az ország számára. A döbbenettől nem is igazán lehetett mit mondani. De mi volt ez a felfoghatatlanul nagy keserűség oka ? Mert nem csak egy királyi sarj elvesztéséről volt szó! Miért „siratta egész Magyarország” úgy, hogy „vigasztalhatatlan” volt minden tekintetben ? Nem volt az országban „alkalmas személy” aki a királyi trónt betöltse ! Abban a pillanatban nem csak egy herceg halt meg a leendő király képében, hanem Ő VOLT EBBEN AZ ORSZÁGBAN AZ ÁRPÁD-HÁZ UTOLSÓ FÉRFIÁGI TAGJA, LESZÁRMAZOTTJA ! „Kihalt” az Árpád-ház ! S krónikáinknak az a kifejezése, hogy nem volt immár „alkalmas személy” az uralkodói trónus betöltésére, az onnan ered, hogy a Kárpát-medencében hazát találó Árpád fejedelem idején a vezérek és a nép megfogadta „HOGY MINDENKORON ÁRPÁD UTÓDAIBÓL VÁLASZTANAK MAGUKNAK VEZETŐT”. (Bizonyos értelemben lehetőségként még ott állhatott volna a szintén valamikori fejedelmeink leszárma-zottja, a Vazul-ág, a Vazul-fiak, de apjukat István és Gizella kegyetlen módon ölette meg, s ezért a „gyermeket” elmenekítették az országból. Tehát nem voltak ők sem AZ ORSZÁGBAN, és nem is térhettek ide vissza: Imre volt ezen országban az Árpád fejedelem utolsó férfiági tagja. [20.]

István király tehetetlen volt. Súlyos bánat gyötörte, EGYETLEN REMÉNYÉT, élete értelmét elvesztette. Már nem torzsalkodott a saját népe ellen. Nem volt senkinek ellenére, MEGSZÜNT A NÉPE ELLEN FOLYTATOTT HARCA, s magába roskadt az ősz uralkodó. S ekkor a gyász és a szomorúság könnyeit valami más váltotta fel: „Úgy gondolom, azt sem kell mellőzni, hogy mikor egyszer uram-

mal, Álmos herceggel Konstantinápolyban időztem, a caesaeri egyház egy istenfélő kanonokja, akit a görög császárhoz küldtek, elbeszélte, hogy ő azt olvasta Szent Euszébiosz élettörténetében, hogy ugyanabban az órában, amelyikben Szent Imre meghalt, Szent Euszébiosz, a palesztinai Caesaera érseke, amikor a papsággal és a néppel együtt körmenetben vonult, angyalok kellemes hangját hallotta a magasban. Szívét egészen kitárta Pannonia első királyának, Szent István fiának, Szent Imrének a lelkét látta felfelé vitetni. De ott volt az ördögök sokasága is, mintha valami még felfedezhetnének benne, hogy ennek a nagy hitvallónak még valami akadályt állíthassanak. És amikor Szent Euszébiosz ezen a látomáson elcsodálkozott, ugyanebben az órában hallotta felülről, hogy SZENT IMRE LELKE ÚJJONGÁSSAL VITETETT A MENNYBE. Ugyanezen a látomás és kellemes dallam is Szent Euszébiosz imádságára egy esperesnek is megmutatkozott. És mivel csodák szükségesek ott, ahol az emberi gyengeség nehezen tud hinni, HALÁLÁNAK HARMINCADIK NAPJÁN az erények oly nagy jeleivel tündökölt, hogy azoknak akik a királyi városban tartózkodtak, ahol szent testét eltemették, EZ NEM A BÁNAT ÉS A GYÁSZ, HANEM AZ ÖRÖM NAPJA VOLT. ÉS EKKOR MÁR ATYJÁT SEM A FIA HALÁLA FELETTI BÁNAT AGGASZTOTTA, HANEM ÖRÖM ÁRASZTOTTA EL EGÉSZEN AZ ÖRÖK ÉLET KORONÁJA MIATT, AMIT FIA KÉTSÉGTELENÜL MEGKAPOTT.” - olvasható az 1110 körüli időkből származó Szent Imre herceg legendájában.

Az egyszerű olvasónak odáig érthető és felfogható, hogy az ifjú „az Isten országába” került; a többi azonban nem. Szent Imre halálának „harmincadik napján” mi az a hirtelen változás, AMELY KÉPES EGY EGÉSZ NÉP SZÁMÁRA FELEDTETNI A MÉRHETETLEN GYÁSZKÖNNYEKET ?

István király magába-fordulása miatt, nem volt, ki az egyszerű nép ellen erőszakkal támadjon, nem volt senki aki mondta volna, hogy nem teheted meg őseid cselekedetét, nem követheted az ősapák formavilágát és hitét ! A NÉP, A NEMZET, AZ ORSZÁG FELSZABADULT ! Nem volt kikiáltott bűnös immár az, aki vétkesen az

ősapák és az ősanyák gyermekeiként jött a világra. A bánatot az öröm cserélte fel. S ha mindez a tragikus haláleset nem következik be, akkor mára már semmi sem létezne, ami „magyarnak” volna mondható.

Itt Európa legközepén, a Kárpát-medencében élve egy olyan nép található, amely nyelvében és hagyományozódott kultúrájában KÜLÖNBÖZIK a környező népektől. Ez a különbsége, egyedisége egyben a LEGNAGYOBB KINCSE. Ilyen ok folytán mindezt együttvéve nem származhat itt ez így a környező népektől, HANEM CSAKIS AZ ŐSÖKTŐL HAGYOMÁNYOZÓDOTT. Míg István király minden ellen támadott, ami régi volt, úgy személyes tragédiájával feloldódott ez a légkör. Olyannyira, hogy nem is tudok rámutatni olyanra ami az idők folyamán ne a fejedelmeink világából, az István királyt megelőző korból származna ! S evvel ma nem vagyok egyedül. Latin-betűs írásunk előtt a saját 'ábécénket' használtuk, s ennek egyik ága az úgynevezett székely-hun rovásírás. Az istváni-latinbetűs dokumentumaink időlegesen kitörlik az ősi jelhasználatot, de az ezt követő korban visszatér írásformánk korábbi használata is. S ezt nem csak a központi hatalomtól távollévő, s a puszták világában létező pásztorfiúk örökítenek át, hanem a keresztényi templomainkban is ezen korábbi írásformát használták ! Eddig a legrégibb ilyen írásformát megöröklő templom úgy gondoltuk, hogy az 1500-as évekből származik, de napjainkban már találtak több olyan templomot is, amely az 1200-as évekből üzen a 'magyarok' rovásírásával. Sőt a magyar papjaink előszeretettel használták is a rovott múltú betűket. Nagyapáink gyermekkorának világában még elevenen élt a temetőinkben az úgynevezett kopjafa használata, amely tudvalevő, nem a kereszt formáját követi; de ha keresztformát is alkalmaztak faragott fejfaként, akkor rajta tulajdonképpen többezer-éve létező magyar formakincs tükröződik vissza rajta. Míg például az e könyvben is megrajzolt ún. anarcsi hajfonatkorong Életfáját bemutatom, UGYANEZT AZ ÉLETFAFORMÁT láthatja a kedves magyar olvasó a nagymamájának a hímzett párnáján is, s ugyanez szerepel az oly csodálatos református templomaink festett fakazettáin is ! Viszont

hogyan maradhatott volna ez fön­n minden, de mindenhol az országban, ha immár ne szűnt volna meg a tiltás Imre halálának körülményei által ?! (Az Istváni-hatalomátvétellel ez a forma viszont egyik napról a másikra eltűnik a sírokból !) A későbbi nevezetes huszáraink megjelenítésében, szintén mindenhol az ősi jegyeket látom, és az ősi 'technikát', harcismeretet ! Ha valaki a magyar törvénykezés szokásjogát kezdi el kutatni, akkor az is azt tapasztalja, hogy gyakran a királyaink előtti korszakból vezet be ÚJBÓL elemeket, joggyakorlatokat. Az egyik ilyen a nádor és az országbíró rendszere, amely felemelhette a szavát a minden­kori király önkényuralmi, országpusztító gondolatai, tettei ellen - a Habsburgok szüntették meg fokozatosan újból e rendszert, pedig jó lett volna akkor is, JÓ VOLNA MA IS ! A végtelenségig lehetne említeni a megszűnő, majd újból életre kelő példákat ! Az egyik ezekből a legnagyobb kincsünk A MAGYAR NYELV ! (S hamarosan eljön az idő, amikor az olvasó is fogja vallani ezen mondat állítását, mert egyszerűen meg lesz róla győződve.)

A következőben alkalmazom Dümmerth Dezső (Az Árpádok nyomában 201. old.) megfogalmazását az egyszerű tényekre vonatkozóan: „AZ ŐSÖKKEL, ÉS A CSALÁDI HAGYOMÁNYOKKAL SZAKÍTÓ ISTVÁN EGYSZERRE MAGA IS UTÓD NÉLKÜL MARAD.” Eme tényállást ma senki sem vitatja, s érdekes volna az iskolákban is olyat tanítani Szent István királyról, hogy tulajdonképpen egész életével az ősi- és családi hagyományok letéteményeseként, megőrzőjeként szállt síkra. Imre herceg körüli emlékek vonatkoztatásában van még egy fontos 'dokumentum', amely MEGKORONÁZÁSA körüli időpontban tár fel tényezőket. Ezt ma úgy nevez­tetik, hogy „SZENT ISTVÁN KIRÁLY INTELMEI IMRE HERCEGHEZ”. Ez tulajdonképpen egy olyan „könyvecske”, amely olyan képet mutat a szövegezése alapján, hogy az idős király az uralkodással járó tapasztalatait és tanácsait megosztja a még e tekintetben tapasztalatlan utódjával. Imre és István esetében ez a Koronázató tényező 1031-ben datálódik. Tény, hogy sokan a szövegezést, tartalmat közvetlen Szent Istvánnak tulajdonítják, de sok kutató

szemében ez egy olyan írás, amit tulajdonképpen „a későbbi korok raktak István-király szájába”. (Mivel eme dokumentum eredetije nem létezik, csak a későbbi másolatai.) Bármelyik tényező is álljon fel e kettőből, az biztos, hogy bármelyik esetében csak olyan szavak jelenhetnek meg, amely István király vonatkozásában elképzelhetőek. A legkülönösebb a mi számunkra az „Intelmek” VIII. pontja: „A FIAK KÖVESSÉK AZ ELŐDÖKET”

Őseink követése foglalja el a királyi méltóságban a nyolcadik helyet. A legnagyobb királyi ékesség, az én tudásom szerint, a királyelődök után járni, a szülőket utánozni. Aki ugyanis megveti, amit megszabtak atyai elődei, az isteni törvényekre sem ügyel. Mert az atyák azért atyák, hogy fiaikat gyámolítsák, a fiak pedig azért fiak, hogy szüleiknek szót fogadjanak. Aki atyjával szemben áll? Isten ellenségének áll. Mert minden engedetlen Istennel áll szemben. És az engedetlenség szelletje a korona virágait szórja szerte. Az engedetlenség valójában pestis az egész királyságban. Ezért, kedves fiam, apád rendeletei, vagyis az én rendeleteim mindig legyenek a szemed előtt, hogy a szerencsédet mindenütt királyi gyeplő igazgassa. Az én szokásaimat pedig, melyekről látod, hogy a királyi méltósággal összeférnek, a kétkedés minden béklyója nélkül kövessed. Mert nehéz lesz megtartani e tájon a királyságodat, ha szokásban nem utáznál a korábban királykodó királyokat. Mely görög kormányozta a latinokat görög módra, avagy mely latin kormányozta a görögöket latin módra? Semelyik. Ezért hát kövesd szokásaimat, a tieid között kimagasló így leszel, s az idegenek dicséretére szert így teszel.”

Nagyon meglepő az egész, mert ISTVÁN KIRÁLY MEGVETETTE AZT „AMIT MEGSZABTAK ATYAI ELŐDEI” ! Hogyan képzelhető el ilyen ezek után az ő szájában ?! Az 1031-es események tükrében ez azt jelenti, hogy MEGBÁNTA AMIT népe ellen tett, s az ő bűne a 'saját megfogalmazásában' „Istennel áll szemben” ! („Ne ölj!”, „Ne lopj!”, „Apádat és anyádat tiszteld...” stb.) István tulajdonképpen a saját trónigénye miatt mindennel szembe fordult, de itt már azt vallja, hogy kár volt a régi elődök értékeinek mindennemű tagadása. István nem ítéli el, hogy 'Imre herceg minden nap egy li-

liomot áldozott az Istenanyának', hanem elfogadja, s arra biztatja fiát, amit ő nem tett meg: **AZ UTÓDOK KÖVESSÉK AZ ŐSEIKET !** Mert csak így lesz jó király az, aki együtt él a népével, s nem ellene van ! De mindez a jó tanács nem lehetett a korona éke, **HAZÁJÁNAK UTOLSÓ REMÉNYSÉGÉT**, Imre herceg fejét nem érinthette a **SZENT KORONA !** István bűnbánata **KÉSŐ** volt ! Meghalt számára az, aki feloldozhatta volna a bűneit a népe szemében ! Az egyetlen fia ! [21.]

De az országban senki sem volt méltó arra, hogy a Szent Koronát a fejére helyezték ! Kihalt az uralkodócsalád ! Ki kövesse Istvánt ? Ki kapja meg a Koronát ? Ki védi meg az országot ? Ki szereti majd a népét ? Kiben bízhat ? Ki védi meg majd elárvult gyermekeit ? Csak az **AZ EGYETLEN EGY, AMELYIKNEK IMRE HERCEG MINDENNAP ÁLDOZTA MAGÁT: A SZENTSÉGES ISTENANYA, SZÜZANYA-MÁRIA.**

Ilyen és ehhez hasonló gondok gyötörték, az immár szentséges Istvánt, Imre király sírjánál. Nem sok lehetősége volt; égi foháshoz folyamodott:

„**ÉG KIRÁLYNŐJE**, e világ jeles újjászerezője, **VÉGSŐ KÖNYÖRGÉSEIMBEN** a szentegyházat a püspökökkel, papokkal, **AZ ORSZÁGOT A NÉPPEL** s az urakkal **A TE OLTALMADRA BÍZOM** nékik utolsó istenhozzádot mondvá lelkemet kezedbe ajánlom.” - olvasható Szent István király legendájában Hartvik püspöktől (12. század eleje).

Közismeret tárgya Szent István király országfelajánlása, de a lelki tényezők, az okok, e tény mellett mára elsorvadtak: Végső könyörgésben, Imre halála miatt, utolsó lehetséges megoldás gyanánt az Égi Szűz oltalmát, védelmét kéri, úgy hogy mindenét, az egész országot, a Szent Koronát neki ajánlja. Az **ORSZÁGFELAJÁNÁLÁS** jelenetének legrégibb fennmaradt ábrázolása a III. Béla korabeli (1172-1196) esztergomi második székesegyház díszkapujának (ún. Porta Speciosa) ívmezejét díszítette. E megjelenítés szerint a királynőként trónon ülő Mária, ölében a kiseddel, fogadja a tőle balra álló István király hódolatát. A Szűzanya felé forduló Szent István a

kezében tartott mondatszalag alapján a következőket mondja: „SUSCIPE VIRGO PIA, MEA REGNA REGENDA MARIA”, vagyis: „KEGYES SZŰZ, FOGADD OLTALMADBA KORMÁNYZÁSRA VÁRÓ ORSZÁGOMAT!” [22.] Tehát egyértelműen érthető, hogy nincs kinek adni az ország irányítását, s ezért kéri a kormányzásra váró ország OLTALMÁNAK, megvédésének Isteni hatalmát. Ez a közfogalom, esemény az úgynevezett PATRONA HUNGARIAE kifejezéssel élt később tovább. A legelső ilyen feliratú pénzt 1467-ben Mátyás király veretett a Szűz Mária és a kis Jézus képével együtt. De igen szép példája ugyanevvel a felirattal az 1703-ból való Rákóczi Ferenc pénz, mely a holdsarló égi trónusán ábrázolja az Istenanyát és gyermekét. A „Patrona Hungariae” kifejezés értelme a „Magyarok Védőasszonya”, a Magyarok Nagyasszonya – a latin „patrona” szó pártfogó, segítséget nyújtó női személyt jelent. II. Rákóczi Ferenc fejedelem országfelszabadító harci zászlajain a szintén Mária-kép mellett egy mélyértelmű felirat helyezkedett el: „Matre monstrante viam, Deo duce, pro Patria et Libertate vincere aut mori” - azaz: „Utat mutató Anya, Isten vezet, győzni vagy meghalni a Hazáért, a Szabadságért.”...

Minden érdemnek két oldala van. István király Imre herceg halála nélkül nem kényszerül rá ebbéli cselekedetére ! Ezért Imre herceg nélkül elképzelhetetlen az országfelajánlás ! [18.kép] E történetben Imre 'király' sokkal közelebb van a dolgok igazságmagvához, mint bárki más ! Manapság sokaknak annyira hiányos képeik vannak erről, hogy azt gondolják, Szent István csak úgy (merő passzióból) felajánlja az országát a Szűzmáriának, s milyen helyes cselekedet ez így, meg minden. Ha nem lett volna lelki kényszere, akkor nem lett volna lelki elhatározása sem – s ez a biztos. Abban a bizonyos pillanatban igen szomorú helyzetbe került az országunk, amiből valóban csak az Isteni gondviselés hite és reménye adhatott kivezető utat. Az országfelajánlásnak van olyan képi megjelenítése is (pl. Franz Xaver Karl Palko 1747-es tатаi kapucinus templom egykori főoltárképén), hogy „Szent István a koronával Szent Imrét is fölajánlja Szűz Máriának”. Ez a jelenet a FIATAL (még élő) Szent Imre esetében

elképzelhetetlen, hiszen ekkor nem a szentséges szűznek, hanem Imre hercegnek ajánlotta a király a koronáját. A kettő együttes megjelenítése, 'felajánlása' tulajdonképpen azt jelenti, hogy a „mennyekben lakozó” Imre hercegnek csak így tudja odaadni azt a Szent Koronát, amellyel király lehet ! [18.kép] Caspar Franz Sambach 1770 körüli oltárképvázlata szerint SZENT ISTVÁN KORONAFELAJÁNLÁSA SZENT IMRE SZARKOFÁGJÁNÁL TÖRTÉNIK, s valóban az idős király a mennyekben elhelyezkedő kisdedes SzűzAnyra felé tekint, imára térdel, s kezét esküre hajtja miközben az előtte elhelyezkedő koporsón rajta találhatóak a királyi jelképek (Szent Korona, Jogar) is. Sokáig nem vettem észre, de EGY IFJÚ TESTÉT eközben EGY ANGYAL EMELI FEL A MENNYEKNEK ORSZÁGÁBA ! Imre herceg ez: „Szent Imrének a lelkét látta felfelé vitetni... és ekkor már atyját sem a fia feletti bánat aggasztotta, hanem öröm árasztotta el egészen az örök élet koronája miatt, amit fia kétségtelenül megkapott.”- olvashattuk az Imre legendában. Ez volt Szent István EGYETLEN lehetősége, hogy a KORONÁJÁT ÁTADJA SZENT FIÁNAK, ki már 'Isten fiaként' a Szűzanya mellett tündökölt !

Cséfalvay Pál írja „A magyar kereszténység ezer éve” című kötetben „Benczúr Gyula: Szent István koronafelajánlása” című képe kapcsán a 270. oldalon: „Magyarország felajánlása a Szűzanyának ténylegesen akkor történt, amikor a trónörökös, az uralkodó fia Szent Imre herceg meghalt.” Ehhez csupán ezt fűzöm hozzá (Magyar Zoltán: Szent István király a magyar kultúrtörténetben 30. old.): „A KÖZÉPKORBAN szintén KIRÁLYNAK TEKINTETT IMRE”. Jogos a királyi titulus hiszen megkapta a Szent Koronát.

Az Isten Országában lakozó Szent Imrénél volt immár a Szent Korona, s egyben a Szűzanya oltalma alatt állt. S hogy valaki magyar király lehessen tőle kellett immár kérnie ! Szent Imre testét ahol eltemették hosszabb időre, az nem volt más, mint az István király által építtetett székesfehérvári SzűzMária templom. Az idők folyamán ez a templom koronázó bazilikává vált ! Ebben a templomban koronázták meg: „1044. Péter, 1047. I. András, 1061. I. Béla, 1058. először, 1063. pedig másodszor Salamon, 1074. I. Géza, 1077.

Szt. László, 1095. Kálmán, 1114. II. István, 1131. II. Béla, 1141. II. Géza, 1161. III. István, 1161. II. László, 1162. IV. István, 1174. III. Béla, 1185. és 1196. Imre, 1204. III. László, 1205. II. András, IV. Béla 1207. a Szt.-Péter-templomban és 1235. a bazilikában, 1266. V. István, 1272. IV. László, 1290. III. András, 1301. Vencel, 1305. Ottó, 1310. Róbert Károly harmadízben, 1342. Nagy Lajos, 1382. Mária, 1385. II. Károly, 1387. Zsigmond, 1437. Albert, 1440. V. László, 1440. I. Ulászló, 1464. Hunyadi Mátyás, 1490. II. Ulászló, 1516. II. Lajos, 1526. Szapolyai János, 1527. I. Ferdinánd.” (Forrás: Pallas.) S valóban itt őrizték a Szent Koronát - mert az a magyar közjog szerint nem a király tulajdonát illette -, áttételesen tehát Imre sírjának közelében. Imrének az 1083-as szenté avatása után pedig a következő királyok temetkeztek ide: „Kálmán 1114., Álmos herceg, II. Béla atyja, aki 1129. Makedóniában halt el, a bazilikában temettetett el 1137., II. Béla 1141., II. Géza 1161., II. László 1162., V. István 1173., III. Béla 1196., III. László 1205., Károly herceg, Róbert Károly fia 1322., Róbert Károly 1342., Nagy Lajos 1382., Albert 1439., Hunyadi Mátyás 1490., II. Ulászló 1516., II. Lajos 1526., Szapolyai János 1540.” (Forrás: Pallas.) Azután a török kézre került majd felrobbant bazilika, nem folytathatta a koronázás e szokásrendszerét.

Gizella királyné és István király által a fehérvári Szűz Mária templom számára ajándékozott 'palást' egyszerű miseruhának indult, de hamarosan a KÉSŐBBI KORONÁZÁSOK ALKALMÁVAL A LEENDŐ KIRÁLY TESTÉT ILLETTE A SZERTARTÁS ALKALMÁVAL, s „koronázási palást” vált belőle. Ebben koronázták volna meg (a főpap) Imre herceget 1031-ben ! Ez a palást őrzi Imre „király” 1031-es arcképét ! [13.b kép] S mindenki 'Imrévé akart átlényegülni' ! Hiszen kérni kellett a Szent Koronát tőle, amelyet csak úgy kaphattak meg, ha előtte Imrének (a Szűzanyának) ajánlták országukat: A KORONÁZÁSI PALÁSTOT MAGUKRA ÖLTÖTTÉK és jelképesen megkoronázták BENNE (önmagukban), vele Szent Imre herceget. Övé volt a Szent Korona [13a.kép] immár mindörökre... [19.kép]

Míg korábban az gondolhattuk, hogy Imre életére vonatkozóan alig

van „forrás”, úgy valójában azt találjuk, hogy halálának 1031-es évére vonatkozóan szinte megszámlálhatatlan „dokumentum” áll rendelkezésre. A Gizella királyné által készített palást csakis Imre herceg életében készülhetett. Tudjuk azt, hogy Imre halálának időpontja 1031. szeptember másodika. Az is tudható, hogy a „koronázási” palást átadása a fehérvári templom részére szintén 1031-ben történt, mint ahogy a feliratát már korábban is ismertettem (most egy másik forrásból veszem a szövegét és fordítását): ANNO INCARNATIONIS XPI:M:XXXI: INDICCIÓNE XIII. A STEPHANO REGE ET GISLA REGINA CASVLA H(A)EC OPERATA (est) ET DATA ECCLESIAE SANCTAE MARAE SITAE IN CIVITATE ALBA (három pont) - „Krisztus megtestesülésének 1031. évében, a 14. indictioban István király és Gizella királyné készítette és adományozta ezt a casulát a Fehérváron fekvő Szűz Mária egyháznak..” A „kazulának” tehát kettős időmegjelölése van, az egyik az évszám szerinti, a másik a 14. „indikciót” jelöl. Ma már általánosságban nem igazán tudjuk, hogy ez utóbbi mi, de Istvánék alkalmazták máshol is ezt az időmegjelölés fajtát.

Tóth Endre írja „A koronázási jogar és palást” című könyvének 34. oldalán: „A miseruhát az Úr 1031. évében a 14. indikcióban ajándékozták. A dátum meghatározása fontos, mert csak annak ismeretében lehet megállapítani: a készítési szándékot és a tervezést a német háború és Imre herceg halála befolyásolhatta-e. A kétszeres keltezést az időhatárt leszűkíti. A korabeli évkezdeteket figyelembe véve az 1031-es év 1030. december 25-től 1031. december 24-ig tartott. Az okleveles gyakorlattal egyezően az indictiót is kitették, ami A DÁTUM JELENTŐSÉGÉT hangsúlyozza. Az indikciós időszakasz kezdete szeptember 1. vagy 24. A keltezés tehát 1030. december 25. és 1031. szeptember 1./24. között érvényes. A dátum kizár minden olyan kombinációt, amely a miseruha tervezését vagy változtatását Imre halálához akarja kötni. Elkészülésének végső határa 1031. szeptember 1. és 24. Imre pedig szeptember 2-án halt meg. A tervezés és a készítés minimálisan is több hónapot vett igénybe. A munkát Imre halála már nem befolyásolhatta.”

A miseruha átadása mindenféleképp a koronázási szertartás előtt, és még Imre életében történt. Ezek figyelembevételével egy nagyon érdekes adat kerül elő. A miseruha készítése és átadása az 1031-évben a 14. indikcióban történik, az indikciós időszakasz UTOLSÓ NAPJA szeptember elseje ! S a KÖVETKEZŐ indikciós időszakasz ELSŐ NAPJA, viszont szeptember másodika, Imre vadászatának napja ! Mindez az időbeli TERVEZETT elrendezés azt mutatja, hogy le akartak zárni egy régebbi kort, s ÚJ KORT AKARTAK NYITNI IMRE MEGKORONÁZÁSÁVAL ! A vadászat tehát a koronázást közvetlen megelőző, szervezet eseménysor RÉSZÉ volt ! Evvel akartak nyitni, amit majd a hamarosan következő koronázás követ. Mikorra tervezhették a koronázást ?

Minden valamit is magára adó magyar királyról elmondható volt, hogy megkoronázásnak időpontja, „napja” nem történt vaktában, hanem a MAGYAR EGYHÁZI VALLÁSOSSÁG EGY-EGY KIEMELKEDŐ NAPJÁRA ESETT ! Szeptember másodikát, az új indikciós időszakaszt követően melyik lehet ez a nap ? A legelső ilyen jelentőségű nap: „Szeptember 8. - Kisaszony napja.” : „Szűz Mária születésének napja. Már a 11. század óta számon tartják Kisaszony napját. Az egész magyar nyelvterületen kedvelt búcsúnap. Kisaszony napjának hajnalán a hívő asszonyok sokfelé, főként a búcsújáróhelyeken (pl. Andocs, Máriapócs, Csatka) kimentek a napfelkeltét várni. Úgy vélték, hogy akinek érdeme van rá, a fölkelő napban megláthatja Máriát, sugari rózsát szórnak...” (Forrás: Tátrai Zsuzsanna – Karácsony Molnár Erika: Jeles napok, ünnepi szokások.) A KORONÁZÁS NAPJA: SZEPTEMBER 8. Mert ez Szűz Mária SZÜLETÉSÉNEK a napja, s a Fehérvári templom felszentelése SZŰZ MÁRIA tiszteletére szólt ! Más dátum az 1031-es év vége felé elképzelhetetlen ! Ez a szokás a „11. században” is már élt, tehát István király korában sem volt, lehetett ismeretlen. S úgy gondolták, hogy „a felkelő Nap sugaraiban megláthatják majd Máriát.” Hol alkalmas ennek a Napnak a nézése, várása ? Minél délebbre, minél „közelebb a Naphoz”. Az ősi VAD-KERT-en. Az ifjú herceg, ki „meglátta” Máriát, „meglátta” a Szűzanyát Vadkerten, az már nem

élhette meg szeptember 8.-át.

Valóban alkalmas lehetett az ősi Vadkert egy nem mindennapi vadászat lebonyolításához ? Az úgynevezett „Első katonai felmérés” ide vonatkozó térképszelvénye már többet elárulnak minderről. [14a. kép] Az I. katonai felmérés tulajdonképpen az Osztrák-Magyar Monarchia első részletes topográfiai térképe, mely 1763 és 1785 között zajlott. Ekkor 3400 darab 1:28.800 méretarányú, kéziratosszínű szelvény készült el a pontos felmérések rögzítéseként. VADKERT ábrázolása a „Col. XV. Sect 29.”-es megjelölésű térképszelvényen található. [14a.kép] S valóban az akkori település MELLETT közvetlen egy ERDŐ található, s helyét pontosan meghatározza a mai NAGYERDŐ elnevezésű dűlő. Ez az erdő akkor egészen a mai 'városi tóig' húzódott, s megfigyelhető, hogy a mai katolikus templom mellett már az erdő széle kezdődött, s a Halas települése felé tartó út (amely ma is ugyanott van) ÁTMENT a Nagyerdőn ! Fontos megjegyezni, amit a térképen is láthatunk, EME ERDŐ HALMOKON, homokdombokon HELYEZKEDETT EL. (Egy ilyen domborulati maradvány a mai katolikus temető területe is, amely akkor ehhez a nagy-erdőhöz tartozott.) Apám sokszor mondotta korábban: „a papa mindig mesélte, hogy a 'nagyerdőben' ilyen TÖLGYFÁK voltak”, s ekkor a kezét kitérve úgy kell elképzelni, hogy talán három ember sem képes körbeölelni azt a fatörzset ! Nem tudtam korábban elképzelni ezt, mármint nem foglalkoztatott teljes értékűen velem, mert akkor még nem tudtam: milyen „nagyerdőről” is mesél ? A régi ábrázolatú térképszelvény erdeje alapján utánanézve, valóban Nagyerdő-dűlőnek nevezik annak volt helyét. (Lásd pl. Adalékok Soltvadkert történetéhez c. könyvben.) Sajnos a 'gondatlanság' kivágta annak összes eredeti fáját mára. De eme 1700-as évek végéről származó rögzítés, Vadkert körül nem jelöl további jelentősen összefüggő facsoportot csak ezt a bizonyos egyet. Ez egy eredeti állapotú, a természet által épített és az ember által meg nem szüntetett erdőség lehetett. Mert ha telepített erdő lett volna, akkor más fákat tartalmazna, s a gazdálkodása érdekében, nem hagynák túlságosan előregedni, megvastagítani a fákat. Úgy tűnik, hogy ez az erdő úgy

250 évvel ezelőtt még ÉRINTETLEN volt, valami oknál fogva meghagyták és nem engedték kivágni annak fáit. [23.] Emlékeztek ők még pontosan valamire ? Emlékezhetek arra, ami öelöttük 750 éve ott zajlott ?

Mindenesetre bizonyítottnak látom, hogy ez az erdő adta a VADKERT elnevezését. Rárajzolva Vadkert mai- s valamikori határát egy mai térképre [8.kép], és összevetve az 1700-as évek végi állapottal [14a.kép], 'szép képet' is kapunk erről. Vadkert határát úgy jelöltem, hogy levontam belőle Bószér és Csábor puszták területeit, hiszen ezt később csatolták a mai Vadkerthez. Ez az eredeti Vadkert viszont gyönyörűséges képet mutat. A KÖZEPÉN található az ősi erdő, s ez van mezősséggel körbevéve ! Minden vad megélhetett itt, a nagy erdőt nádasok, tavak övezik, s a mező az erdő, a víz együttesen adott menedéket, táplálékot. Valóban egy érintetlen vad világ otthona lehetett. Vadkert területének LEGDÉLEBBI része, amely közvetlen a nagy erdő déli szélétől kezdődik, az nem más, mint SZARVASKÚT. S Borovszky Samu 1910-es néveredet-rögzítése szerint „az Árpád-házi királyok vadászata” „Vadkerten történt, s azon belül Szarvaskúthoz köthető”. Imre herceg „Napba nézése”, „Szűzanya” keresése itt Szarvaskúton, a legközelebb állva a „Naphoz” történhetett, történt.

Az ifjú herceg, ki „meglátta” Máriát, „meglátta” a Szűzanyát Vadkerten, az már nem élhette meg szeptember 8.-át. „Meglátta”, s valóban ma is látja hiszen „ujjongva vitetett a teste a mennyekbe” az Égkirálynő mellé, fogadott gyermekeként. A koronás herceg halálának helyszíne viszont nem Vadkert, hanem az ősi Szentimre területére esik. Pontosán annak a környezetében, ahol őreá emlékező templomot emeltek, s itt mindent elmeséltek róla. Sokáig nem értettem teljességében azt a helybéli népi hagyományt, amely legendaszinten azt mondja: „SZENT ISTVÁN KIRÁLY ÉPÍTETTE IMRE FIA SZÁMÁRA” (vagy az „EMLÉKÉRE” szóhasználat szerepel). Valóban „számára” építette, de nem életében, HANEM EMLKHELY GYANÁNT, reá gondolva ! Az egész nem más, mint egy temetkezési domb, temetkezési emlékmű, amely – mint egy mai sírfelirat - egy-

ben FELTÜNTETI SZENT IMRE HALÁLÁNAK NAPJÁT IS ! A Szentimre-templom egy mesterséges magaslaton helyezkedik el: a környezetéből való kiemelkedését egy négy oldalú szögletes halom adja, melyek valóban 'sarkosak'. Mikor érthetővé vált, hogy Imre itt nyugodott, akkor érthetővé vált, hogy SÍRHALOM EZ, régi szóhasználatul élve GUR, azaz 'fejedelmi temetődomb' ! Az emlékmű-templom építőanyaga javarészt a környékből származó 'réti mészkő' (darázskő), de érdekes módon megtalálható benne vagy húszféle további kőzetanyag is (andezit, bazalt.. stb., de még eredeti égetett téglák is vannak), s a szentély belső felén beépítve olyan 'kőzetkockát' is találtam amely csiszolt felülete által útkő vagy valamikori udvarkő (előkelő helyen) lehetett. Ez az építkezés Szent István korára utal, akinek a második törvénykönyve kimondja hogy „minden tíz falu építsen egy kőtemplomot”, de kimondta azt is, hogy 'a helyben található építőanyagon túl a már az ott lévő rommaradványokat is fel kellett használni a templom építéséhez'. [24.]

Figyelembe véve azt az ismert forrást miszerint a király és az ország Imre halálának 30. napján tér magához, „s a bánat könnyeit az öröm könnyeire cseréli”, elmondható, hogy a templom építése a tél közeledtével, beálltával 1031-ben nem kezdődhetett el, az 1032-ben elkezdődő építkezés pedig már nagyon valószínű, sőt biztosnak és sürgősnek látszik. Minden valószínűség szerint Imre testét 1031 szeptemberében itt földelték el, s nem hurcolták tovább, MEGJELÖLTÉK VELE A HELYET. Számomra minden tényező azt mutatja, hogy ITT TEMETTÉK EL Imre herceget, s csak az 1083-as felszentelésekor került újratemetve a Fehérvári bazilikába. Ugyanis Imre koronázása adta volna a bazilika felszentelését, s biztos hogy nem akartak oda vinni egy holt testet, hogy ezáltal egy nagyon szomorú történet miatt legyen felszentelve az egész. István irtózott volna lélekben ettől, s egyáltalán az uralkodásának hátralevő részében nem is akar oda menni, nem is lesz felszentelve, használva az a templom, amely amúgy a király fő művének tekinthető. István király halálakor nincs még felszentelve a bazilika, s csak (ahogy az az István legendában található) a kor papi bölcsei kezdeményezik a fel-

szentelést, s hajtják végre benne ezt követően István király eltemetését. [25.] A meglepő nem ez az egészben, hanem az hogy IMRE HERCEG HALOTTI KOPORSÓJA MA IS LÉTEZIK. [26.]

Ma Szent Imre emlékezetére épült templomon, csak egyetlen egy faragott kő látható. [9a.kép] Sírfelirat gyanánt mit üzen ? Látható rajta a NINDA képjele (Labat 597.), amelynek jelentése: KENYÉR, TÁPLÁLÉK, ÉTEL ! [9c.kép] Átalakult formájában ez egy olyan alakzatot vesz fel az írástörténet szerint, amelyik forma az utolsó fejedelmeink korából származó, úgynevezett „Anarcsi hajfonatkorongon” is látható ! [12.kép] Ez a NINDA forma az INDA'-k képében úgy mutatkozik meg, hogy található egy függőleges szár-tengelye, de az életfa a tövéből 'szöglet' formájában oldalra is hajt, majd mindez a hajtás újból megtörik felfelé. A mai keresztényi felfogásban az Életfa, az egyben Krisztus keresztje is. Ha Jézus Krisztust ábrázoljuk a kereszten akkor a 12. képen található ábrát kapjuk. Vállalja Jézus azt az utat, hogy a keresztre feszítsék, nem menekül el előle. Vállalja kereszthalálát az „örök életről” tett tanúbizonysága által. Ekép nem a szenvedő Krisztust, hanem a fejét lehajtó, 'halott testű' ember képét kell megrajzolnunk. [12.kép] Mivel teste elernyed, a karjai nem feszesen állnak, ezért a testének függőleges tengelyébe két oldalt behajlik, tört szögletes formában bele ível a két karja. „Vegyél le a keresztről !” - hiszen nem a halált okozó keresztet, hanem az azt vállaló test tanítását kell néznünk ! Jézus Krisztus eme életútját vállaló teste NINDA formájú ! (Jézus a gyakorlatban is mindenhol használta és alkalmazta a legrégebb formátumú szentírást és a jelképi nyelvezetét, nem csak itt.) S egyben az anarcsi korong Életfája, mint minden életfa az „örök életet” is jelenti. Jézus is az örök életéről akart tanúbizonyságot tenni. Eme NINDA formájú teste előtt, egy ÉTELT adott a tanítványainak az utolsó VACSORA képében: KENYERET adott, majd ezt mondta „vegyétek és EGYÉTEK, mert ez az én testem, mely értetek adatik.” S valóban Jézus Kereszt-teste (NINDA) TÁPLÁLÉKUL szolgált két évezred kereszténységének ! Még egyszer mondva a NINDA jelentése: KENYÉR, TÁPLÁLÉK, ÉTEL.

Miképpen értelmezhető Imre halálának „keresztútja”: Ártatlan

testének megöletése (megölése) ? Ő szintén a teste által táplálékul szolgált a népének. Az ő „kenyere” az ő szeretete támasztotta fel holtából a népet, MINDEN ÉRTÉK ÚJBÓL MEGJELENHETETT ! S olyannyira táplálékul szolgált az ő 'Istenhite', 'Szűzanyahite', s régmúlt tiszta világa, hogy még egy évezred múlva sem sikerült másoknak leradírozni a magyarokat a térképről, miközben más népek eltűntek a történelem süllyesztőjében. „Ez az ő teste mely értünk adatott !” Mindannyiunkért ! S érthető, hogy ez a 'szent kép' kerülhet sírfeliratára: NINDA.

Imre eme mai képe István királyon keresztül válhatott azzá ami. Benne okozza a lelki büntudatot és feloldozást (feloldozás kérését). Imre halála a kulcs az egészben. Nézzük meg, hogy ábrázolta ezt a pillanatot a Képes Krónika idevonatkozó miniatúrája ! [17.kép] Mert ezek a képek mindig többet beszélnek, mint a latin-betűs írott szövegezése. Együtt van ábrázolva Imre herceg sírbatétele, Vazul herceg megöletésével ! A két dolog összefügg ?! A HÁTTÉRBE van a Vazul körüli kép. A háttérben, egy messzebb távlatban, azaz egy messzebb időben, egy korábbi időben történt esemény. A kegyetlenségre utaló jelek garmadával vannak körülötte ! Betört ajtajú várfa ! Megfogott és lekötözött ifjú ! Kit nemhogy egyszerűen megölnének, hanem kinyomják a szemét ! S versengve odaérő királyi és királynéi küldöttek, hogy most ugyan hogy vessenek véget Vazul-életének, mi legyen Vazul-életével ! Annak az ifjú hercegnek a képe van itt [17.kép], ki JOGOSAN ÚLT VOLNA AZ ESZTERGOMI TRÓNRA ! A leendő fejedelem (király) meggyilkoltatásának szomorú képe, melynek okozói a Vajk-István „udvarából” indultak ki !

Szó szerint ez a „háttér” az Imrével történt dolognak. [17.kép] A kép előterében, hozzánk közelebbi részében van ábrázolva – az idővel hozzánk közelebb elhelyezkedő – IMRE HERCEG SÍRBATÉTELE. A koporsó előtt álló idős, ősz szakállú István király a szörnyű-ségtől az arcához csap ! „Uram Isten mi történt ! Mit vétettem !” Korábbi életútja visszacsapott rá, míg korábban ő tette el az útjából a jogos „királyi” utódokat, úgy most valaki A KORONÁZÁS ELŐTT AZ Ő FIÁT ÖLTE MEG ! Ugyanaz történt fiával, mint amit ő is korábban

cselekedett. Csak most tudta fölfogni cselekedetének szörnyű súlyát ! Bűn tette volt, büntetve volt ! És senkinek sem tudta már odaadni személyesen koronáját...

A súly alatt megtört már az idős király. Máshogy kezdte látni a dolgokat. Míg korábban egy véres kezű uralkodó volt, addig idős korára sokmindenben megváltozott a véleménye. De magára maradt, mert mindenki emlékezett tetteire. S az árvául maradt országát, koronáját felajánlja a mennyei királynőnek ! Mindezt a Lélekváltozást, hogyan ábrázolja a Képes Krónika ? Az ifjú István király képe egy „S” miniatúrában látszik. [16a.kép] S valóban még pelyhes állú. MAGÁN VISELI a piros-fehér négyszeres sávozást. Magán viseli, azaz ez az övé (ő rajta van), ez a sajátja. S valóban ez az összesen NYOLC SÁVOS PIROS-FEHÉR vonulat a történészek szerint az István királyi jel, zászló, címer. Ez a mai címerünk szemből nézeti bal fele. A kezében viszont FOG egy zászlót, illetve egy címerpajzsot, mely egy hármashalomból nővő kettős keresztet ábrázol ! Ez nem a sajátja, ez még nem a hitvallása, hanem idővel ez FOG lenni az ! A „P” miniatúrában szerepel az idős István király képe. [16b.kép] Valóban kinőtt már a szakáll, valóban összé változott a haja, s mindene. Ebben a pillanatban az uralkodásának végén járhatott. S megváltozott a gondolatísága ! Már nem a véres kard országpusztításának híve. Mást vall immár. Mást visel, mást HORDOZ magán, magában ! EGY HÁRMASHALMOT ÉS EGY KETTŐSKERESZTET ! (Mai címerünk jobb oldala.) Mit jelent ez ? Mint mindenhol itt is a legrégibb képírás jeleit használják a bölcs tudóink. S ilyen régi írásformát senki nem használ ma címerében !

A KETTŐS-KERESZT ősi képjele valóban több ezer éve is ilyen formájú volt. Ősi olvasata PA (s innen a PA-TESI, a Pap és a PÁPA szavunk is), jelentése FA, méghozzá átvitt értelemben ÉLETFA. (S valóban az anarcsi hajfonatkorong életfájában is benne nyugszik a kettős kereszt ! [12.kép]) Sokan megkérdezik tőlem: „mi ez az életfa” ? AZ ÉLETFA MAGA AZ ISTEN ! A HALMOKAT jelképező ősi képjel olvasata GUR, jelentése ORSZÁG. S hogy mit jelent így a hármashalmos kettős-keresztünk ? PA-GUR. Azaz ISTEN-

ORSZÁGA. S ma is „Isten-országa” vagyunk, s a koronánk, a Szent Koronánk ma is a Szűzanya fején nyugszik. [19.kép] Ő az égi oltalmazónk, s az ő népe vagyunk mi ! Ezért került a címerünkre az a kifejezés, hogy „Isten-országa”. Az önmagát pusztító és az önmagát felajánló István képeit a mai címerünkben A SZENT KORONA FOGJA EGYBE ! Mely azt jelenti, te magyar ne támadd önmagad, ne légy a saját néped ellen, mert mindaddig szenvedni fogsz, s szenvedtetsz másokat. Hogy miért ver a sors, azt sosem tudod meg addig, amíg nem tiszteled a régen volt őseid világát. Légy a múltad táplálója, légy a jövődnök védelmezője ! Becsüld meg azokat akik téged körbevesznek és körbevettek. Ha a régen elhunyt ősök nem léteztek volna, ma te sem léteznél ! Életüket adták érted, s feláldozták minduntalan magukat, hogy az utódjaikként megmaradjál ! Tudd meg, hogy azért akarnak mások elpusztítani minduntalan, mert azok leszarmazottja vagy AKIK ISMERTÉK AZ EREDETI SZENTÍRÁS NYELVÉT ! Itt ebben a 'kis' országban, bajos találni olyan kis falut, ahol valaha, valaki ne ismerte volna az „Isten országának” nyelvét. Egy százéves vadkerti parasztház oromzatán a „bácsi” üzen: Ő AZ UTOLSÓ, aki nemzedékről nemzedékre tanulva ismerte e nyelvet, de közli nem halt meg a bizodalma, tudatában van annak, hogy hamarosan FELTÁMAD AZ ORSZÁGA. Benne hisz, bennetek...

A hármashalom és a kettős-kereszt benne lakozik az életfa előtt lépő esztergomi oroszlán címerében is. [2.kép és 3.kép] S hogy ne magamat idézzem más könyvemből, ezért ideteszem ezt: „Az esztergomi oroszlános freskó és a címer kapcsolatára utal a színszimbolika és az ábrázolás elemeinek egyezése. A kettős keresztet az életfa helyettesíti, a hármashalmok az oroszlánon jelennek meg.” (Varga Géza: A magyarság jelképei, 47. old.) Imre halála kapcsán megjelenő új címerjelkép benne van az esztergomi ábrában, de azt találtuk, hogy a szentimrei templom fényjellemzői, templomteste is szintén párhuzamos elvet mutat a falfestéssel. Hajdan a pusztatemplom előtt állva, elgondolkodva azon hogy innen visz az út az ország testébe, s ez egyben Imre 'menekítésének' is útja lehetett, előveszek egy kihajtható autós térképet. S ahogy egy képzeletbeli vonalat húztam volna

az Esztergom irányába, úgy valóban a szemem egy ma is LÉTEZŐ UTAT MUTATOTT valahogy így: Fülöpszállás, Szabadszállás, Bösztör, Kunszentmiklós, Apaj, Bankháza, Szigetszentmiklós.. S ez a vonal Budát megkerülve, a Pilis völgyében elhaladva EGYENESEN Esztergomnak vitt ! E vonal lefelé tartó ága viszont láthatóvá tette azt a elfeledett utat, amely Fülöpszállás és Soltvadkert között helyezkedett el. [8.kép] Érdekes volt, hogy a településközpontok, mily katonás rendben helyezkednek (helyezkedtek) el a vonal mentén! A szentimrei templom kelet-nyugati tengelye a csillagászati nyugati iránytól az óramutató járásával ellenkezőleg eltér, mégpedig $19,4^\circ$ -kal ! [6.kép] A térképen nézett Vadkert-Esztergomi út is, mintha az észak déli tengelyétől ugyanebbe az irányba ugyanevvel a fokkal térne el. Hogy miért láttam ezt így ? Mindennap látom az esztergomi falfestést ! Minden nap látom, oly módon, hogy négy A/4-es nagyságú lapra kinyomtatva a szobám díszét adja. S az életfájának dőlés-szögét, szinte érzem: $19,4^\circ$ ez is. (A Szent Korona e könyvben közölt szemből nézeti képének a keresztje is ugyanilyen fokeltérésű ! Mérd le ! De ugyanilyen elhajlású a Szent Korona Géza-zománcképén található életfa-kettőskereszt is !) Tizenkilenc egész négy tized fokos volna ez az út ? Elképzelhető. Mivel tulajdonképpen a templom előtt elhelyezkedő útról beszélek, ami viszont MERŐLEGES a templomtengelyre, ami azt jelenti, hogy az út az észak-déli iránytól az óramutató járásának ellentétes irányában $19,4^\circ$ -kal tér el ! S valóban otthon bárki lemérheti ezt; illetve a pontosság érdekében pontosan az esztergomi várhegyről (ahol az oroszlános ábra található) induljon ki evvel a fokmértékkel. [15.ábra] Miért ilyen irányú ez az út ? Miért alkalmazza az esztergomi életfa dőlésszögét ? Mit őrzött ez meg ? [Ősi jelek, égi üzenetek c. könyvemben erről egy másik történet kerekedik ki.] De tény, hogy Esztergom-Szentimre tekintetében egyre nagyobb az azonosság !

Mit tudok eddig, amit még nem írtam le ? Azon a napon amikor először találkoztam, az esztergomi falfestés töredékkel egy Aranyló Fénysugár jelent meg számomra. [2.kép] S azóta követem ezt a „fényt” annak tudatában, hogy az ábrázolás mélységében egy

hitetlenül Tiszta lélekvilág lakozik. Nem is kellett sokáig mennem, hogy ugyanezt az egymással szembenező életfás lépő oroszlánpárt [3.kép] megtaláljam máshol is a magyar történelemben. (Bár erre mások miért nem akartak rájönni ?) Az esztergomi bazilika altéplomába elmenve az egyik érseki címer ilyen volt: egy fa, egy oroszlán, és ennek fás oroszlán tükörképe. Hamarosan nyilvánvalóvá vált számomra, hogy AZ EGYETLEN MAGYAR ALAPÍTÁSÚ SZERETESREND, A PÁLOSOK CÍMERE IS UGYANAZ, mint az 1934-38 során előkerült oroszlanos falfestésé. Egy életfa egy oroszlán és ennek tükörképe (azaz leegyszerűsítve az esztergomi falfestés), de mindez a közepén meg van toldva EGY HOLLÓVAL, AKI A CSŐRÉBEN EGY ARANYGYŰRŰT TART. S érdekes, mert Hunyadi Mátyás király (1458-1490) címere is ugyanaz mint a pálosoké, a különbség csak annyi lehet, hogy Mátyás idővel KIEMELI belőle a hollót a fénygyűrűvel ! [11b.kép] Amikor már tudtam hogy ez mit jelent, akkor már az esztergomi ábra IDŐBENI MEGOLDÁSÁNAK neveztem ezt a hollós ábrát. S mindazért hangsúlyozták ezt a 'kiemelést', 'plusz megjelenítést' az ősök, hogy közöljék: ŐK ÉRTIK AZ ÉLETFA ELŐTT LÉPŐ FALFESTÉS LÉNYEGÉT !

Hogyan találkoztam először az esztergomi falfestéssel ? Vásároltam egy Multimédiás Magazint tartalmazó CD-korongot, mely fő vonulatként az 1999. AUGUSZTUS 11.-ei NAPFOGYATKOZÁSsal is foglalkozott, s benne szerepelt „Egy vár feltámadása - Esztergom” címmel egy ismertető anyag, s itt láttam meg először a képét. A napfogyatkozás viszont abban a tekintetben volt érdekes, hogy a „középvonala” SOLT-VADKERT fölött húzott el. [10.kép] Bizonyos tekintetben az esztergomi ábrázolásra először nézve ugyanazt éreztem, mint amikor Nostradamus 1999-es négysoros prófeciáját először olvastam. [1.] Valamilyen tekintetben ismerős volt mind a kettő. Összefüngenek ? Kétségtelen, hogy aki mélyebben foglalkozott a mostani napfogyatkozásunk csillagászati vonatkozásával, az kivétel nélkül különleges jelentőséget tulajdonított neki. S ez a határokon túl messze is így volt, így vélték egymástól függetlenül. A magyar állítás

ebben a tekintetben ez volt: „A MAGYAR TÖRTÉNELEM SZÁMÁRA MEGHATÁROZÓ EZ A PILLANAT.” Valamiért sorsfordítónak tartották. Én hasonlóan vélekedtem. De eme időpillanat már eltelve, bizonyos értelemben kérdéses volt, hogy mi volt benne a meghatározó. Tudtam azt, hogy fontos, mert időben és térben bárhol is nyúltam, mindenhol ez jött elő.

Például van egy 1552-ből származó Magyarország térkép a „Patrona Hungariae” rajzával. (Forrás: Papp-Váry Árpádnak a „Magyarország története térképeken c. könyvalbum 84.-85. oldala) A felirat szövege és a könyvalbum értelmezésében a magyarázata: „A térkép érdekessége Magyarország fő patrónusának, a „Magyarok Nagyasszonyának”, Szűz Máriának köpenyes ábrázolása, kezében a kis Jézussal, Szent István és Szent László társaságában. A rajz alatti latin nyelvű vers kéri a Szűzanya és az ország egykori királyai, most szent személyek segítségét az országot rabló pogány ellenség ellen. A királyok, „isteni szentek” homályos válasza: „ELJÖN AZ IDŐ, AMIKOR DICSTELENÜL ELENYÉSZIK A VETÉS, AMIKOR KRISZTUS SZÜLETÉSÉTŐL HÁROMSZOR ÖT ÉVSZÁZAD ELTELIK ÉS A NAPNAK ÉS AZ ÉVNEK HÁROM KILENCSESE” (Papp Júlia, 2001). Az elenyészik a vetés talán a töröktől való szabadulást jelentette. A számok alapján (3x500x2x3x9) az ország felszabadításának várható időpontja a térkép metszésekor 1554. A megjelenés időpontjára a jóslat sajnos értelmét veszítette.” Nem veszítette értelmét, mert akkor a jóslat szerinti időpont még nagyon messze volt. Csupán rosszul olvasták, értelmezték. Én amikor először elolvastam a „Szűzanya” választát, akkor rögtön értettem, hogy melyik évszámot takarja. Miért 'jósoltak' volna előre két évet ? „Krisztus születésétől háromszor öt évszázad eltelik”, azaz háromszor ötszáz, ami 1500 év, de nem azt mondja, hogy 'négyezer öt évszázad', ami 2000. évet jelentené. A kettő között kell hát gondolkodni, mikor lesz benne „az évnek három kilencese”, azaz mikor lesz benne 999 ? Hát 1999-ben. És ekkor valóban „elenyészik a vetés”, azaz nem fogunk tudni általánosan semmit még olyan egyszerű dolgokról sem mint a neki tett „országfelajánlás”. Ugye így van kedves

olvasóm ? Én ezt nem csak jóslásnak tartom e könyv ismeretében, hanem olyan valaminek, amibe belekódoltak a tudók VALAMIT, valamilyen még számukra ismert tudást. Az érdekes az, hogy ezt az a „Patrona Hungariae” „mondja”, amelyiknek az oltalmába Magyarország lett ajánlva ! Jegyezzük meg bizonyítékként a továbbiakban ezt az évszámot vele kapcsolatban ! Mert ez nemcsak a jövőbe, hanem a múltba is mutat !

Térjünk vissza Mátyás király - és a pálosok - címerére, amely eredetét az esztergomi falfestésről vette ! [16b.kép] Mit ábrázol ? NAPFOGYATKOZÁST ! A jobb felső sarkában egy csillag és egy égitest sarló helyezkedik el. Emlékszik a kedves olvasó a Nap Holddal való kitakarására 1999-ben ? Mert ugyanezt a képet láthatta akkor ! Egy olyan csillagnap volt látható az égen, amely valóban sarlós alakot vett fel a fogyatkozása kezdetén ! (Mi több még a kitakarás is pont ugyanebből az irányból történt meg !) De ez csak megerősítés, arra vonatkozóan, amit a Holló képében láthatunk. A holló az egy FEKETE tollazatú madár és a csőrében itt egy aranygyűrűt tart. Mit jelképez ? A Holló az 'ég madara', tehát AMIKOR SÖTÉTSÉGET LÁTUNK, AKKOR AZ ÉG ARANYLÓ GYŰRŰT TART, s e gyűrű nem más mint: A NAP FÉNYE. (Az arany és a Napfény jelképi azonossága közismert.) Mivel a teljes napfogyatkozások alkalmával a Hold nem tökéletesen takarja el a Napot, ezért ekkor egy aranyló fénygyűrű látható ! Az én elgondolásomban a pálos-Mátyás címer az 1999. augusztus 11.-ei napfogyatkozásunkat jelenti. [10.kép és 11a.kép] Miért ? Még nem tudtam akkor teljesen a választ.

De gyűltek az ismeretek. S az ember nem is tudja, hol kezdje elmondani őket ? Kezdjük a szentimrei ősi templomnál ! Mint már láthatuk mély csillagászati ismeretekkel rendelkezik az ablakok-falak arányait, elhelyezkedését tekintve. A valóságban az ismerete olyan nagy, hogy az egész kozmosz bele van kódolva. (Lásd majd „Ősi jelek, égi üzenetek című könyvemet.) De most nem szükséges ennyi, csupán egy apróság. A leginkább a nyugvó Nap képét követtem itt, s az otthoni planetáriumprogramom és a templom tájolását ismerve pontosan tudtam előre, hogy mi mikor következik be. A fokozatosan

alacsonyabban járó nap időszakában pontosan tudtam, hogy eljön az az idő is, amikor a Nap pontosan a templomtengely irányában nyugszik le. Tudva ezt a pillanatot, aznap odamenve a szentély falára felmászva figyeltem ekkor a Naplementét a kettős ablakon keresztül. A KISEBBIK ABLAK PONT OLYAN SZÉLES VOLT, MINT A NAP KORONGJA ! Tehát ismeri a Nap látszólagos nagyságát. De akkor ismeri a Hold látszólagos nagyságát is (amely időnként ugyanitt, ugyanígy nyugszik le), hiszen Nap és Hold látszólagos nagysága a Földről nézve ugyanakkora ! S ezt a tényezőt kell tudni (méretazonosság) alapesetben a Napfogyatkozás ismeretéhez !

Mit kell még akkor tudni a Napfogyatkozásról ? A Hold keringési síkja a Nap keringési síkjától eltér, s amikor ezek pályasíkja keresztezi egymást, akkor lesz, akkor lehet részleges vagy teljes napfogyatkozás. (S mivel a Hold van hozzánk közelebb, ezért a Hold takarja el ekkor a Nap sugarát.) Jobban nem mélyedek bele. A Napfogyatkozás ismeretkörében a következőket találtam egy ábra kíséretében magyarázva: „A Hold Föld körüli keringése során minden egyes ciklusban az előző csomótól nyugatra keresztezi a Föld pályáját. A CSOMÓK ÉVENKÉNT 19,4 FOKKAL HÁTRÁLNAK, így 18,61 év alatt tesznek meg egy teljes fordulatot.” (Forrás: Mark Littmann – Ken Willcox – Fred Espenak: Napfogyatkozás a maga teljességében c. könyv 30. oldalán.) !!! Megjegyzendő, hogy az említett „csomó” az ekliptika (tehát magyarul a Nap-pálya) és a Hold keringési síkjának találkozását jelenti. A Nap-pályán látható csomók tehát évenként 19,4 fokot hátrálnak, ENNYIT HAJLANAK EL !!! ENNYI FOKKAL HAJLIK EL A NAP ÉGTÁJÁTÓL A SZENTIMREI TEMPLOM ! DE ENNYI FOKOT HAJLIK EL AZ ESZTERGOMI ÉLETFA, AMELY AZ ARANYLÓ TESTŰ – TEHÁT A NAPOT IS JELKÉPEZŐ – OROSZLÁN MÖGÖTT HELYEZKEDIK EL ! [3.kép és 6.kép] Kell ettől több ?! Mert van ! Igen egy napfogyatkozást jelölnek, de melyiket ?!

Az oroszlán mögött elhelyezkedő esztergomi életfa tehát NAPFOGYATKOZÁST is jelent. [2.kép]

Azonban az ábrázolásnak nem ez az egyetlen Életfája !

Számtalanszor bemutattam már korábbi tanulmányaimban, hogy az anarcsi hajfonatkorong életfája benne lakozik KÖRVONALAIBAN az oroszlánt körbevevő kettős-kör közötti alakzatokban. [12.kép és 3.kép] Tehát ezek is életfák ! Számoljuk meg hány ilyen is van ! [3.kép] Egy, kettő, három, négy ... tizenkilenc, húsz. A kettős-körben húsz Életfa van, AZ OROSZLÁN MÖGÖTTI A HUSZONEGYEDIK ÉLETFA, tehát A HUSZONEGYEDIK NAPFOGYATKOZÁS !

Ismételten a csillagászati szakirodalmat kell megvizsgálnunk. A napfogyatkozás a maga teljességében című könyv 170. oldalán ezt olvashatjuk a „mi” napfogyatkozásunkról: „Az 1999. augusztus 11-i napfogyatkozás a 145. szárosz teremtménye. Ez a fogyatkozáscsalád még csak 360 éves, de 1370,3 évet fog átívelni. Első fogyatkozása 1639-ben volt az Északi-sark közelében, azóta dél felé vándorol. A 145. szárosz nemrég lépett felnőttkorába centrális fogyatkozásainak kezdetével: egy gyűrűs fogyatkozása volt 1891-ben, egy gyűrűs-teljes hibrid 1909-ben, és első teljes fogyatkozása 1927-ben következett be. Az 1999. augusztus 11-i fogyatkozás a HUSZONEGYEDIK a 77 fogyatkozásból álló sorozatban, és az ötödik abból a 41 teljes fogyatkozásból, amelyet a 145. szárosz produkálni fog. Ahogy az egyenlítő felé halad, ereje növekszik. A 145. szárosz már annyira kifejlődött, hogy az 1999-es fogyatkozásnál a legnagyobb totalitás a 45°-os északi szélességen lesz.” Szumma-szummárum: AZ 1999-ES MAGYARORSZÁGON ÁTVONULÓ TELJES NAPFOGYATKOZÁS A HUSZONEGYEDIK VOLT A SAJÁT FOGYATKOZÁS CSALÁDJÁBAN !

Nem mellékes az esztergomi ábrázolás tekintetében megemlíteni azt a tényezőt sem, hogy az oroszlán mellett elhelyezkedő életfa 'a napfogyatkozás fokmértékével' hajlik el, s az 1999. augusztus 11.-ei NAPFOGYATKOZÁS AZ OROSZLÁN HAVÁBAN TÖRTÉNT (az oroszlán csillagkép előtt zajlott le) !

Rajzoljuk meg hát a „Magyarok Nagyasszonyával” kapcsolatos 1999. augusztus 11.-ei Napfogyatkozást Magyarország térképére ! [15.kép] Kiindulásként Fred Espenak és J. Anderson (NASA) napfo-

gyatkozás térképét használtam. [10a.kép.] Sokan felhasználták ezt a pontosan kiszámított megjelenítést a publikációikban. Annak idején én is megrajzoltam a „totalitás”- és a részleges takarás sávját (80%-os) a műholdas Európa képére rajzolva, s további érdekes megjelenítéssel kiegészítve. [10b.kép] Most viszont csak a centrális vonal, az a középvonal kell, ahol a Napfogyatkozás legközepe vonul végig. Ez hozzávetőlegesen Szombathely-Makó irányultságú. S a középvonallal Soltvadkertnek a Csábor-Szarvaskút-Selymes vonalában vonul végig, [15.kép] azaz Soltvadkert területének déli határában. Ha viszont Esztergom irányából (pontosan az esztergomi várhegy pontjából) megrajzoljuk Szent Imre ősi útját, a Napfogyatkozásra is jellemző 19,4°-kal, akkor ez egy nagyon érdekes pontban metszi [15.kép] az 1999. augusztus. 11.-ei Napfogyatkozás vonalát ! A METSZET PONTOSAN A VADKERT NAGYERDŐJÉNEK DÉLI SZOMSZÉDSÁGÁBAN TALÁLHATÓ SZARVASKÚT TERÜLETÉN FEKSZIK !

Itt történt Imre herceg tragikus kimenetelű vadászata ! AZ ÚTJÁT AZ ESZTERGOMI ÉLETFA JELÖLI ! [3.kép] A kettős körben elhelyezkedve egy VAD látható, s mögüle kibontakozik egy növényi 'dzsungel', KERT. Azaz VAD-KERT-nél járunk. A fejedelmi-királyi sarjat, az aranylós testű lépő oroszlán jelképezi. Hova tart, hova megy innen ? Az oroszlán lába közötti Életfa ELÁGAZIK [8.kép], tengelyútja megtörik a fölfelé vezető útja során, s 19,4°-kal FELFELÉ, azaz az északi irányba halad, [3. és 15.kép] ahol útja visszakerekedik, megáll. Ez a végállomás, a tervezett uticél vége. (Esztergom) De meddig jutott, hogy útja során az „ÖRÖK ÉLETÉT” kell hirdetni az életfa jelképisége által ?

Eme oroszlán-életfás VAD-KERT ábrában „Vadkert” megjelenítése mégegyszer benne van ! [8.kép] Az oroszlán lába között 'szárak' összekapcsolódása, találkozása, összefutása, olyan mint az utak összefutó kereszteződésénél találkozó településmagvak. Itt a lenti irányultságú töből összefut, illetve elágazik. Balra kinövése hamarosan kétfelé szakad, ágazik. S fölfelé is tart ebből a kereszteződésből méghozzá a jellemző fokmértékünkkel. De fölfelé

jobb oldali irányba is elágazik egy másik út. S a jobbra tartó út is van mely visszahajlik. TELJESEN ILYEN VADKERT ÚTTÉRKÉPE IS! [8.kép] A balra (nyugatra) kinövő út összeforr, majd hamarosan két-felé ágazik. [27.] Északnak, felfelé Esztergomnak tart a már korábban megjelenített ősi utunk a jellemző fokmértékkel. Északnak felfelé indul majd észak-keletnek tart egy másik útkinövés. S van még egy jobbra, azaz keletre tartó útág, amely bizonyos értelemben ma is visszahajlik. [28.]

Ha ez a fő tengelyű út Vadkertről indul ki és Esztergom irányába tart, akkor van e még további mondandója ? Van. Hiszen mi végre volna ekkora jelentőségű összefüggés-ábrázolás ?! Van egy szarmata nevezetű nép köréből előkerült életfa-ábrázolás [14b.kép], mely tulajdonképpen NÉGY NYÍLKÉNT megjelenítve a középpontba mutat. Megjegyzendő, hogy nem tudnak nekem mutatni olyan ősi életfa megjelenítést amiben, ne volna benne eme négy nyíl, mert az ősi jelentése szerint is benne kell hogy legyen. Benne van az esztergomiban, az anarcsiban, nagyanyánk párnáiban... stb. (Említettem volt, a Krisztus keresztyét, mint a Jézusi kereszténység egyben életfának is tart. Valamikor ezt tudták, s így is jelenítették meg az ősi keresztek, amit a papok hordtak ! Ma például megtalálhatod ezt a temetőink világában a sírkölapok gyakori véseteként, csak keresd meg. Egy keresztet kell látnod, melynek metszetébe négy nyíl mutat befelé a négy negyede felől, s így egyben olyan, mintha fény áradna belőle...) A szarmata életfának van egy fontos tulajdonsága. A négy nyíl könnyen látható, de honnan ered, HONNAN TÁPLÁLKOZIK ? Egy „bütyökből” jó e forrás. [14b.kép] Ez a „bütyök” rajta nem más, mint a VILÁGKÖLDÖK. (Édesanyánkból táplálkozó énünket, emlékünket ma is hordozzuk a köldökünkben.) S természetesen az esztergomi falfestésnek is VAN KÖLDÖKE, ez a „bütyök” a lábaknál, az életfa-elágazás fölött helyezkedik el ! A Vadkert-Szarvaskút Esztergom-várhegy irányú Életfa-út 1 : 6 arányú osztatában helyezkedik el az ősi Szentimre. S szintén az elágazástól a csúcsig tartó esztergomi életfakép 1 : 6 arányú osztatában helyezkedik el az életfa világköldöke. E megjelenített világköldök a

Szentimrei Templom [4.kép], Imre emlékének a temploma (halálának helye).

Innen táplálkozik. Innen ered megjelenése. Ezt a történetet is közli az esztergomi életfa. S az „édesanyából”, az „Istenanyából” ered a szeretet tápláló folyama. Ő táplál, s tart fenn mindent, az örök érvényű Isteni világot. Imre herceg neki ajánlotta virágait, a kezében tartott liliumot, míg ő maga nem lett eme virág, eme életfa. Tápláló folyamává változott. Meghalt érte, meghalt ott, mert tudta örökké él benne, bennünk az a világ amelyet egy percre sem szabadott volna elfelednünk. Új világot nyitott az utódoknak, halála életté változott, s a magyarok újból elkezdték tisztelni, ami átlényegülve immár ő maga volt, az Égkirálynőt, a legfenségesebb Űrnőt, az örök érvényű Szüzet, ki nem 'született' de mégis van, S mindannyiunkat vár, hogy mikor válunk mi is az ő gyermekeivé. Övé a Korona, övé az örök élet koronája, övé az ország, mely önmagát egyszer neki ajánlta...

Az ország magához tért, de csak egy hatalmas lélektragédia volt képes visszaállítani kibillent testét. S ami megmentette a lelkeket, az Imre halála volt. S ami reménytelenné tette az országot, az szintén Imre halála volt. Garázdálkodni, a „felajánlott testtel”, a „felajánlott ország-testtel” csak az tudott, aki a hatalom közébe a legkönnyebben férközhetett. István király sógora, az idegen Orseoló Péter volt 'Szent István' halála után a 'trónbitorló'. Péter 'király', azonban az INTELMEK egyetlen egy szavát sem tartotta érdemlegesnek és betartandónak, s mindenkitől nagyobb pusztítást és megaláztatást végzett a könnyen a kezébe hulló országgal és annak lakosaival:

„Miután Pétert királlyá tették, a királyi felség kegyes hajlandóságát mindenestül elvetette, és német dühösséggel kegyetlenkedett: Magyarország nemeseit megvetette, gögös szemmel és tehetetlen szívvel falta a föld javát, vadállati módon ordító németjeivel és fecske módjára fecsegő olaszaival. Az erősségeket, őrhelyeket és várakat németek és olaszok őrizetére bízta. Péter király felette kicsapongó volt; a király csatlósainak erőszakoskodása miatt abban az időben senki sem lehetett biztos feleségének tisztasága, leányának vagy hűgának szüzessége felől, mert büntelen tettek rajtuk erőszakot.

Látván tehát Magyarország főemberei nemzetük baját, amit Isten ellen való módon cselekedtek rajtuk, tanácsot tartottak, és megkérték a királyt, parancsolja meg embereinek, hagyjanak fel az ilyen alávaló cselekedetekkel. A király azonban dölyfös kevélységében felfuvalkodott, magában forralt undok mérgének dögvészes undokságát így veté nyilvánosságra, modván: „Ha valameddig még élek, Magyarországon mind a bírákat, a méltóságos és tekintetes, valamint az alsóbb rendű embereket, a századosokat, a falunagyokat és mind a főembereket, a hatalomviselőket németekből rendelem, idegenekkel töltöm meg ezt a földet, ÉS TELJESSÉGGEL A NÉMETEK HATALMÁBA ADOM.” És mondá: „Ez a név: Magyarország, abból származik: Nyomorország, hát hadd nyomorogjanak.” Ez volt a viszálykodás melegágya Péter király és a magyarok között.” - található a Képes Krónikában (s olvasható itt Geréb László fordításában).

Ugye semelyik ország sem vágyik ilyen uralkodóra ! A teljes mértékben meg nem becsülés jele, azt mutatja: NAGYON KÖNNYEN JUTOTT (juthatott) A TRÓN AZ ÚJ ÖNKÉNYÚR KEZÉBE ! S miért van az olasz Péternek német csatlósai ? IMRE HERCEG, „IMRE KIRÁLY” HALÁLÁNAK A LEGNAGYOBB KÁRVALOTJA MAGYARORSZÁG MINDEN EMBERE. IMRE KIRÁLY HALÁLÁNAK LEGNAGYOBB HASZONÉLVEZŐJE, VISZONT AZ ÚJ KIRÁLY, PÉTER ! Csak egyetlen embernek volt jó Imre halála !!! Orseoló Péter, a velencei dózse, Orseoló Ottó fia. Orseoló Ottó viszont István király egyik leánytestvérét vette feleségül. Az általános iskolás tankönyvek hivatkoznak is erre az olasz 'uralkodói' kapcsolatra, megnemesítve evvel Péter személyét. Azonban a tankönyvek elhallgatnak egy fontos tényezőt, AMIKOR Péter megszerzi magának a magyar trónt, akkor már nem a velencei dózse fia, akkor már nem vár rá ott semmiféle hatalom, akkor már nincs anyagi vagyona, AKKOR MÁR EGY SENKI a nagyvilág szemében !

A „hercegi cím” örökösnek látszott az Orseoló családban, mígnem II. Konrád német király, majd császár 1026-ban elősegíti az Orseolók velencei bukását. Orseoló Ottó Konstantinápolyba menekül, fiát Pétert pedig István királyunk vette magához. De István királynak más

úton-módon is meggyűlt a baja a német Konráddal. 1030-ban KONRÁD a seregével megtámadja Magyarországot ! S ahogy Marczali Henrik megfogalmazza: „NÉMETORSZÁG ÁRPÁD IDEJE ÓTA NEM TETT ERŐSEBB KÍSÉRLETET HAZÁNK FÜGGETLENSÉGE ÉS TERÜLETI ÉPSÉGE ELLEN”. (A vezérek kora és a királyság megalapítása című könyvében olvasható.) Mindezt megelőzi az az eset, hogy II. Konrád követét egy ízben 1027 során István királyunk nem engedi Magyarországon át Konstantinápoly felé. Nevetséges volna, ha Konrád ez miatt indított volna támadást István ellen. Hogy István nem engedi be országába II. Konrád emberét, ahhoz NYOMOS OK KELL ! Mi lehetett ez ? Miért lehetett a német császárnak oly jelentős oka, hogy Magyarországot minden eszközzel lerohanja ?

Hiszen korábban legalább 22 éven keresztül a német császár és a magyar király között BÉKE URALKODOTT. Ez idő alatt II. (Szent) Henrik volt a német király és a német-római császár. Ez a Henrik viszont István királyunk sógora, GIZELLA KIRÁLYNÉNK TESTVÉRE, és egyben benne tisztelhetjük Imre hercegünk NÉVADÓJÁT ! Megegyyszer mondván a 973-ban született II. (Szent) Henrik 995-től bajor herceg, majd 1002-től király, s 1014-től császár! DE 1024-BEN UTÓD NÉLKÜL HAL MEG ! ÖRÖKÖSE IMRE HERCEG LETT VOLA !!!

A német császárságot Konrád (II.-ik) kaparintotta meg. De a bajor hercegség, ami minden szín alatt az ifjú Imrének illetve volt, az sem lehetett az övé ! Marczali Henrik fogalmazásában: „A királyi hatalom emelésével szoros kapcsolatban II. Konrád főtörékvése családja örökösödési jogának megszilárdítására irányult. Már 1026-ban kijelöltette a fejedelmek által utódjának fiát, az akkor még kilenc éves Henriket, 1028-ban kinevezte bajor herceggé s ugyanazon évben forma szerint megválasztatta királlyá és megkoronáztatta.” (Majd ez a Henrik III.-ként lett 1039-ben a német-római császár, s egyben Péter király támogatója !)

A dolgokat Bánlaky József (A magyar nemzet hadtörténete című munkájában) így fogalmazza meg:

„Ehhez még újabb bonyodalom is járult. 1027-ben II. Konrád az elődje halálával megüresedett bajor hercegi széket, utóbbi testvérének, Bruno passauai püspöknek mellőzésével, saját fiának, Henriknek adományozta, illetve Henriknek a bajor főurak által történt megválasztását sietve jóváhagyta. Ez ellen úgy Bruno mint István király is felszólalt, utóbbinak az lévén az álláspontja, ha már Brunót mint püspököt a kinevezésnél mellőzni lehetett és kellett, akkor jog szerint a bajor hercegi cím és állás az ő Imre fiát, mint a meghalt Henrik császár nővérének fiát illeti. A nemsokára bekövetkezett háború igazi okát többen ebben látják.”

Szintén Marczali Henrik írja: „E hercegség uralkodó családja II. Henrikben kihalt, 1026-ban meghalt az e király által kinevezett herceg, a császár sógora, luxemburgi Henrik, és a bajor főurak 1027 elején, Konrád tulajdon fiát Henriket választották meg fejedelmöknek. E választás, melyet Konrád megerősíteni sietett, törvényes volt ugyan, de István sértve látta általa fiának Imrének jogát, kinek, mint anyai ágon II. Henrik unokaöccsének, lett volna ez országra örökségi igénye.” (320. o.)

Henrik Wolfram írja a „II. Konrád magyarpolitikája” című írásában (megjelent Szent István és az államalapítás című kötetben): „Felmerülhet a kérdés, hogy a magyarok miért nem követelték maguknak a hercegséget [már] 1017/1018-ban, mielőtt az ismét Kunigunda luxemburgi fivérnek jutott volna, akinek érdekeit akkoriban a császárnő rendkívül erőlyesen képviselte. Nem teljesen lehetetlen, hogy Imre igényt támasztott volna Bajorországra.”

Szintén Henrik Wolfram írásában találjuk: „II. Konrád magyarpolitikáját illetően olyannyira hiányosak és ellentmondásosak a forrásaink, hogy jószerivel alig mondhatunk többet, mint hogy uralkodása alatt István és a birodalom közötti kapcsolatok egészen addig éleződtek, hogy kitört a háború. A háborúval kapcsolatban pedig egyértelmű, hogy a támadók a németek, azon belül is a bajorok voltak, akik most először a keresztényi Magyarországot támadták meg. Harmadsorban az is bizonyos, hogy a magyarok elleni támadó fellépés sem a birodalomban, sem Bajorországban nem talált osztat-

lan támogatásra.”

Összegezve. Meghal II. (Szent) Henrik kinek jó kapcsolata van Magyarországgal, s halála egyedülként Imre herceget teszi örökösévé a Bajor hercegségre, s Imre édesanyja szintén egy bajor herceg leánya volt ! „A magyarok miért nem követelték maguknak a hercegséget ?” Mert nem kérdezték meg őket ! És nem is hívták meg őket a „fejedelem választásra” ! II. Konrád MINDENT MAGÁNAK akart. S jogtalanul a fiát, „III. Henriket” ülteteti Bajorország élére. Konrád nemhogy korábban az Orseolókat üzteteti el (István király lánytestvérének, sógorának családját), hanem követeket küldve Konstantinápolyba ismét hatalmi tervet szó Magyarország ellen. S hogy a magyar sarj véletlen sem tartson igényt Bajorországra, Konrád császár megtámadja Magyarországot, s ehhez felhasználja fiának, III. Henriknek a bajor seregeit is. De osztatlan elismerésre a németek között sem elfogadott e terv minden eleme, hiszen tudják hogy a Konrád-Henrik páros jogtalanul bitorolja a trónt és jogtalanul támad a hatalmi igényének megtartása érdekében.

Minden forrás egybehangzó állítása szerint a Magyarország belterületére támadó KONRÁD serege csúfos vereséget szenved: „Visszatért katonaság nélkül mit sem végezve”. Majd Németország kénytelen volt lemondani a Fischa folyótól a Lajtáig és a Fischa torkolatától a Morváig elterülő vidékről „a barátság kedvéért”.

Marczali Henrik a Hildelsheimi Évkönyv 1031-es bejegyzésére hivatkozva a következőket fogalmazza meg: „Imrét, a szent atya méltó fiát, még atyja életében, ifjúsága virágában elragadta a halál. NEMSOKKAL AZUTÁN, hogy Németországgal megkötötték a békét és Henrik bajor herceg, akkor már német király, annak megerősítése végett ellátogatott Magyarországba, siralmasan, vadászaton egy vadkan agyara alatt vérzett el. [Ez az egyetlen korabeli történet, amely a vadkanos történetet ismeri, de nekünk az a fontos, hogy Henrik itt járt.] Ugyanerre az évre vonatkozó bejegyzés az „Altaichi évkönyvben” ez: „Ebben az évben Henrik király és a bajorok hercege Magyarországra jött és békét kötött a magyarok királyával, majd visszatért hazájába. ISTVÁN KIRÁLY FIA NEM

SOKKAL KÉSŐBB MEGHAL; Henriknek (Imrének) hívták és szenté avatták.” (Megjelent magyarul a Szent István és az államalapítás c. könyvben.)

Egész érdekes a helyzet minden tekintetben. Az idős István király már gyakorolja a keresztényi megbocsátást. S tulajdonképpen békét ajánlva úgy látszik lemond Bajország igényéről. MEGBOCSÁT KONRÁDNAK, KI IMRE ELLEN VÉTETT. S minden tekintetben biztosítja is a németeket, hogy legyenek nyugodtak, hiszen fiát hamarosan csak MAGYAR KIRÁLYNAK SZÁNJA. Talán maga III. Henrik is részt vehetett a béke jeleként azon a bizonyos vadászaton. De ha nem is, akkor is III. Henriknek SZEMÉLYESEN MÓDJA NYÍLT TALÁLKOZNI ÉS BESZÉLNI ORSEOLÓ PÉTERREL. Hogy mit beszélhettek azt nem tudjuk, de hogy valamit igen, az biztos, hiszen István halála után III. Henrik pártfogoltja a mi Péter királyunk ! Sőt Péter felajánlja a német-római császárság alá Magyarországot, s a császár ekkor már 1039-től III. Henrik ! MÉG EGY SZEMÉLYT TALÁLTUNK, AKINEK JÓL JÖTT IMRE HERCEG HIRTELEN HALÁLA ! Orseoló Péter velencei hercegsége megszűnt. S uralkodói babérra csak úgy számíthatott, HA IMRE HERCEG MEGHAL, hiszen akkor leány ágon reá száll István trónja ! A Konrád-féle háború miatt István király még fontosabbnak tartotta, hogy Magyarország trónját Imre király foglalja el. Bár most sikeres csatát vívott, de úgy gondolta öreg már ehhez, a haza védelmére egy fiatal uralkodónak kell helyette állnia. Minden bizonnyal fölgyorsult Imre herceg leendő megkoronázás tervének folyamata. III. Henrik bajor herceg s német királynak nem jó esélye volt uralmának megtartásához, ha a magyar Imre még él, hiszen tudta, hogy Bajorországban nem arat osztatlan sikert személye, s bármikor kérhetik a valódi Henriket (Imrét) az ő helyébe. [30.] Ő NEM tehetett semmit Imre ellen, hiszen annak élete védve volt. De tudta, hogy van egy másik személy, akinek jól jöhet Imre halála, s őt Péternek hívták. S Péter (és emberei) könnyűszerrel minden nap István és Imre környezetében tartózkodhatott feltűnés nélkül ! S mivel Imre koronázását tán előbbre hozták, avagy méginkább NYÍLVÁNOS-

SÁGRA HOZTÁK, ezért Orseoló Péternek az utolsó reménye is elszállt, hogy senkiből valaki lehessen. Kötve volt az idő. Majd már csak napok voltak hátra. MAJD HIRTELEN JÖTT A GYÁSZHÍR IMRE TESTÉT SZÁMTALAN HELYEN BORÍTJA SEB, VÉRZIK, SZENVED, MERÉNYLET ÁLDOZATA LETT, MÉG MIELŐBB MAGYARORSZÁG LEGJOBB ÉS LEGNEMESEBB KIRÁLYA VÁLHATOTT VOLNA BELŐLE ! István király halála után rossz idők jöttek, majd még rosszabbak. Péter király kegyetlenkedett, majd alig múlva tíz évre rá, hogy Henrik és Konrád hatalmi haragjától kellett megvédeni az országot, immár Henrik SZABADON jöhetett Péter alatt be az országba, és szabadon kaszabolhatta a magyar nemzetet. Mindezt Péter király tette, mindezt Péter vétette. Ennyi az ő tette, országát nem élte, csak elveszejtette. Útjából eltetette azt az egyetlen ki neki soha nem ártott. Fölfogadott egy embert, hogy a vadászon, amelyen ő is jelen van megölse azt, ki egyedül belőle királyt faraghat. De nem volt úr ő soha...

Az addig oly megbecstelenített Vazul-fiak jelentettek már csak reményt az ország számára. Amit ma Árpád-ház néven nevezünk, az mind őket dicséri. S László király korára az 1083-as évben már eljutunk oda, hogy legelőször avatnak szenteket ebben az országban. Ki lehetett az első, ki László király tekintetében alkalmas volt erre ? A mai túlhülyített nép talán úgy gondolja, hogy hanyat-homlok törtetett László, hogy István lehessen az. De miért törtetne ? Mert nem ő volt az első. Sőt inkább vívódik ennek tekintetében. Szent László király (1077-1095) apja I. Béla király volt (1060-1063), Béla viszont Vazul herceg fia. László király nagyapját az István-i királyi-ház bérencei kegyetlen módon tették uralkodásra alkalmatlanná. Apjának, azaz Bélának viszont menekülnie kellett ezen országból. Béla apátlanul és anyátlanul nőtt fel, mivel édesanyján ugyanazt a kegyetlen tettet végrehajtották, amit Vazulon sem lett volna szabad ! László királyunk egy ÁRVA gyermekeként nőtt fel ! Nem lett volna szemében szálla István ? A nép szemében még ne éltek volna a nem oly régi iszonyú emlékek sora, mi István nevét gazdagítja ? Nem is gondolhatott először László Istvánra úgy, mintha egy szentre tekintene !

Dümmerth Dezső így fogalmaz: „valami történhetett, ami éppen Istvánt avatta legendás szentté”. Igen, már a pápaság által is ismert volt István király országfelajánlása valamilyen fokon. Bár ők egészen máshogy szemlélhettek mindent. S az a király ne lenne szent így aki „Isten birtokába” (az ő megfogalmazásukban „Szent Péter”-nek ajánlott ország szerepel, mivel a pápaság részéről ekkor nincs igazán SzűzMária tisztelet !!!) adja az országát ? Kényszerűségből szenté kellett avatni Lászlónak Istvánt !

Szenté lett avatva István. Ám ekkor az ország bölcsei „mindent elmondtak erről az esetről” Lászlónak ! Miként is zajlott le ez az egész. Miként lett volna Imre király. Miként vétett minduntalan IMRE ELLEN KONRÁD CSÁSZÁR. (Miként támadt Konrád a pápaság ellen is.) Miként támadták meg az országot ! Miként halt meg Imre herceg ! Milyen csodálatos eset történt Imre sírjánál ! Miért volt kényszerű István felajánlani az országát Szűz Máriának ! Mert megértette László: Imre miatt lett szent, István is ! Imrének köszönheti a nép a feltámadását és megmaradását. S bár Konrádot „iszonyú bűnök emésztették”, de mégsem haragudhattak rá, hiszen az az elképesztő tragédia, amely ennek nyomában eredt, csak ez tudta viszatéríteni, az országot rég elvesztett hitébe. CSAK ENNEK KAPCSÁN LETT AZ ORSZÁG AZ, AMI. A Szűzanya országa, Isten országa. S EZ A HIHETELEN CSODA VALÓBAN IMRE SÍRJÁNÁL TÖRTÉNT. A lassan készülő Imre legendában beleírtak hát mindent így egy Konrádos-történetbe. Konrád vétett Imre ellen, de nem írhatták le így közvetlen, Imre herceget megölték, de nem ez volt a lényeg, mert halála életté változott, egy egész nép életévé. Ezért nem írták le a magyarok Imre elvesztésének okát, csupán szomorú tényét, és hirtelen nem várt bekövetkeztét.

Imre „király” élete azonban oly nagy befolyást tett az elmúlt évezredre, hogy a magyar HÁROMKIRÁLYOK egyike lett. II. András házioltárán Szent István király mellett szereplő személy S. EMERICUS REX (Rex=király) néven szerepel. Akik ismerték azok valóban KIRÁLYNAK nevezték. Nála volt a Szent Korona, s nála van még ma is. Ország, Isten Ország, abból a földből nő ki, amely Vadkert

területén feküdt, s szent Liliomát az a templom adja, amely ma egy pusztában fekszik. Ez a mi éltető szeretett Életfánk ma is. A vadászat színtere, a szarvasűzés megigézése egy HALMOKON ELHELYEZKEDŐ TÖLGYFAERDŐBEN TÖRTÉNT. A halom hármashalom, a tölgyfa a keresztényi és a népi hit szerint életfává alakult. Az Életfa az írásban a kettős-kereszt. Imre követte ott a szarvast, követte ott az Istenanyát, addig míg meglátta a halmos tölgyes képében az Isten Országát. Ő ma ott van, s ránk vár, hogy mi is megtaláljuk a régi korok igazságát, az ősök bölcsességét, a világ kezdetét, mely azt mondja: Van, Volt, Lesz, Mindörökké... Mára már elenyészett a vetés, de a Föld új magot kapott, s újra itt ringott az a bölcső mely újból egy ezredévet nevel.

Ha valamikor majd elföldelnek, szeretném ha Szent Imre Emlékezetére épült Templom társaságában egy jeltelen helyre kerülnék. Ez az Életem, ez a Halálom. Vadkert felől félúton ide jutottam én...

Hivatkozások és jegyzetek:

[1.] A középkor folyamán mindazok közül, akik nagy dolgokra következtettek az égitestek járásából kétségtelen, hogy Michel de Nostradame volt a leghíresebb. A francia nyelven kódolt négy soros jövendölései a mai napig izgalomban tartják a világot, mivel a sorrendileg szándékosan összekevert versei közül nem lehet tudni, hogy melyik fog következni, de amikor már bekövetkezett egy fontos történelmileg is 'fennmaradó' esemény, akkor látható, hogy Nostradamus meglátása mennyire is helytálló volt. (Bár, aki nem hisz benne, azt is kérem, hogy ELFOGULATLANUL olvassa el, csak ezt az egyet. A problémát tulajdonképpen az okozza, hogy sokan ELŐRE próbálnak kiolvasni és belemagyarázni a jövendöléseiből valamit.. Most „UTÁNA” vagyunk.) Az emberiség történetéből mintha időről időre kihagynák a magyarokét, ezért is érdekes lehet Nostradamus azon próféciája, amely kiemelten a MAGYAROKKAL kapcsolatban szól. Ez a X. centuria 72.-dik verse :

L'an mil neuf cens nonante neuf sept mois,
Du ciel viendra un grand Roy d'effrayeur:
Resusciter le grand Roy d'Angolmois,
Avant apres Mars regner par bon heur.

(..és ennek magyar olvasata:)

Az 1999. év hetedik havában

az égen a rettegés nagy királya jön:

Feltámad a magyarok (mongolok) nagy királya,

Előtte és utána a Mars boldogan uralkodik.

Eme négy sorosban a legfeltűnőbb a pontos dátum, amely ezen kívül csak mindössze kilenc esetben van alkalmazva. Tehát először is ezért tartozik a ritka jós-versek közé. Különleges jelentőségét pedig az adja meg, hogy ez az évszám (1999) jelenti Nostradamusnak a legtávolabbi időkre szóló számszerűen is kifejezett időadatát. 1999 hetedik havában ami történik, az a második sor szerint az „égen jön el”, tehát ott kell keresnünk: méghozzá sok Nostradamus-kutató által értelmezve az 1999 augusztus 11.-ei Napfogyatkozást jelenti. Itt csupán az lehet érdekes, hogy Nostradamus a hetedik hónapot jelöli, a napfogyatkozás viszont a jelenlegi naptárunk nyolcadik hónapjában történik. Az eltérés azonban könnyen megmagyarázható. Nostradamus idejében (1503. december 14. - 1566. július 2.) még a Juliánus-féle naptár volt érvényben, és ő eszerint számolt. Csak 1582-ben vezette be XIII. Gergely pápa a naptár reformját. Akkor a régi naptárral szemben tíz napot kihagytak (ugrottak) a keletezésben, hogy az eltolódott tavaszpont újból március 21.-ére kerüljön. „Ezért a napfogyatkozás, amit Nostradamus július 29.-ére számíthattott, a jelenleg használatos Gergely-naptár szerint már augusztus 11. napjára esik.” Nostradamus egyébként kiváló csillagász volt. Az értelmezésben az „ég királya” egyértelműen a Nap, s a napfogyatkozások alkalmával valóban „rettegés” fogta el a régi korok embereit. Hogy valóban napfogyatkozásról szól a történet, azt

megegyeztet az is, hogy ugyanerről írt a II. Henrik királyhoz szóló ajánlás jóslat-részében is: „Előbb azonban lesz egy napfogyatkozás. Ez lesz a leghomályosabb és a legsötétebb, ami a világ megteremtése óta Jézus Krisztus kinszenvedéséig és onnantól a mai napig volt.” A napfogyatkozások túlnyomó hányada részleges, „a legsötétebb” és ritkábban előforduló a teljes napfogyatkozás, olyan amilyen augusztus 11.-én is volt. Az „angolmois” szó egy anagramma, mely gyakorlatot gyakran alkalmazta a csillagjósunk, s a Nostradamus-kutatók szerint a „mongol” szót rejtje magában. Mongóliában nem volt látható eme fogyatkozás, csak Európában és a Közel-Keleten, s egyébként is a próféciáiban csak Európa, Franciaország valamint a kereszténység jövőbeli története volt a középpontban. Európában egyedül csak a magyar tekinthető mongolnak, mintahogy a magyarok szemének egyedülálló sajátossága az úgynevezett „mongolredő”, úgy egyben egy lovasnemzet is. S az 1999-es napfogyatkozás is valóban keresztülszelte Magyarországot. A negyedik sorban szereplő „Mars” egyértelműen a háború, a harc jelképe, ami a vers szerint „előtte és utána uralkodik”, **TEHÁT ALATTA NEM!** Ligeti Pál fordításában, értelmezésében ez így hangzik: „uralkodásával beköszönt a boldogság időszaka”. És ami fontos nem egy mai királyról van szó, hanem egy 'halottról', amely „**FELTÁMAD**”, tehát **ÚJBÓL AZ EMLÉKEZET KÖZPONTJÁBA KERÜL**, s a háborúság helyett végre **BÉKÉT HOZ MAGÁVAL** a világ számára ! Ez Nostradamus próféciáinak egyik legfontosabbika, ezért is születtek meg a Centuriák...

[2.] Az általában 'a bivalyokat itató hősök' néven szereplő szerpentinkő pecsét-henger újsumér korból (i.e. 2100 körül) származó ábrája [1. kép] több szálon is kapcsolatba hozható az esztergomi életfás-oroszlános falfestéssel. Mindehhez csak az ősi jelképek nyelvezetét kell ismerni. Tudvalevő hogy a sumér ábrázoláskultúrában az „élet vizével” öntözik „az élet fáját”, s ezt a gondolatvilágot a belőle táplálkozó Jézusi kereszténység is ismeri; az élet vize nem más mint a SZERETET, s az élet fája többek között **AZ ISTENI HARMÓNIA** világát jelenti. Ahol az élet vize van ott van az élet fája is, s ahol az élet fája van ott van az élet vize is. (Keresztényi párhuzamok például: „Ahol szeretet van, ott Isten...” valamint „Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött fiát adta érte...”.) Míg egy széttartó világot mutattak a bivalyok, mivel egymástól távolodnak, addig a lépő oroszlánok már egy összetartó, s egymás felé közeledő világot mutatnak. A pecsét-henger iker-hősei egy kényelmetlen testhelyzetben itatják az Élet vizével (szeretet) a szintén kényelmetlen testhelyzetben lévő bivalyokat, azaz a jelképek nyelvén földiséget, a 'földi' világot, a „földi hőst”. Miért van erre szükség ? Meddig tart eme kin-keserv? Ha az itatás nem így történne, akkor a bivalyok (a földi hős) feladatukat nem látván egymástól, tehát önmaguk (önmaga) valóságától kényelmesen eltávolodna. De mi történne ekkor ? Az állatok hátán egy ládaforma-keretben van az **ÍRÁS**, tulajdonképpen a **SZENTÍRÁS**. Ugyanis kevésbé közismert, de tudvalevő, hogy a

kereszténység történetének legrégebb Szentírása az „emberiség bölcsőjében ringó” sumér képirás. Tehát az állatok hátán egy ládaforma keretben van az „írás”, mely nem eshet le a földre, nem törhet össze, nem semmisülhet meg, s ezt tudják a MEGTARTÓ hősök is. A bivalyt, a földi hőst csupán az égi párjának szeretete tartja életben, hiszen fizikai környezete és helyzete kényelmetlen. Az égi hősnak sem könnyű; Istenhez méltó feladatát csak úgy tudja véghezvinni, ha földi párját ÉLETBEN TARTJA és nem hagyja el, ugyanis neki nincs ANYAGI, azaz bivalyteste. A földi hős minden keserűséget, nehézséget magára vállal azáltal, hogy TÁPLÁLÓJA számára hallgat, s csak azt követi. A nehézségek megoldásában csak egy út járható: ahol az élet vize van ott az élet fája is, a földi hős tehát 'megmássza ezt az égig érő fát', aminek legtetefjén megkapja a TUDÁST, amelyet lehoz a földi világba mindenki számára. Az ÉLET FÁJA maga az „örök élet” jelképe is. A földi hős tehát emlékezni kezd a korábbi életeiben megszerzett Tudásra is, az égi hős pedig nem más mint az „őrangyala”, védelmezője és GONDOLATAINAK KÖZVETÍTŐJE.

A széttartó világot (kifelé álló bivalyok) tehát a képben jelképesen megfogalmazott hősi cselekedet megtartja, s MEGTARTÁSA által az esztergomi ábrázolás esetében már megszületik, láthatóvá válik az összetartó világ (egymás felé lépő oroszlánok) reménye és hite.

Szerencsésnek mondhatom magam abban a tekintetben, hogy hozzátartozom ahhoz a körülbelül 150 főt számláló szűk közösséghez, amely napjainkban a sumérnak nevezett nyelvet és annak képirását ismeri. Számomra a legszentebb a bivalyos szerpentinkő pecséthenger, melynek olvasatát az alábbiakban ismertetem. [1.kép] Elöljáróban megjegyzendő, hogy a sumerológusok általában René Labat ötven-hatvan éve megalkotott szótárát használják, amely a legrészletesebben és rendszerezve tárgyalja a sumér képjeleket, majd azok időrendbeli akkád-babilon változásait, valamint az eredeti hangalakokat (!) valamint azok mai francia nyelvű jelentéskörülírását is. Például a Labat-szótár 76. képjelére mindenki az L.76. rövidítéssel hivatkozik a könnyebb azonosítás végett. Napjainkban a legjobb ilyen jellegű munka Dudás Rudolf sumerológusnak a „Sumér-magyar szó- és mondatára”. A kereszténység legrégebbi történetei megtalálhatók sumér ősfórmáikban is, s ennek köszönhető az átörökített írásforma azon jellemzője, amely a biblikus mondatokat számozásokra osztotta. Ugyanis a sumér képjelek hasábokban helyezkednek el, oly módon, hogy a félmondatok folytatódnak a következő hasábokban, hogy egészek legyenek; a szóátírásnál (betűátírásnál) a mondatokban rejlő 'számítörések' egy-egy ősi hasábhatar jelölnek. A bivalyos pecséthenger esetében az íráskeret hat mezőre van osztva, az olvasás felülről lefelé, jobbról balra halad. Minden egyes jel hasonló rajzlati képét megtaláltam, csupán a negyedik oszlop harmadik képjele egy kicsit más formájú a szótárakban feltüntetettektől; ennek az egynek a jelentéstartalma beleillik a többi sorába, s képjelként mintha egy 'fényesség befogadásaként' alakult volna át. A jelentések oszloponként:

1. oszlop : L.211. GIS vagy US; GIS megtermékenyíteni; US követni az irányt, elrendelni, vezérelni, ŐS. L.6. ZU; tudni, érteni, erő, győzelem; -ZU birtokos rag „tiéd”.

Már ennek a kevésnek a tudásában is jelentős gondolati magvat kapunk, ha össze akarjuk állítani a szavakból a közölni szánt tartalmat. S valahogy az együttes jelentése adja át a lényegét. Kulcsszó pl. a GIS-ZU, MEGTERMÉKENYÍTÉD is. Követni a vezérelt-elrendelt irányt s ezáltal tudni, célt érni az US-ZU azaz ma az ŪZŌ (ŐS-ZŌ) tartalma ez. Szarvas-űző, Istenanya-követő. A mindent kifejező tömör értelem az US-ZU, az ŐS-TUDÁS

2. oszlop : L.591. GUG tiszta, világos, KÉK-es. L.152. SzAR szár, darab, írni, söpörni, terelni, hajtani. A SAR tulajdonképpen egy növényi SZÁR vagy SARJ ábrája, s ezzel kapcsolatosak a további jelentésszavak is, pl. szárral-vesszővel lehet terelni-hajtani, stb. (Megjegyzésem : szár-sarj mint SZÁRmazás.) Érdekességként jegyzem meg, hogy az itteni első képjel (L.591) a L.429.-et is megidézi, mert mindkettő fenti apró 'részletkülönbsége' 'hiányzik' a pecséthengerről. A L.429. GUL elpusztítani, fogvatartani vagy SUN vad tehén, öntözőmű, öntözés. A 429-es jel mintha a pecséthenger ábráját idézné meg : A VAD TEHENEK bizonyos értelemben FOGSÁGBAN vannak, s ha az ÖNTÖZÉS-ITATÁS nem menne végbe, akkor ELPUSZTULNÁNAK s velük együtt az egész világ is. Olvasati szinten azonban a L.591-es a mérvadó. A GUG hangtani azonos a KÉK-nek, s a kék a TISZTA lélek jelölője. (S eképpen is a Szent Koronán található KÉK-OROSZLÁN a TISZTA-LÉLEK kifejező jelképisége.) Az ŐS-TUDÁS-hoz pedig a TISZTA gondolatiság társul, s ekképp a második oszlop olvasata : GUG-SAR azaz TISZTA SARJA.

Az első két oszlop : ŐSI TUDÁS TISZTA SARJA. A továbbiakban szembevetendő, hogy a LUGAL képjele háromszor is szerepel benne, s olvasáskor túlzott volna, s értelmetlen ezt mindig az 'egyszerű' KIRÁLY szóként értelmezni - főleg azért is mert egymás után is szerepel -, inkább mindig a kifejezendő tartalom mögé kell látni. Három másik képjel is ismétlődik ebben a rövid 'szövegben' egyszer-egyszer. Az utolsó oszlopban szereplő CSILLAG formájú jel itt nem az 'Istenszemély', vagy az uralkodó neve (mert ekképp értelmetlen is volna az egész mondat), hanem az alapjelentése a DINGIR-AN-nak, itt tehát valóban ISTEN jelentésű. (Az Életfa 'négy nyila'-Éle kiadja eme csillag jelet.)

3. oszlop : L.151. LUGAL király, ahol LU-GAL egy összetett képjel a GAL és a LU jelekből. (L.343. GAL nagy-szerű, magasztos, herceg. L.330. LU férfi, ember.) (Megjegyzésem a GÁL-hoz, GÁL-ÁNs.) L.535. IB, EB belső, belseje valaminek, világűr. L. 231. I, IA zsíros anyag, olaj vagy SZI megtölteni, feltölteni, teli, odaadni. (Megjegyzésem : SZI-n-ig tölt stb.) Tehát: GAL-LU EB SI azaz együttes jelentését tekintve MAGASZTOS BELSŐ ODAADÁSA.

4. oszlop : L.124. TAB kettős, kettőzni, hozzátenni, szorozni, lobogni, lángolni... TÖBB. L.319a. GARAS határozat, jóslat, varázs. (Megjegyzésem : talán Isten felé törekvő KÉRÉS a 'jó' megtörténéseért, s a reá kapott válasz is.) L. 441. UL, ULU

csillag, ragyogó, gyönyörűség, megnövekedni, feldagadni, jövő (idő), eljövendő. (Megjegyzésem : eljövendő, azaz egy alakot felvevő, alak-ULO.) L.461. KI föld, helység; ország- és városállam neveket követő meghatározó. Összegezve: TAB-GARAS-ULU KI azaz TÖBB JÖVENDÖLÉS ELJÖVETELÉNEK A FÖLDJÉN

5. oszlop : L.151. LUGAL király. Mivel a képjel önmagában áll az oszlopon belül így a jelentése kihangsúlyozott : A KIRÁLY.

6. oszlop : L.151. LUGAL király. L.38. URU város. L.13 DINGIR, AN Ég, Isten. L.152. SzAR (fentebb ismertette). L.319a. GARAS (fentebb részletezve). L.231. SzI (szintén szerepelt már). LUGAL-URU tulajdonképpen a már korábban is megfogalmazott királynak a városára utal, s mivel a sumér földön városállamok voltak, így az URALOM jelentéseként olvasható. LUGAL-URU AN SAR GARAS SI azaz URALMA ISTEN FELÉ TERELI A PRÓFÉCIÁK TELJESÜLTÉVEL az embereket.

A tábla írása ezt üzeni a számunkra :

Ösi tudás
Tiszta sarja
Magasztos belső odaadása
Több jövőndölés eljövételének földjén
a KIRÁLY

Uralma (az ő városa) ISTEN felé tereli (az embereket) a próféciaik teljesültével.

[3.] Már apró gyermekkoromban nagy érdeklődéssel olvastam Nagy-Pál Istvánnak a „Soltvadkert 1376-1976” című helytörténeti könyvét, s belőle ezt az kulcsfontosságú adatot mindig is így jegyeztem meg.

[4.] A miskolci székhelyű Well-Press Kiadó „Vendégváró” elnevezésű útikönyvsorozatának „Látnivalók Bács-Kiskun megyében” című kötetének 113. oldalán olvasható Soltszentimre nevezetességei. (Elektronikus kiadás a Computer Panoráma magazin CD-mellékletén 2004-ben.)

[5.] Napéjegyenlőség azt jelenti, amit a nevében is hordoz: a nappal és az éjszaka időtartamának egyenlőségét. Mivel nyáron magasabban (hosszabb a nappal) és télen alacsonyabban (hosszabb az éj) jár a Nap, így ezek állandó változásában csak két olyan naptári nap van egy év folyamán, amikor a nappal és az éjszaka hossza megegyezik, az egyik tavasszal a másik ősszel történik meg. Ilyenkor a Földi egyenlítő irányára merőlegesen írja le a Nap az útját, ami azt eredményezi, hogy a Föld minden pontján ezen alkalommal PONTOSAN Keleten kel fel a Nap, és pontosan Nyugaton nyugszik ! (Az Országos Meteorológia Szolgálat közlése szerint 2005. folyamán a „tavaszi napéjegyenlőség” ideje március 20.-a, az „ősz napéjegyenlőség” szeptember 22.-e.)

[6.] Nem kell hozzá mély csillagászati ismeret és különleges eszközigény arra, hogy égtájiilag tájolni tudjuk magunkat. Használjunk egy hosszú de egyenes rudat (vesszőt, pálcát) és szúrjuk le függőlegesen a földbe ! Kövessük a felkelő Nap járását a pálca vetett árnyéka által ! Ahogy emelkedik a Nap, úgy fog rövidülni annak árnyéka, s amikor legmagasabban lesz a Nap, akkor lesz a legrövidebb az árnyéka. Tehát amikor csillagászatilag DELEL a NAP, akkor a vetett iránya DÉL felől PONTOSAN (!) északra mutat. (DELEL a Nap, tehát az árnyék DÉL-LEL átellenkező irányban van, s ezt a tudást a magyar nyelvünk is megőrizte !) Továbbfigyelve az árnyék hosszabbodását tapasztalhatjuk. Megfigyelésünk legrövidebb árnyékidőpontja a DÉL, s a DÉL árnyékának átellenében van az ÉSZAK, rá merőlegesen KELET illetve NYUGAT. A kiinduló tengelyt úgy kapjuk meg, hogy a legrövidebb árnyék irányának szögét (E-SZÖG, É-SZÖG, azaz É-SZAK) összekötjük a pálca földbeszúrt pontjával.

A kísérlet illetve a mérés minden napsütötte nap elvégezhető. Tehát a tájoláshoz nem kell hosszú idő csak egy nap, illetve egy Nap. A módszert nyelvünk minden elemének tanulsága szerint régi idők óta ismerték magyar őseink, tehát nem kellett hozzá 'nyugati építőmester'. E rendszer továbbpontosítható, de alaphelyzetben is helyel-közzel pontosnak mondható. Tulajdonképpen nem adhat akkora eltérést, amelyet a későbbiekben a Szentimrei Templom 'tájolása' esetében tapasztalni fogunk.

[7.] SKYGLOBE v3.6

[8.] Az Életfa dőlésszöge a leggyakrabban Badiny Jós Ferenc munkáiban tűnik föl. Badiny Jós Ferenc sumerológus professzor, s egyben a Káld-Pártus történelem egyik legjobb tudója; „Magyarországi” munkássága az esztergomi oroszánok kapcsán tűnik föl: az életfa dőlés-szögét „19,5° misztériumának” nevezi

Egyszerűen átvettem ezt a foktényezőt már korábban is, s a „Géza fejedelem Esztergoma” című könyvfüzetem hátsó borítóján be is bizonyítom, hogy fél fok pontossággal TÉNYLEGESEN EKKORA AZ ÉLETFA ELHAJLÁSA ! (Ez a fok-mérték Badinyinál is olyan, hogy inkább a 19, mintsem a 20 fok felé hajlana.) A további kutatások evvel való összefüggése minduntalan még pontosabb értéket produkált ennek tekintetében; tizedfok pontossággal ez misztikus szám: 19,4 fok !

[9.] 'Aranyló testű oroszánok' szerepelnek a forrásokban... s valóban ez az aranyló színezete ma egy kissé zöldbe hajlik. Fontos még megjegyezni, hogy a mai modern restaurálástudomány nem tudta megállapítani, hogy milyen eredetű színezőanyagokat használtak az ábrázolás megfestéséhez.

[10.] „Egy vadászat során sebesül meg” EZ TÉNY. Talán az olvasó is rögtön rávágja, hogy hogyan. De most nem ez az utóbbi a fontos ez esetben. S amúgy is ha egy

'legendát' akarunk megvizsgálni, akkor mindig annak lecsupaszított alapjával, mondanójának belső magvával kel kezdeni. A központi mag ez esetben: egy VADÁSZAT alkalmával szerzi azon sérüléseit, amelybe belehal.

[11.] A magyarok szarvas-üzéses legendájának két ősi változata:

„Történt azután egy napon, hogy vadászni indultak; a pusztaságban szarvasünő bukkant elébük; ezt a Maeotis ingoványaiba üldözték; futott előlük. Mikor azonban ott teljességgel eltűnt előlük, sokáig keresték, de semmiképpen fel nem lelhatték. Bebolyongták azután ezt a mocsárvidéket, és úgy találták, hogy az alkalmas nyájak legeltetésére. Visszatértek hát atyjukhoz, és tőle engedélyt kapván, minden jószágukkal bementek a meotisi mocsarakba, és ott is maradtak. Maeotis vidéke pedig Perzszaországgal határos; egyetlen gázló kivételével minden felől tenger övezi; folyóvizekben, növényekben, erdőben, halban, vadban, madarakban bővelkedik; ki-be járni ott bajos dolog. Elérkezvén tehát a maeotisi mocsarakba, nyugton megültek ott öt évig. A hatodik esztendőben pedig kimentek; a pusztaságban a sátrak alatt véletlenül a Bereka-fiak feleségeire és gyermekeikre bukkantak, amint férjeik nélkül a kürt ünnepét ülték, és történetesen éppen zene hangjai mellett táncot jártak; jószágostul gyorsan elragadták őket a Maeotis ingoványaiba. A vízőzön után ez volt az első rablás. Úgy esett, hogy ama csatában a leányok között Dul alán fejedelem két leányát is elragadták; egyiket Hunor, a másikat Magor vette feleségül: ezekről az asszonyoktól erednek mind a hunok vagy a magyarok.” [A 1358-ban keltezett úgynevezett Képes Krónika (Chronica Picta) magyar fordítása Geréb László tolmácsolásában (1971)]

„Történt pedig egy alkalommal, hogy vadászni mentek. A pusztában egy gím-szarvas bukkant fel előttük s a mint menekült előlük, a maeotisi ingoványokba üzték. Ott azután végképen eltűnt előlük, úgy, hogy hosszabb keresés után sem bírtak semmiképpen sem reáakadni. Végre is, mikor az ingoványt keresztül-kasul barangolták, úgy találták, hogy alkalmas nyájak táplálására. Visszatértek tehát atyjukhoz és a mint beleegyezését megnyerték, minden jószágukkal egyetemben a maeotisi ingoványok közé vándoroltak hogy ott telepedjenek meg. Maeotis vidéke Perzsia tartományával határos; egy igen szűk gázló leszámításával minden oldalról tenger zárja körül; folyóvizei egyáltalán nincsenek, de bővelkedik fűben, fában, szárnyasban, halban és vadban. A ki- és bejárás nehezen megy. Mikor azonban a maeotisi ingoványok közé letelepedtek, öt esztendeig ki sem mozdultak belőle. A mint azonban egyszer a hatodik esztendőben kikalandoztak, egész véletlenül Belar fiainak gyermekeire és feleségeire akadtak, a mint épen férjeik nélkül sátoroztak a pusztában és sebes vágatva mindenestül a Maeotis ingoványai közé ragadták őket. Történetesen Dulának, az alának fejedelmének két leányát is ezen gyermekek között kapták, ezek egyikét Hunor, a másikat Mogor vette feleségül. Ezen asszonyoktól származnak a hunok vagy magyarok valamennyien.” [Kézai Simon mester krónikája, kit III. László király (1204-1205) krónikásának tartanak; magyar fordítás

Császár Mihály 1901]

A múlt és a jelképek ismerete nélkül könnyen félreértelmezhetőek ezek a sorok a mai ember számára, aki már szakított az ősei hagyományával. Amit a könyv idevonatkozó részében írtam, azt itt szükségesnek tartom kiegészíteni a régebbi forrásszövegek megemlítése miatt. Ahol eltűnt a szarvas, az egy mocsaras, ingoványos vidék, s később szintén ezen a helyen válik láthatóvá a szarvasűzők (szarvas-követők) számára a zene hangjai mellett táncoló leányzóserег. Akik tulajdonképpen nem mások így mint TÜNDÉREK. A népi mondavilág is így festi le őket: A tündérek a nádasmenti vízparton lejtének időnként táncot egy emberfeletti zene közepette ! 'Ahol' eltűnik, vagy átalakult formában bukkan elő a szarvas ott van az 'Istenanya' is. S tulajdonképpen a Tündér megjelenése is nem más mint az Istenanya „érzékelése”. A szarvasűzés, nem jelent mást, minthogy követi a 'hős' az Istenanyát, akit később leírtakban magához vesz (visz), „VELE ÉL” ! (Vele él, s tőle SZÁRMAZIK, a Mindenhatótól.)

Nagy félreértésre adhat további okot, ha az olvasó úgy értelmezi a leírtakat, hogy a megszemélyesített hősök itt asszonyokat és gyerekeket raboltak (loptak) el pogány módra. Mert mi is van megfogalmazva ? A fontos: a férfiak nem voltak otthon. S mivel a férfiak nem voltak otthon, ezért csak az asszonyok, a gyerekek illetve a leányzók voltak csak házuk tájékán ! Hunor és Magor két LEÁNYZÓT ragadott magához ! (Amely két leányt „ezen gyermekek között” kapták, akiknek az apja éppen nem volt otthon.) S ezen elrabolt lányokat később FELESÉGÜL IS VETTEK. Nincs itt tulajdonképpen más leírva, mint a LEÁNYRABLÁS szokása ! Mely szokás a mai magyarok közt is még néhány évszázaddal ezelőtt is tisztán élt. Ez nem a legszebb szokások egyike, hanem maga a LEGSZEBBIKE volt. A „leányrablás” tulajdonképpen nem más, mint 'leánykérés', melyről tulajdonképpen tudott a leányzó (és így szívesen ment élete leendő párjához) és tudott az apa is, hiszen ezért nem volt otthon, hogy az ifjú így könnyebben a leányát elvigye, feleségül vegye. A leányrablás lovon történt. S a regetörténete le is írja eme szép szokás eredetét: „ez volt az első rablás”. E példa alapján is könnyen látható, hogy a félreértés és hozzá nemértés miatt, miért is alakulhatott ki egy hamis, egy torz kép, az ősök iránti legmélyebb tisztelet helyett.

S mindez a történet „Perzsaországgal határos” vidéken történt meg. A mai értelmezésben a Közel-Keleten. Eme regék lejegyzésének korában még tudták az ősök, hogy honnan származtak ! (Minden kulturális.. stb. nyom ma is ide vezet.) A mai magyar kultúrtörténeti kutatók számára elfogadott, hogy a TÜNDÉR nem más mint a korábbi sumér-akkád nyelvben létező DINGIR kifejezés hangtani azonos. A „Dingir” (Labat. 13.) jelentése ISTEN. Tehát az 'Istennel éltek együtt' őseink, mély Istenhitük volt, s ezt adták át leszármazott utódaiknak, az egész népnek is. S figyeljük csak az elmesélést, nem az ötödik, hanem a hatodik 'napkörben' érett meg az egész, ugyanúgy ahogy a Teremtő Isten „hat nap alatt teremtette meg a világot” és így lett teljes a műve. A magyar HAT szava a hit és a Minen-hat-ó alapszavai is!

A leírtakban az magyarok őseinek nagyon TISZTA Istenhite bontakozik ki ! Csak fejet tudok előtte hajtani...

[12.] A veszprémvölgyi monostor alapítólevelének fordítása megtalálható: Szent István és az államalapítás, Osiris Kiadó 2002, 35. old.; vagy: Magyar Kódex – Az Árpádok világa, Kossuth kiadó 1999, 200. old. E görög nyelvű dokumentumot részleteiben az „Ősi jelek - Égi üzenetek” című írásban dolgozom fel.

[13.] Nagy-Pál István: Soltvadkert 1376-1976 című könyvben is dokumentálva van az úgynevezett „Rácz-út”.

[14.] Később Magyarország 1914-es részletes térképén is megtaláltam a Soltvadkertet Csengőddel összekötő KÖZVETLEN UTAT. [Forrás: A történelmi Magyarország atlasza és adattára 1914 (Talma Kiadó, 2001)]

Soltvadkert észak-nyugati határának szomszédságában, található Feketehalom, mely valamikor Vadkerthez is tartozott. FEKETE-HALOM névlegendája szerint, itt vonult át a híres FEKETE-SEREG, mely innen délre tartva (1476) sikeres csatát vívott a török ellen, azonban a visszavonuló sereg, magával hozta a csaták során oly gyakori elhullott emberek által keltett betegséget, s az életben maradtak, itt haltak meg, s az ő HALMUK emlékét őrzi a név. (A „fekete sereg” Hunyadi Mátyás király 1459-ben létrehozott, különböző nemzetiségű katonákból álló zsoldoshadserege, mely körülbelül 8-10 ezer főből állt. Mátyás halála után a sereget nem fizették, 'szétzüllött', Kinizsi Pál szétverte őket 1492-ben, majd rendelettel föloszlatták 1493-ban.) A „Feketehalom” is azt mutatja, hogy a DÉLRE tartó sereg átvonulása, visszavonulása az itteni fontos fő közlekedési 'út' létét erősíti meg.

A törökök az 1500-as években az Alföld nagy részét elfoglalták, és felperzselték sok helyen, ennek következménye, hogy a 'török utáni' korban Szentimre pusztájának KEVÉS lakosa van, mely tényező igen sokáig fennállt. A postakocsijáratok korában váltott lovakra volt szükség a gyors hírközlés és a gyors szállítás végett. Így ez a járat természetesen csak a nagyobb lakosságszámú településeket érinthette. Szentimre pusztájának keleti határában egy nagyobb település volt ebben a korszakban IZSÁK. Egy 1830-as katolikus latin nyelvű Kalendáriumban - sokminden közlése mellett – találtam, hogy BUDÁRÓL 12 postakocsijárat indul ki. S a V. számozású Buda-Semlinum irányú, állomásai: Soroksár, Laczháza, Kun-Sz.miklós, Szabad-Szállás, Izsák, Vadkert, Halas... Ez a tény is azt mutatja, hogy a 'fővárosból' Vadkert irányába egy közvetlen és kiemelt jelentőségű út vezetett ! Érdekes módon Szentimre 'kiesése', későbbi fokozatos elfelejtődése, és kevés lakosa miatt, MA ha valaki az ÉSZAKI irányban található (!) Budapestre akar Soltvadkertről eljutni, akkor - nem a Rácz-út irányában található Izsák fele halad, hanem - a helységnévtáblánkat úgy hagyja el, hogy járműve pont a KELETI irányba, vagy a NYUGATI irányba fog haladni !)

A Budapestről délvidékre tartó vasút megépítése ugyanazt az elvet követi, mint a lovas közlekedés, akár ezeréves idején, tehát a legrövidebb és a legcélszerűbb utat követi, mely ismét érinti Szentimre és Vadkert valamikori területeit ! Borovszky 1910-es monográfiájában találjuk:

„A budapest–szabadkai vasút 1882 december 5-én nyílt meg. Hossza a vármegye területén 145 km. E vasút mentén a következő állomások vannak: Budapest keleti p. u., Budapest-Ferencváros, Budapest kitérő, Erzsébetfalva, Soroksár, Dunaharaszti, Taksony, Kisvarsány, Áporka, Kiskunlaczháza, Dömsöd, Kunszentmiklós-Tass, Homokszentlőrincz, Szabadszállás, Fülöpszállás, Pusztaszentimre, Csengőd, Kiskőrös, Soltvadkert–Tázlár, Pirtó, Kiskunhalas és Göböljárás. E vonalon a keleti expressz-vonat hetenként háromszor közlekedik, mindkét irányban. Továbbá négy gyors,- 8 személy- s ezeken kívül Budapest és Kiskőrös között még egy személy- és egy vegyesvonat közlekedik naponta.”

[15.] Imre hercegünk LEGELŐSZÖR viseli a HE-INRI-CUS nevet. S ennek megerősítésére találtam Györfly Györgynek István király és műve c. könyvének 374. oldalán Imréről: „...a német sógor [megjegyzésem: mármint Istvánnak a sógoráról van szó], Henrik után kapta nevét; a Hildelsheimi Évkönyvek és a Szent Imre-legenda HEINRICUS NÉVEN is említik. A német Heimrik ~ Heimrich, 'otthon uralkodó' jelentésű név azonban a magyaros Emrik ~ Emrih, majd Imreh ~ Imre alakban terjedt el a köznyelvben, s ennek latinosított alakja, Emericus honosodott meg az irodalomban.

[16.] „Tény, hogy a régi magyar forrásokban vagy nem szerepel halálának mikéntje, vagy meggyilkolásáról szól.” Ugyanúgy igaz ez, amikor 500 évtől régebbi Szent Imre-imákat, -énekeket vizsgáltam: egyszerűen nem ismerik azt az állítást, hogy vadkan öklelte volna fel ! E könyv megírásának pillanatában volt részem találkozni a Csonka-toronyánál egy kedves akasztói kerékpáros csapattal. S tulajdonképpen megkértek, hogy meséljek a helyről, s érdeklődve fogadták az újonnan előtáruló ismereteket. A továbbiakban egy idős úrral beszélgetve kitéretem arra is, hogy a régi forrásainkban nem az van, hogy vadkan sebesítette meg Imrét, hanem a régi magyar forrásainkban az van, hogy megölték. Ő viszont állította, „határozottan emlékszik”, hogy mintha látott volna olyan régi ábrázolást, amely a vadászbaleset-szerű tény ábrázolja, s új neki ez az ismeret, s majd utánanéz. Megvallom őszintén nekem is derengett valami hasonló kép az emlékeimben. Utána is néztem, hiszen nem állíthatok olyat, aminek esetleg az ellenkezőjét is tudom. A kép az úgynevezett MAGYAR ANJOU LEGENDÁRIUMBAN szerepel. [A Magyar Anjou Legendárium néven ismert, fő részeiben a Vatikáni Apostoli Könyvtárban őrzött kódex az 1330-as években Károly Róbert megrendelésére készült.] Előszóval használok ezt a forrást a mai kiadványok a szentek életképeire vonatkozóan, s egy lapon négy jelenet van megjelenítve egy-egy szent életéből. Valóban látható olyan

az egyik közölt lapmásolaton (a lap jobb alsó negyedében), amely egy koronás, glóriás embert ábrázol egymagában a legendatörténete utolsó képi megjelenítéseket oly módon, hogy egy agancsos szarvasfejjel, illetve további vad, rémült állatokkal néz farkas-szemet a főhősünk. Teljesen olyan, mintha Imre herceg életének az utolsó jelenete volna a „vadkan kapcsán”. De szerencsémre ez a jelenet nem róla szól, hanem Szent László életéből való. (i.m. 266.) A Szent Imre herceg legendája a következő ábranyagfedet (i.m. 173.) tartalmazza: 1. amikor apja meglesi az ifjú bűnbocsánatkérő imáját, 2. esete a Mór nevű testvérrel 3. fölajánlja magát 4. testét a koporsóba teszik. Nincs tehát sehol vadkan, sőt inkább AZ A KÜLÖNÖS, HOGY MIÉRT ÁBRÁZOLJÁK SZENT DOLOGKÉNT a sírba-tételét, A HALÁLÁT a szent események közt ! (S ez a jelenet is így méginkább kihangsúlyozza, megerősíti azt, amit e könyvben megfogalmazok majd.) Szent László vadás jelenete a következőket takarja a legendája szerint (i.m. 208.) : „Ezután besenyő zsványok törtek be Magyarországra, és férfiakat, nőket hurcoltak onnan rabságba. Seregével üldözvén őket a király nagy pusztaságba jutott, s nem volt mit enniük. S míg a sereget az éhség kísértette, ő eltávolodott tőlük, imádkozva földre borult, és Isten irgalmáért könyörgött, hogy aki egykoron Izrael fiait mannaesővel táplálta, ne engedje a keresztény népet éhségtől, koplalástól elpusztulni. Mikor pedig imájából felkelve visszaindult, íme szarvas- és marhanyáj ballagott vele szemben, s vadságát levetkezve, a királlyal együtt vonult a sereg közepébe. Szedett tehát ki-ki az állatokból annyit, amennyire szüksége volt...” Ennyi. (Az idézett mű: Magyar Kódex – Az Árpádok világa [Kossuth kiadó, 1999])

Ha már e történetet így elkezdtem, akkor nem állom ki, hogy ne folytatom az érvelést valahogyan. Számomra egyszerűen ELKÉPZELHETETLEN a földühödött vadkan által az ifjú herceg megebesítése. Valaki valamikor ezt tényleg átgondolta? Egy vadászat során a vad nem rohan neki a vadásznak, a vadászó (hajtó) tömeg zajának, hanem eszeveszetten menekül. S csak akkor támad a vaddisznó is az emberre, ha nincs más útja, nincs más lehetősége. (Nem hinném, hogy Imre herceg EGYMAGÁBAN ÁLLVA elkezdte volna „cikizni” a hatalmas agyarú vaddisznó kant, s addig bősztette volna, míg amaz föl nem öklelte volna, s védelem gyanánt nem tett volna semmit. Mert csak ebben az egy esetben képzelhető el a története.) A fejedelmi korszakban már megszokott volt, hogy az uralkodó fejedelem mellett, mindig ott állt a személyes testőre, aki a saját életét is föláldozta ha kellett azért, hogy a legnagyobb tekintélyű ura megmaradjon !!! Imre testőre akár egyetlen nyílvevő lövéssel le tudta volna teríteni a vadkant. (Magam is gyakoroltam már az e korra jellemző ún. „visszacsapó”-íjjal.) De ha nem, akkor ő ugrott volna a vadkan elé.

Ha a MERÉNYLET változat mellett tartunk, akkor sokkal jobban érthető minden. A merénylet a vadászatra meghívott vendégként (illetve egy előkelő bérenceként) nem okozott feltűnést, és így könnyen az ifjú herceg közelébe férközhetett. S kihasználhatott egy olyan helyzetet, amikor a 'többség' (szinte mindenki) távolabb

van. Imre herceg sosem volt itt egymagára hagyva, hanem személyes testőre mindig vele tartott, aki az életére nagyon ügyelt (főleg azért is mert egy jeles esemény előtt vagyunk !). A merénylőnek két emberrel kellett szembenéznie, az egyik a kiszemelt áldozat, a másik a testőr. S két változat van annak tekintetében, hogy melyik személyével kezdje, s melyikkel folytassa. ELSŐ változat: hirtelen, meglepetésszerűen leteríti, megöli a testőt; ebben az esetben a herceget nem éri váratlanul a támadás, védekezik, s mivel 'gyöngébb', ezért több seb keletkezik rajta; ilyen időtávban már a 'többiek' is odatérnek, ami azt jelenti, nem sikerült megölni közvetlen az ifjút; a következmény: sok apró sérülés miatt sokat szenved az utód, de még nem hal meg... A MÁSODIK változat: az első kiszemelt pont a herceg, hiszen nem biztos hogy jó a merénylőnek ha a testőrrel veszi fel először a harcot, hiszen annak lényegesen nagyobb tudása van, mint feltehetőleg neki; tehát a merénylő úgy dönt, hogy az ifjúval kezdi, igen ám, de a testőr minden rezdülést figyel, ami a herceget körbeveszi, a merénylőnek ezért csak egy 'vágást' sikerül ejteni; komoly harcra kerül sor, a merénylőnek nem sikerül egy az egyben áldozatához hozzáférni, hanem csak úgy, hogy mindig csak egy apró sebet tud rajta ejteni; ilyen időtávban már a 'többiek' is odatérnek, ami azt jelenti, nem sikerült megölni közvetlen az ifjút; a következmény: sok apró sérülés miatt sokat szenved az utód, de még nem hal meg...

[17.] 1996-ban amikor a Magyar Nemzeti Múzeum gyakorlatilag először rendez az egész ország területéről előkerült leletekből ÁTFOGÓ kiállítást az utolsó fejedelmeink korának kapcsán (a Vajk-István előtti száz év), akkor a szakmai-, és látogatóközönség egyszerűen ELÁMUL. Mert nem csupán a hajdan volt eleink művészetének szépsége nyűgözi le az embereket, hanem valami megmagyarázhatatlant talál bármerre is nézzon: KERESZTEK ÉS KERESZTEK MINDENHOL. Nem így ismerték és nem így ismertették korábban. A kiállítási katalógus máig beszél...

Különös tényezője a sorsnak, hogy amikor a régészet előtárja KOPPÁNY vezér szálláshelyét, Somogyváron, akkor ismét valami nem várt megmagyarázhatatlan tényező kerül elő: A TEMPLOMA. S ekkor a szakmai közönség is lázas magyarázkodásba kezd Vajk-István és Koppány összetűzésének mikéntjéről, és okáról: „Koppány a görög rítusú keleti kereszténységet vallja, István pedig a nyugati latint.” Oké, de akkor hogyan értelmezhető Vajk-István harca a pogányság ellen ?...

Idézek a valószínűleg 974-ben kelt (Géza fejedelem 972-től kezd uralkodni), VI. Benedek pápához írt levélből : "...Az isteni kegyelem azonnal oly nagy sikert szerzett, hogy CSAK a mindkét nembeli előbbkelő magyarok közül körülbelül 5000-en nyertek meg Krisztusnak, a katolika hit tanítása és a szent kereszttség tisztítása által. A keresztények pedig, kik A NÉPESSÉG NAGYOBB RÉSZÉT TESZIK és kik, mint foglyok, a világ minden tájáról oda hurczoltattak a rabságba, és KIK EDDIG CSAK LOPVA SZENTELHETÉK GYERMEKEIKET AZ

URNAK, most vetekedve, minden akadály nélkül, viszik őket a keresztelésre. Mindnyájan örvendenek, mintegy zarándoklásból visszatérve a hazába, mert most már keresztény módra építhetnek imaházat és SZABAD már nekik eddig MEGKÖTÖTT NYELVÖKET a megváltó dicsőítésére megoldani.” (Eme magyar fordítás megjelent a Marczali Henrik által írt: A vezérek kora és a királyság megalapítása c. könyvének 232. oldalán.)

A sorok mintha egy korábban elnyomatott kereszténységről beszélnének, melyet Géza fejedelem újból a szabadság fokára emel. S nem kellett SENKIT erőszakkal téríteni, mert mindnyájan örvendve jöttek. Az olvasó, ha emlékszik, hogy említve volt, korábbi Országunk területe Perzsaországgal határos volt, akkor könnyebben érti meg mindezt: az ógörög források ERRE a területre azt írják, hogy 360 TEM-PLOMOT SEMMISÍTETTEK MEG A PERZSÁK ! Érthető hát, hogy nem volt szabad gyakorolni azt, aminek nyílt vallása emberéletbe került...

[18.] A Pallas Nagy Lexikonában található a Hildebrand-dal részletes leírása.

[19.] Az URUSOK kapcsán: ősi nyelvünkben megmaradva mára felfedezhető, hogy minden testrészünk, szervezetünk... stb. elnevezései OLYAN HANGALAKOT TAKAR, AMELY LEÍRJA ANNAK MŰKÖDÉSÉT ! S mivel ez igen mélyen gyökerezik nyelvünkben, így ez is azt mutatja, hogy az URUSaink az orvoslás tudományának a legmagasabb fokán álltak.

[20.] A Vazul-fiak valójában, Árpád öccsének „Zsolt”-nak a leszármazottai. Így valóban „kihal” az Árpád-ház Imre elvesztése által. Oly szomorúságos időszaka következett ezek után Magyarországnak, hogy CSAK A visszatérő fejedelmi Vazul-fiak (kik a legközelebb álltak az Árpád-házhoz) jelenthettek megoldást az ország számára. S nem is az volt a fontos a nemzetnek, hogy ők pontosan hogy is a leszármazottai az ősöknek. A látszólagos elhallgatás azt eredményezhette, hogy ma már 'Árpádoknak' gondoljuk őket is, hiszen a Vazul-ág adta 1301-ig az uralkodói családot, a 'szent királyaink' sorát, s fontos volt az Árpád idején tett fogadalom ténye is.

Ha a kedves olvasó viszont nem fogadja el ezt a tényezőt, akkor is abban a bizonyos 1031-es eseménysor idején Imre herceg volt az Árpád-fejedelem utolsó férfiági leszármazottja AZ ORSZÁGBAN ! (A Vazul-fiak nem voltak az országban! S a Vazul-fiak nem is számíthattak visszatérésre abban a pillanatban !)

[21.] Például: „...Szent Imrét, ki a király EGYETLEN fia volt” - olvasható Szent László legendájában (1192 után sz.).

[22.] Az esztergomi felirat legjobb (azaz legjobban értelmezhető) fordítását közltem. Forrás: Magyar Zoltán – Szent István a magyar kultúrtörténetben (71.old.).

[23.] A nagyszabású térképészeti munkához, az I. katonai felméréshez korabeli „országleírások” is tartoztak, amelyek a térképen nem ábrázolható információkat szövegesen közölték. Az eredeti gót betűs német nyelvű kéziratban Vadkertre vonatkozóan az alábbi számunkra fontos érdekességet olvashatjuk: „Am Dorfe befindet sich ein Hochstämiger Wald welche aus Eichen mit darunter g..gten Aspen bestehen.” Ami a saját fordításomban a szavak sorrendjét követve: „A falunál, található, egy, „áthatolhatatlan” (érintetlen), erdő, amelyik, tölgyfából van... A „Hochstämiger” kifejezés takarja, hogy milyen is ez az erdő; a „hoch” jelentése „magas”, a „stämmig”, pedig „zömök, vaskos”. Magas is, meg zömök-vaskos is ! Teljesen olyan, mint ahogy nagyapám is leírta ezt: „ÉRINTETLEN” ! TÖLGYFÁBÓL ! Az „Aspen”-t nem találtam meg a Halász-féle kéziszótárból, amely 45-ezer címszót tartalmaz. A „die Aspe” jelentése amúgy „rezgőnyár”, az „Aspen” ennek a többes száma. A szöveg további folytatása: „... a magas tölgyfák alatt rezgőnyárok találhatók.”

[24.] 'A helyben található romok felhasználásához' annyit fűznék, hogy ezt a Soltszentimre története c. könyvből vettem át (8.old.), de eddig az eredetét, eredeti szövegkörnyezetét még nem találtam meg. Mindenesetre átvettem eme tényezőt, amely tulajdonképpen nem mond ellent e templom építésének..

[25.] Sok kutató úgy véli, hogy 1083 előtt Imre teste nem a Fehérvári bazilikában volt. Majdhogynem azt, hogy mégis 'ott volt', azt az Imre-legenda meséli el a „Konrád” történet által, Konrád „csodáját” csak úgy lehet elmesélni, ha István és Imre teste egy helyen nyugszik. A 'Konrád-történet, azonban egy sokkal nagyobb (nem személyes, nem személyre vonatkozó) csodát mesél el rejtéki módon, amely MAGYARORSZÁGRA vonatkozik: hogyan került le az országról, az egész népről „a szorító páncél” (a 'bűnöknek' bocsánata). Hogyan ? Imre által.

[26.] A székesfehérvári „romkertből” (a hajdani bazilika területéről) előkerült egy kőkoporsó, amely akkor kérdés tárgya volt: KIÉ LEHETETT ? Ma sincs véglegesen eldöntve, s viták, kutatások tárgyát adja. Géza fejedelemé ? Szent Istváné ? Imre hercegé ? E három személy körül csoportosulnak az érvek. Szent Istváné biztosan nem lehetett, hiszen olyan formavilág, hitvilág tükröződik rajta, amellyel Vajk-István szembefordult ! (De ha valami kérdés tárgya, akkor is 'hivatalosan' Istvánnak adják, mind oly sok esetben észérvek nélkül.) Én korábban Géza fejedelemnek tulajdonítottam (Az igaz hit útja az Életfa által c. kötetben), s be is mutattam néhány bizonyító okot erre vonatkozóan. DE KIMONDOM: TÉVEDTEM ! A kőkoporsó minden eleme csak a fejedelmi korból érthető meg, s csak olyan személy fekdühetett benne, aki evvel a világgal harmonizált ! Napról-napra egyre többet kezdtem tudni, a rajta megjelenő jelképvilág történeteiből. A kőkoporsón olyan dolgok találhatók, amelyek ezen kívül CSAK AZ ESZTERGO-

MI ÉLETFÁS OROSZLÁNOKAT TARTALMAZÓ FALFESTÉSEN SZEREPEL-NEK ! Párhuzam van köztük ! E festés Imrével való párhuzamát bemutatom e könyvben. Mígnem csak a koporsó legelején lévő történetet nem értettem: egy gyermeki lelket visz az angyal a mennybe ! IMRE HERCEG Ő !
Megtekinthető ma a fehérvári „romkertben”...

[27.] „A balra (nyugatra) kinövő út összeforr, majd hamarosan kétfelé ágazik.” Az egyik ága a mai Kiskörösnek, a másik Kecelnek tart. Az életfa szerint elágazást a rajzon [8.kép] azonban nem ott vittem, ahol ma az aszfaltos kövesút fut. Mivel én az ősi utakat akarom megjeleníteni ! Régen is valóban a település csomópontjából nyugatra egy közös út vitt, amely úgy másfél kilométer tájékában elágazott. A kőrösi rendjén is van, de belőle a keceli a maitól még előbb leágazott, s a Bőszéri-tó déli oldalán haladt el (ma az északi oldalánál visz az út). S itt is volt nagyapáink KIEMELT földútja. Azonban a téveszesítés, szövetkezesítés korára eső lekövezés, aszfaltozás nem vette figyelembe ezt a régi rendet. Ezért a Kecel-Soltvadkert közötti műutat a „József Attila Mezőgazdasági Termelőszövetkezet” központi telephelyének irányába terelték el. S északabbra kerülve, kitérővel ellátva jóval hosszabb ez az út mint régen volt. Az eredeti Kecelnek tartó utat ma a 'vasúti átjárónál' keressük. Ha Kecelről tartunk Soltvadkertre, akkor egyenesen kéne haladnunk ott, ahol majd nagy kitérő kanyarok lesznek északra; a Vadkert felé tartó ősi földesutat ma „nyári útnak” nevezik !

[28.] „S van még egy jobbra, azaz keletre tartó útág, amely bizonyos értelemben ma is visszahajlik.” Vadkert központjából a mai Tázlár irányába tartó út valóban egy KUNKORÚT, amely „mindig vissza akar hajlani”. Ennek oka a település központjában található ősi vízmaradvány. [14a.kép] (Eme vízmaradvány, nem más, mint az ŐSDUNA, azaz a magyarok régebbi szóhasználatával az ISZTER medre !) Ha megfigyeljük – avagy helybeliként tudjuk – e vizes meder, vizes mélyedés úgy 200-300 méter széles, és úgy 2-3 kilométer hosszú, valamint a kezdete a TELEPÜLÉS KÖZPONTJÁBAN TALÁLHATÓ ! S ez az oka mind ennek ! Ha az egyik bácsi a tó másik oldalán található másik bácsihoz ha át akart menni, akkor nem mehetett egyenesen át a víznádason néhány száz métert hanem kerülnie kellett, s nem minden esetben kifizetődő ha észak felé kerül, néha jobban járt ha dél felé került ki a tavat, mely út így kezdetben Tázlárnak futott, majd visszahajlott. De ugyanígy a keleti oldalon lakó ember, ha a délre tartó Halas felé akart menni, akkor szintén nem volt neki célszerű az északi irányból több kilométert megtéve megkerülnie a tavat. A tázlári út „visszahajlása” halas felé a mai „szemét-telep” környékén keresendő. A hosszú nádas a közlekedés szempontjából később is gondforrás volt. S minduntalan átvágásokat alkalmaztak a tázlári-vadkerti irányultságú útból. S ennek köszönhető az első jelentős feltöltés a település mai szélén található „Nádas utca” képeben, melyet az okozott, hogy Tázlár (Prónayfalva) földesura

Prónay úr jelentősen segítette a vadkerti vasút, vasútállomás létrejöttét anyagilag, s hogy ne kelljen kerülniük a vadkert-tázlári úton északnak egy 'visszahajlást eszközöltek' itt. A mai „számozott út” Kiskunhalas irányába is ezt a visszahajlást követi: tehát először a soltvadkerti településközpontból Tázlár felé hajtunk, majd visszatérítenek minket Kiskunhalas felé. (Visszahajlik ez az út, de tulajdonképpen nem ez a halasi út ! Mert az egy másik !)

[29.] Bánlaky a következő megjegyzést fűzi ide:

Aloldus: „Bavariae causa haereditande Chunradus Romanorum et Stephanus Ungarorum rex dissidentes, arma in alterutrum parabant“.

[30.] Bizonyítékot találtam arra vonatkozóan, hogy a bajor népet, a bajor főurakat „átverték” Konrádek, s úgy állították be kezdetben, hogy ez a HENRIK, aki lesz az új „hercegük”, az a magyar IMRE (HEINRIK). Ezért sem aratott köztük osztatlan elismerést III. Henrik, hiszen ők „Imrét választották” és fogadták el ! De erről talán a magyarok nem is tudtak. A III.-nak ezért még jobban kellett Imre halála, ezért támadtak az országra, ezért léptek titkos szövetségbe Péterrel.

[XP.] „Keressetek és kutassatok, mert megtaláljátok az igazságot !” Mindenhol. Hóman Bálint: Szent Imre című munkájában (1930) a következőket írja: „Felmagasztalása névnapját, november 5-ét, mindjárt szentté avatása után magyar egyházi ünnepé avatta Szent László törvénye. Később századokom át halála napja, szeptember 2-a is ünnepe volt a magyar egyháznak. Székesfehérvárott és Esztergomban őrzött ereklyéi, a tiszteletére szentelt fehérvári várkapolna, a nagyváradi Imre-oltár, a solti széken – nyilván egykori szálláshelyén – épített s a mai Szentimrepusztának nevet adó temploma búcsújáró helyei lettek a vigasztalásra, gyógyulásra vágyó hívőknek.”

Ennyi telt tőlem...

„Mikor a Nap elsötétedik, a Hold nem fénylik, a hatalmasságok megrendülnek...”
(Márk 13. 24-26.)

VÁLOGATÁS A KAPCSOLÓDÓ IRODALOMBÓL:

- A Magyar Szent Korona hiteles makettje (Excenter Demo Stúdió, 'papírkivágó')
Aranytársoly című folyóirat (a Gondolatház-2004 Bt. hagyományörző havilapja)
A történelmi Magyarország atlasza és adattára 1914 (Talma Kiadó, 2001)
BÁCS-KISKUN megye térképe 1:150000 (Kartográfiai Vállalat, 7. kiadás 1988)
Badiny Jós Ferenc: Káldeától Ister-Gamig II. (Orient Press Kiadása, 1997)
Badiny Jós Ferenc: Káldeától Ister-Gamig III. (Orient Press Kiadása, 1997)
Badiny Jós Ferenc: Az Esztergomi – Isztergami – oroszánok titka (Ősi Örökségünk Alapítv., 2. kiadás 2000) [Borítótér a soltvadkert szarm. Perian János munkája]
Dr. Bobula Ida: A magyar nép eredete (Anahita-Ninti, 2000)
Bognár Anikó – Dr. Juhász Antal – Schantl István – Schantlné Farkas Julianna: Soltszentimre története (Csonka torony Alapítvány, Soltszentimre 2000)
Dr. Borovszky Samu: Pest-Pilis-Solt-Kiskun Vármegye I.-II. kötet (1910)
CD Panoráma '99 nyár (Computer Panoráma Kiadó, 1999)
Császár Mihály fordításában: Kézai Simon Magyar krónikája (Budapest, 1901)
Cséfalvay Pál – Zombori István – Maria Antonietta De Angeli: A magyar kereszténység ezer éve (Magyar Katolikus Püspöki Konferencia kiadásában, 2001)
Csomor Lajos: Őfelsége, a Magyar Szent Korona (1996)
Anton Deimel: Sumerische Grammatik mit Übungsstücken (1939)
Dercsényi Dezső: Az esztergomi királyi palota (Corvina Kiadó, 1975)
Dudás Rudolf: Sumer (szkíta) – Magyar szó- és mondattár (Vancouver, 1998)
Dümmerth Dezső: Az Árpádok nyomában (Panoráma, negyedik kiadás 1987)
Dümmerth D.: A titokzatos jelbeszéd – A magyar szent királyok nemzetsége (1989)
„Első katonai felmérés” Magyarországra vonatkozó térképszelvényei 1763-1785
Falvay Károly: Boldogasszony – A női szerep a magyar hitvilág tükrében (2001)
Fekete Sándor Pál – Nostradamus titokzatos könyve: A Prófeciák (Média K., 1991)
Jean-Charles de Fontbrune: Nostradamus 1999-től az aranykorig (Elekta Kh., 2002)
Forrai Sándor: Az ősi magyar rovásírás az ókortól napjainkig (1994)
Adrian Gilbert: Égi Jelek (Alexandra, 2001)
Gönczi Tamás: Ennek a világnak... - Pilisi titkok, Pálos barátok (Bé-Bé K., 2003)
Györffy György: István király és műve (Gondolat Kiadó, 1977)
Elisabeth Haich: Beavatás I.-II. (Édesvíz Kiadó, 1994)
Hóman Bálin: Magyar középkor (1938)
Homor Imre: Esztergom nevezetességei (Esztergom, 1930)
Dr. Hóka Imre: Szent Imre emléke (Budapest, III. kiadás 1930)
Hofer Tamás és Fél Edit: Magyar népművészet (Corvina Kiadó, 3. kiadás 1981)
„Képes Krónika” (kézzel írt és rajzolt kódex, 1358)
Képes Krónika Geréb László fordításában (Magyar Helikon, 1971)
Kocsis István: Magyarország Szent Koronája (Püski Kiadó, 3. kiadás 2005)
René Labat: MANUEL D'ÉPIGRAPHIE AKKADIENNE (Paris, 1948)

László Emőke – Pásztor Emese – Szakál Aurél: Halasi csipke (Halasi Csipke Alapítvány, 2004) [Oroszlános címer 166. old.]

László Gyula: A honfoglaló magyar nép élete (Magyar Élet Kiadása 1944 – Püski) [A soltszentimrei nyereg 344.-349. old.; XXIV tábla]

Ligeti Pál: Nostradamus - Jóslatok az ezredvégről (1990)

Ligeti Pál: Nostradamus - Világvége (1991)

Mark Littmann – Ken Willcox – Fred Espenak: Napfogyatkozás a maga teljességében (Napvadász, 1999)

Magyar királyi városok c. könyvalbum (Gabo Kiadó, 2000)

MAGYAR KÓDEX – Az Árpádok világa (Kossuth Kiadó, 1999)

Magyar Nemzeti Múzeum kiadásában: THE ANCIENT HUNGARIANS (Kiállítási katalógus, 1996) [Soltszentimre 351-352. old.]

Magyar Szentek tisztelete és ereklyéi (Keresztény Múzeum Esztergom, 2000)

Marczali Henrik: A vezérek kora és a királyság megalapítása (Athenaeum, 1895)

Mátéffy Balázs: A Szent Korona (Corvinus Kiadó, 2003)

Meszlényi Róbert Imre: A vallásalapító ősmagyarok kéklilioma (2002)

Molnár V. József: Az emberélet szentsége (Főnix Könyvműhely, 2001)

Nagy-Pál István – Dr. Apró János: Adalékok Soltvadkert történetéhez (1972)

Nagy-Pál István: Soltvadkert 1376-1976 (1975)

Nagy Sándor Káson: Lelkünk tovább él (Szabad Tér Kiadó, 1990)

Nagy Sándor Káson: Újjászületésünk útja (Szabad Tér Kiadó, 1991)

Orbán Árpád: Nimrud király népe – A magyarok őstörténete (Csíkszereda, 1942)

Papp-Váry Árpád: Magyarország története térképeken (Kossuth/Cartograph., 2002)

Pelzo: Géza fejedelem Esztergoma (Péli és Társa Kiadó, 2002)

Pelzo: Az igaz hit útja az Életfa által (Péli és Társa Kiadó, 2003)

Péli Zoltán Gábor: CORONANI STEPHANI – A Koronakutató Konferencián elhangzott előadás szerkesztett változata (Péli és Társa Kiadó, 2003)

Révész László: Emlékezzetek utatok kezdetére... - Régészeti kalandozások a magyar honfoglalás és államalapítás korában (Timp Kiadó, 1999)

Soltvadkert az ezredfordulón (Média Kvint Kft., 2003)

„Sumer: Az éden városai” című könyvalbum (Athenaeum 2000 Kiadó, 2000)

Szent Imre herceg legendája (1110 körül) – fordította Csóka J. Gáspár

Tátrai Zsuzsanna – Karácsony Molnár Erika: Jeles napok, ünnepi szokások (1997)

Tóth Endre: A koronázási jogar és palást (Agapé Ferences Ny. és Kk., 2000)

Történelmi Atlasz - A középkor számára (Kartográfiai Vállalat, 4. kiadás 1987)

Varga Géza: A magyarság jelképei (Írástörténeti Kutató Intézet, 1999)

Vendégváró – Látnivalók Bács-Kiskun megyében (Well-Press Kiadó, 2002)

Veszprémy László szerkesztésében: Szent István és az államalapítás (Osiris, 2002)

Vukov Konstantin: A középkori esztergomi palota épületei (2004)

Zelliger Erzsébet: A Tihanyi Alapítólevél (Bencés Kiadó, 2005)

HA SZENT IMRE FÖLDJÉRE LÉPSZ

Ha felkeresed az ősi Templomot, ne feledd hogy sírhalom is ez ! Tisztelettel fordulj feléje, mert csak ekkor láthatod meg értékeit. Érezni fogod, hogy lassan a harmónia jár át. Ez kíséren további utadon; amit kaptál az Élettől, azt add is tovább. Ne feledd, e nélkül ma te sem léteznél!

Nem szeretném, ha a helyet merő hóbertől vagy divatból keresnék fel az emberek! Évtizedekkel ezelőtt kincskeresők is bolygatták a helyet, mit sem találva. Az újabb kincskeresőknek üzenem: nem fognak ott semmit találni a földben. Mert az igazi Kincs ott a Föld felett temetetlenül helyezkedik el. Ha hangosan játszadozó gyermekereget látsz ott, hagyd őket békében, hagyd hogy a boldogságot magukba szívják ! Ne feledd, hogy ők életed reményei. Ne feledd, hogy ők még egyszer viszsztatérnek majd ide, s érteni fogják majd azt is, amit te még meg sem érthettél.

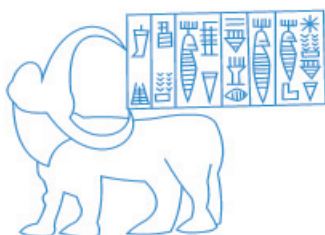
Bárhonnan is jössz és bárki is legyél, nem engednéd meg, hogy édesapád, édesanyád, vagy oly szeretett elhunyt fiad sírjára hajtsanak rá a széles gumikerek ! Mivel ezt tudod, ezért ezt te se tedd. Az autódat így hagyd a templomtorony azon előterében, ahol a rá merőleges útból parkolóhely ível ki. (De megállhatsz még előbb is.) A templom-rom egy mesterséges halmon helyezkedik el, s szörnyű volt az a látvány amely mindössze egy év alatt kopott le róla a ráhajtó 'út' gyanánt. Ma már ne tedd, és ne engedd, mert különben elkopik és semmivé vész az, amit egy évezrede tiszteletből hordtak oda az emberek. Ne szidd, akinek ebbéli tudása ideértve még hiányos, inkább mond el a hely történetét, hogy megértsék érvelésed !

Bár ma te egy romot látsz, mégsem az mi előtted ott van. Tudták az építők, hogy így fog kinézni. S úgy tervezték, hogy ma is egy működő egységet adjon. Ha valaki a falaira lép, kövesd te is, hiszen egy templom úgy funkcionál, hogy beléje, s reája lépnek. Azonban vigyázz is rá ! Ne engedd meg senkinek sem, hogy a nevét karcolja a kövekbe. Mert ha mindenki eképen örököltette volna meg ottlétét, akkor ma egy elkarcolt homokhalom volna a helyén. Ha messziről bármit ide tudsz hurcolni, akkor el is tudod vinni, ezért tehát ne hagyj szemetet magad után. Emlékezz a helyre, mert a hely is emlékezni fog hogy itt jártál!

Ha szeretnéd, hogy e templom egy évezred múlva is itt álljon, akkor tehetsz is érte, bármilyen kicsi is a lehetőség. Mert a legkisebb a legnagyobb. Ne feledd, hogy a templom súlya is egy alatta elhelyezkedő apró porszemen nyugszik. Ha ő nem volna és a mellette lévő parány sem volna, akkor a templom mivé lenne ? Ezért te is részese vagy annak, hogy mindezt megtartsd !

Szerencsére már 1998 óta létezik Soltszentimrén a templom védelmében a **Csonka-torony Alapítvány**. Ha szeretnéd, hogy a ma pusztában található templom állaga ne romoljon, hanem javuljon, akkor lehetőségedhez mérten banki átutalással, vagy postautalvánnyal érték-összeget juttathatsz el az alábbi számlaszámra: **52500020 – 16000009**. Köszönettel az ő nevükben. Ha teheted a 'közlemény' rovatba írd be: „Szent Imre Emlékezetének Templomára”. Még találkozunk...

1. kép

 ...

Ősi
 Tudás
 Tiszta
 Sarja

Ősi tudás tiszta sarja
 Magasztos belső odaadása
 Több jövődőlés eljövételének a földjén
 A KIRÁLY
 az Ő VÁROSA (Uralma)
 Isten felé tereli az embereket a próféciaák teljesültével.

A hozzávetőlegesen 4100 éves szerpentinkő pecséthenger olvasata.

2. kép:

Az első fényképem az esztergomi falfestésről:

Megjelent a Fény. Felismert, s én felismertem
a jelentését, a jelentőségét. Ennek Élek s ez Él belőlem.

3. kép:

Napjaink korából származó rekonstrukció (Harkai István).

A 21. életfa előtt lépő oroszlán.

4. kép:
Szent Imre ősi temploma Szentimrén.

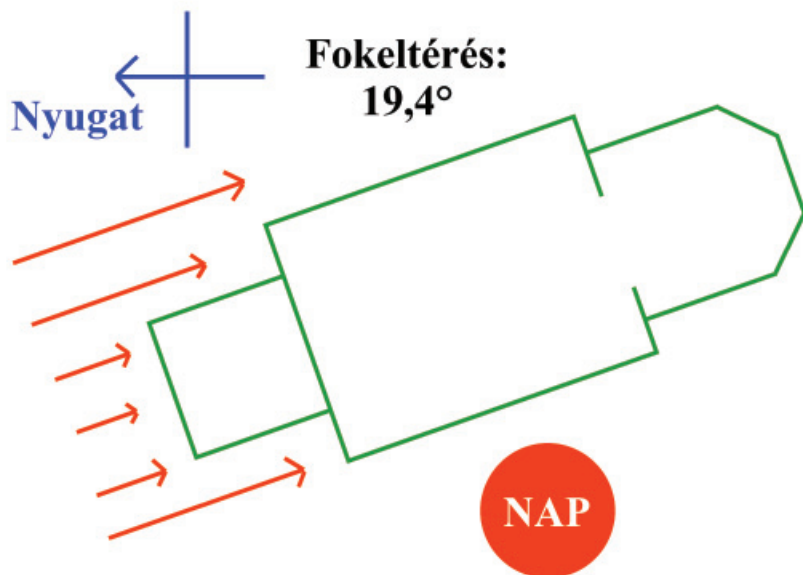
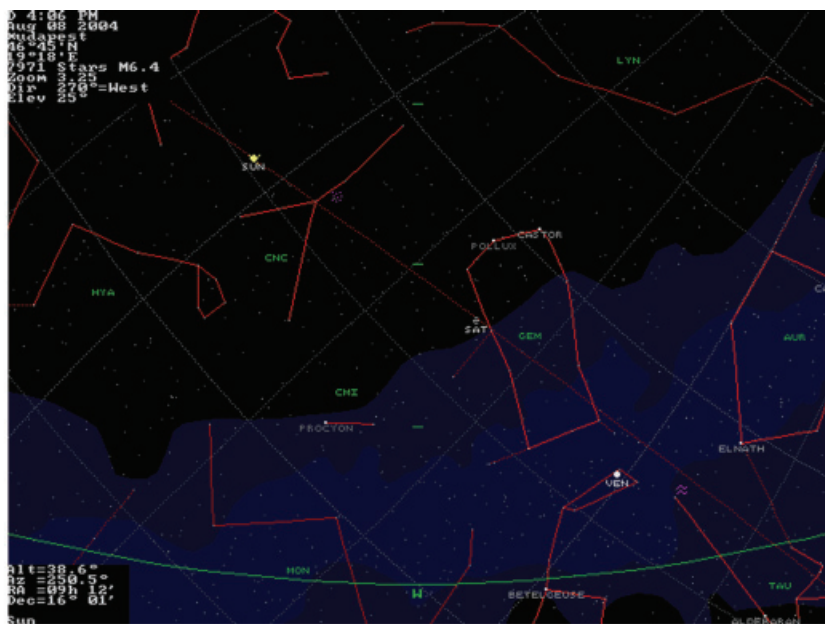
A népi legenda szerint: “Szent István király építette
Imre herceg emlékére”.

5. kép:
Ablak az ablakban.

Lehet látni, hogy a tetőzet közepén helyezkedik el a Nap
ebben az augusztus elejei időpontban.

6. kép:
Az égi iránytű.

A SKYGLOBE programmal pontosan meg lehetett állapítani
a Templom tájolását.

7. kép:

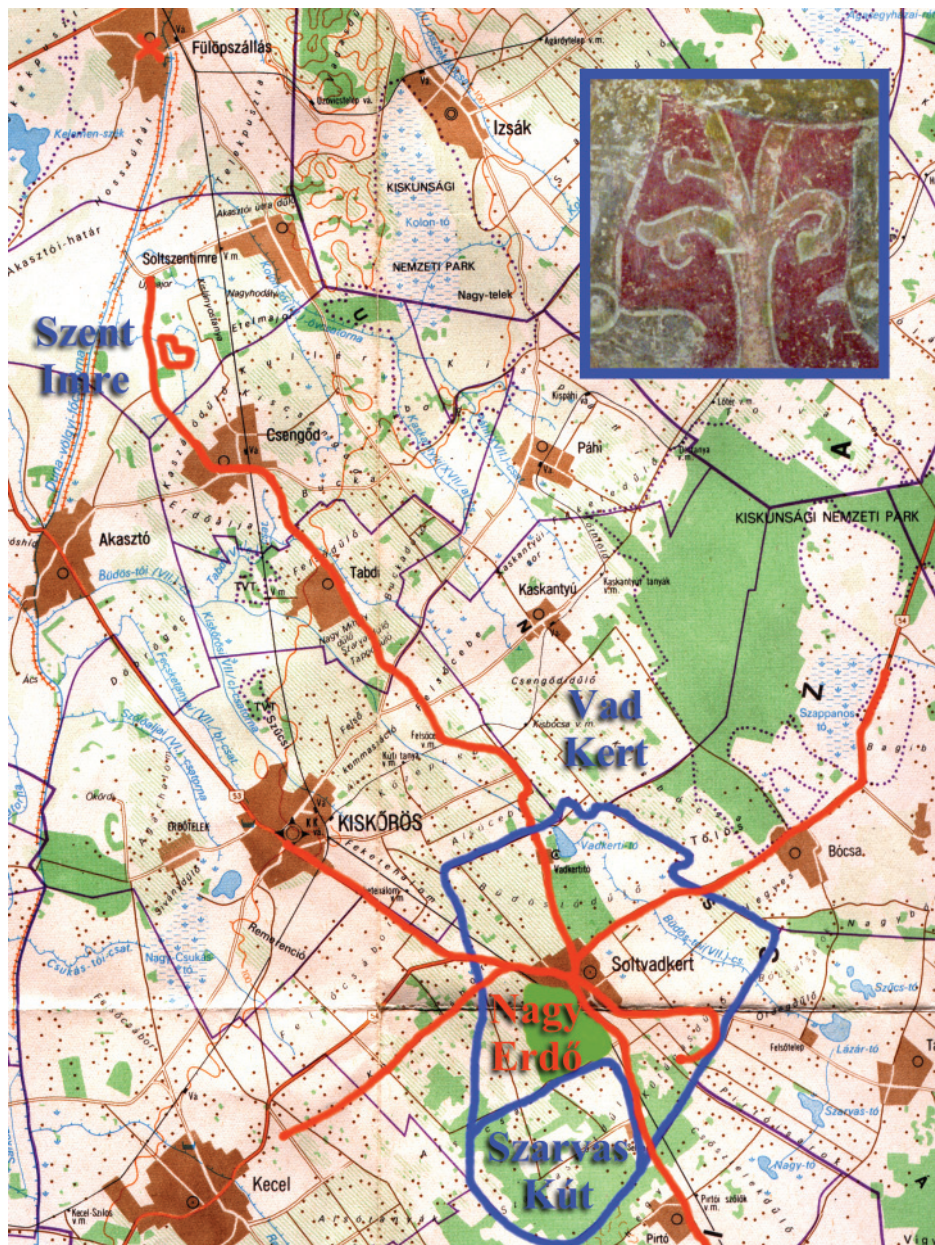
A kettős ablakon keresztül megjelenik közvetlen Nap-Fény.

A bevetülő fény legelőször “SZEPTEMBER MÁSODIKÁN” jelenik meg. (Szent Imre 1031-es halála napja ez.)

8. kép:

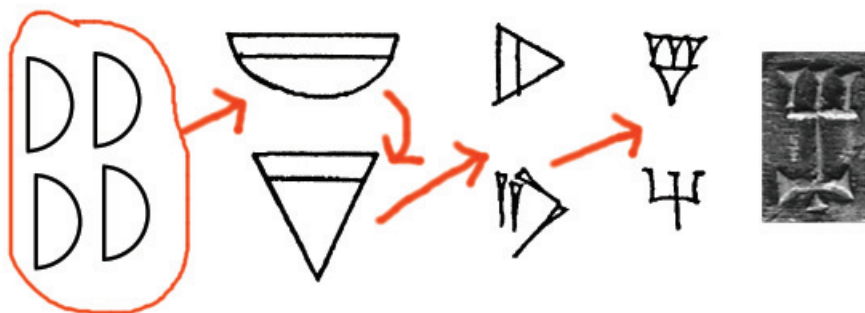
Az ősi Szentimre és az ősi Vadkert között közvetlen út található.

A tölgyeserdő Életfája és indái Vadkerten és Esztergomban.

9a. kép:

A templom egyetlen fargott köve ősi írást tartalmaz.

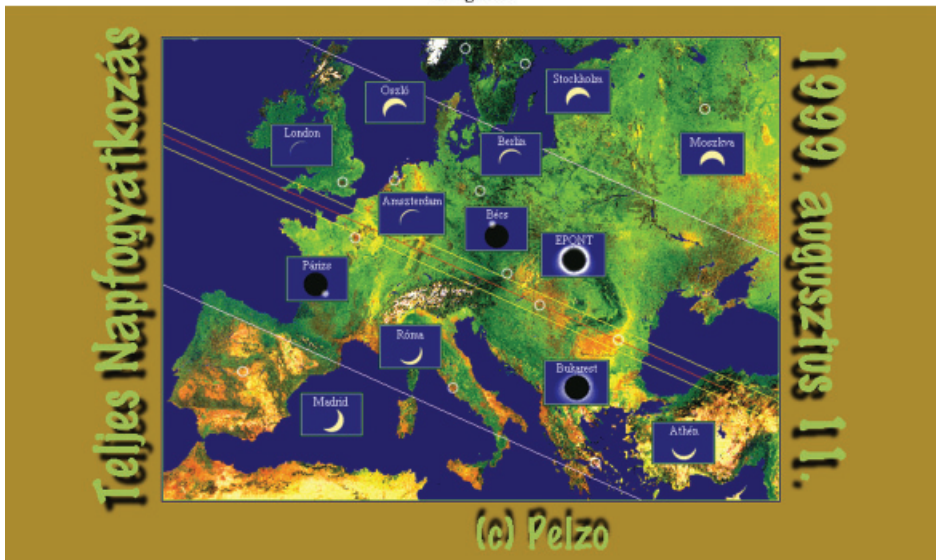
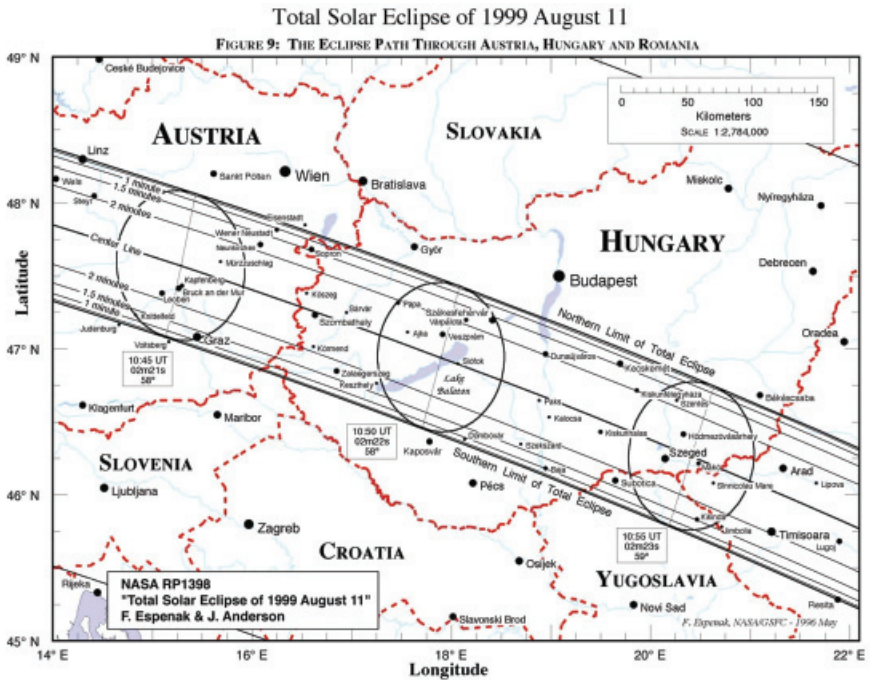

9b.kép: Imre király pénze emlékszik e helyre ?

9c.kép: a NINDA képjel fejlődése René Labat “szótárában” (középen).

10. kép:

F. Espenak és J. Anderson (NASA) közétett Napfogyatkozásábrája.

Annak idején én is készítettem egy rajzot a Vadkert fölött lezajló 1999. augusztus 11.-ei teljes napfogyatkozásról.

11a. kép:

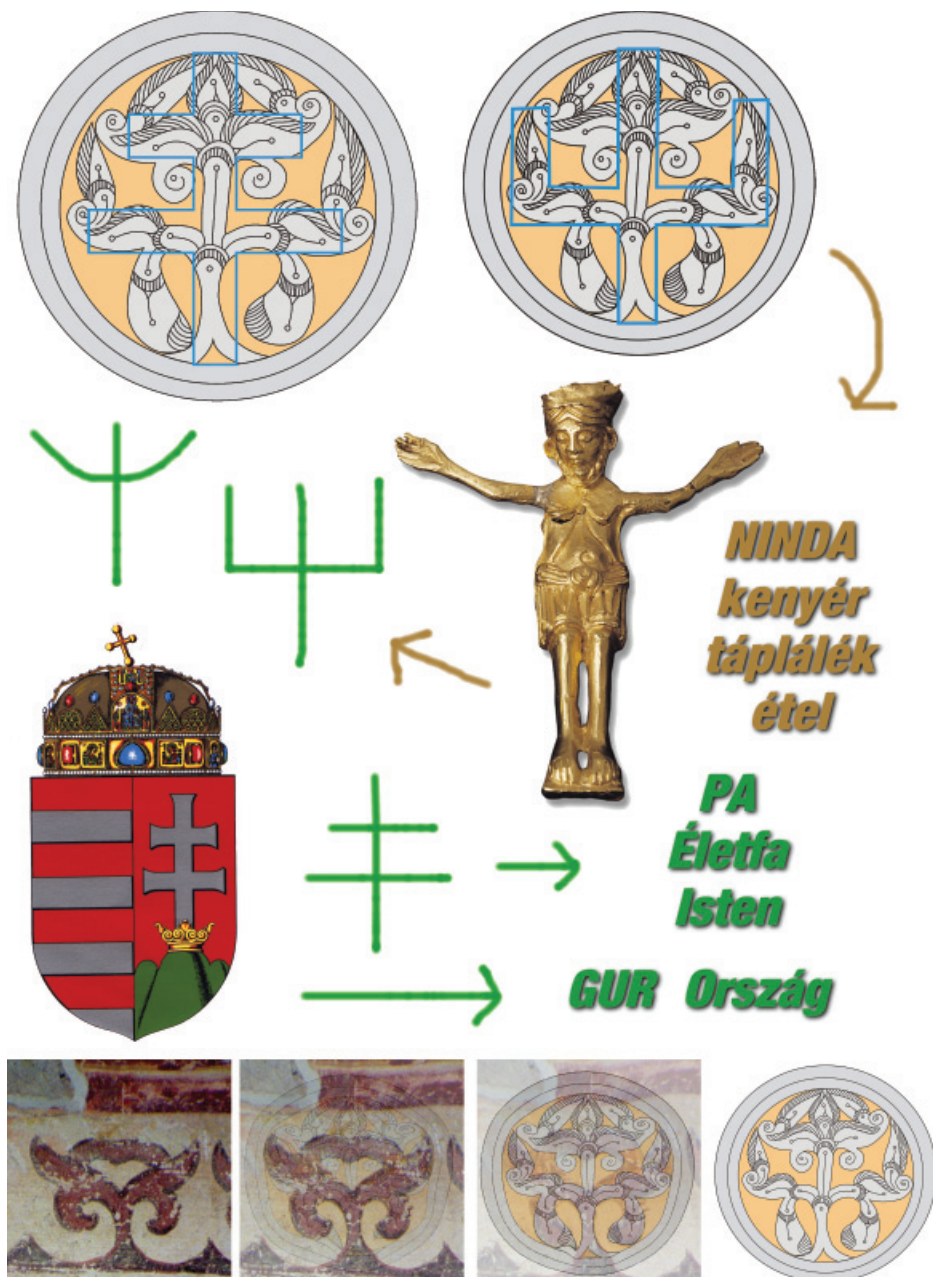
A lengyel Jacek Adamik készítette a képeket Soltvadkerten.

11b.kép: Mátyás király Esztergomtól megörökölt címere.

(A fekete holló a csőrében egy aranygyűrűt tart.)

12. kép:
Jel-képek (kép-jelek) nyelvezetén.

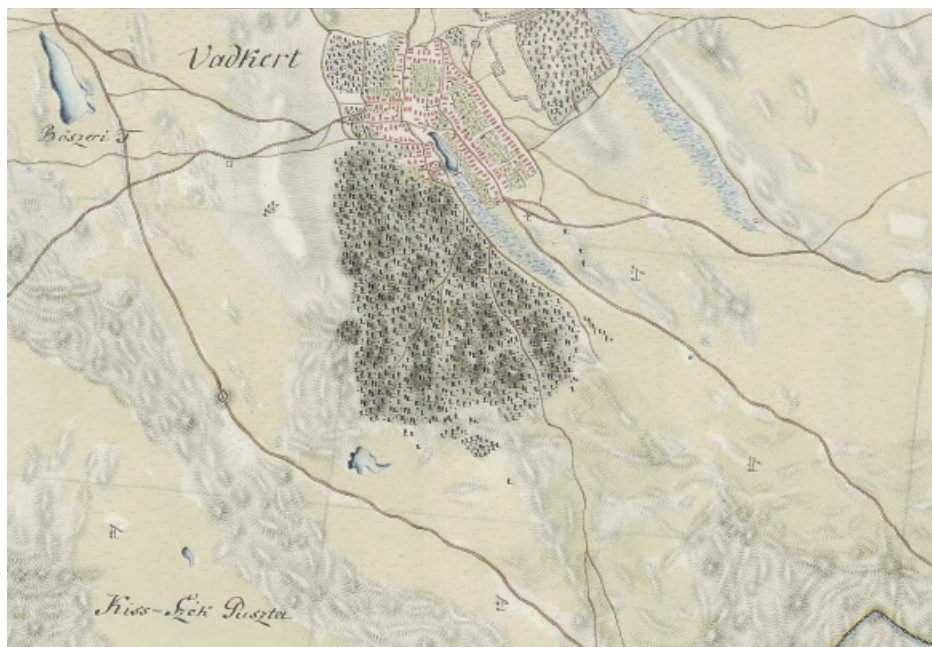
13a. kép:
A Szent Korona kétféle nézetből.

13b.kép: Imre herceg a koronázási paláston (1031).

14a. kép:

Az I. katonai felmérésen Vadkert települése és annak “nagy erdeje”.

Szarmata éledfa

14b.kép: A szarmata és az esztergomi Életfa világköldökei.

15. kép:

Az oroszlános ábrában rejlő információk kivetítése.

Az égi vadászat metszéspontja:
Solt-Vadkert Szarvaskút.

16a. kép:

Az ifjú István király a Képes Krónika S-iniciáléjában.

16b.kép:

Az idős István király a Képes Krónika P-iniciáléjában.

17. kép:

Vazul herceg megvakíttatása és Imre herceg sírbatétele.

A sors visszaüt. Királygyilkosságok ?

18. kép:

Zadány Vitéz József rézmetszete az 1700-as évek végéről.

Szent István koronafelajánlása a lilomos Imre herceg
JELENLÉTÉBEN történik a Szűzanya felé.

19. kép: Kiss György Magyarok Nagyasszonya c. bronzszobra
- 1905-ből - az esztergomi bazilika előtt áll.

Az Égkirálynő fején a magyarok Szent Koronája, kezében a fejedelmi jogarunk, s testén viseli az Imre-képes koronázási palástot.

Az ő városa

ISZTER könyve: “Semmi sem marad beteljesületlenül, sem a Fény amely felragyogott, a kis forrás bővízü folyóvá dagad, az Élet vize ez.”

ISBN 963-219-076-9

9 789632 190761

1800 Ft

